Eugen Baciu

ÎMPOTRIVA DESTINULUI

roman

EDITURA GENIUS

Eugen Baciu

ÎMPOTRIVA DESTINULUI

-roman-

Editura Genius

Coperta:
Alensis De Nobilis
Editura Genius
București, sector 5, str. Spătarul Preda nr. 5, birou 4
tel: 0213241450
e-mail: genius.editura@yahoo.com
Director: Alensis De Nobilis
0771423738
de_nobilis@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BACIU, EUGEN
Împotriva destinului / Eugen Baciu. - Bucureşti :
Genius, 2016
ISBN 978-606-94016-7-5
821.135.1-31

Eugen Baciu

ÎMPOTRIVA DESTINULUI

Cuvânt înainte

„Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus"

Asiaticii sunt de părere că destinul poate fi schimbat, însă soarta niciodată, pe principiul „Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus", iar mitul care stă la baza acestei percepții despre viață se numește „Sfoara roșie a sorții". Chinezii cred că fiecare om se naște pe lume împreună cu un suflet-pereche și este o chestiune de timp până când cele două jumătăți vor forma un întreg. „Deși se mai încurcă uneori, Firul roșu al sorții nu se va rupe niciodată", sunt de părere aceștia.

Cum definim cuvântul destin?

„Forță sau voință supranaturală despre care se crede că hotărăște în mod fatal și irevocabil tot ce se petrece în viața omului; fatalitate".

Eu aș completa prin a spune că în viața omului nu se petrec numai lucruri rele sau fatale. Omul mai are parte în viață și de clipe fericite. Sau poate să ducă o viață îmbelșugată de când se naște și până moare.

Se spune că sufletul omului este într-o continuă ascensiune pentru a ajunge la perfecțiunea dorită de Dumnezeu.

Însă în momentul când el părăsește lumea spiritelor în care trăiește alături de Creator și primește un corp gazdă, el uită de unde a plecat.

Apoi își croiește drumul prin viață ajutat la început de familie, după care își alege singur stilul de trai. Însă dacă aude cuvântul și apoi găsește calea către

Dumnezeu, soarta lui poate fi îmbunătăţită sau nu.

Spun că poate fi îmbunătăţită sau nu, deoarece fiecare om are dreptul de a alege drumul în viaţă. Iar dacă l-a găsit pe Dumnezeu şi va crede în El, apoi va merge pe căile Lui, într-adevăr el va descoperi cea mai mare taină a vieţii şi anume „DRAGOSTEA", acel elixir pe care unii caută să-l găsească sau să-l prepare în laboratoare. Acest elixir nu va fi unul al vieţii veşnice sau al tinereţii, ci elixirul unei vieţi cu adevărat fericite.

Acest destin însă, ce păcat că poate fi schimbat în rău de anumite fiinţe care trăiesc în această lume, care au accesul şi puterea sau mai bine zis au fost înzestrate cu anumite puteri care pot contribui la transformarea vieţii unui om.

Aceste fiinţe nu provin de la Dumnezeu şi nu sunt plăcute de El.

Însă El a creat Îngerii.

Fiecare suflet care se naşte este însoţit de un înger păzitor. Dacă la maturitate omul se debarasează conştient sau inconştient de ajutorul lui, acesta se va îndepărta şi nu va reveni decât atunci când va fi chemat.

În soarta omului pot interveni şi oamenii.

De exemplu soţia, sau un prieten bun, ori un doctor care îşi dă interesul ca tu să supravieţuieşti în urma unei boli crunte sau un necunoscut care doreşte să te ajute.

Se spune că Dumnezeu nu te ajută în mod direct atunci când tu îl rogi să intervină în viaţa ta. El te ajută prin oameni. Prin oameni pe care noi nici nu-i cunoaştem. Însă ei apar în vieţile noastre fiindcă sunt trimişi de Dumnezeu. Aceşti oameni fac parte din oastea Lui. Sunt cei care l-au primit pe Isus şi au creat în inimile lor

un templu pentru El.

Să ne ferim în a face rău semenilor noştri.

Să nu răspundem cu rău la rău.

Să întoarcem şi celălalt obraz aşa cum ne sfătuieşte Cel de Sus.

Să nu dăm vina pe destin dacă viaţa noastră nu este la fel de îmbelşugată ca a unora dintre noi, ci să încercăm să facem paşii premergători pentru a-l schimba. Dacă stăm pe loc şi aşteptăm ca să cadă o minune din cer, atunci vom aştepta mult şi bine şi ne vom plânge singuri de milă. Însă să nu uităm un singur lucru. Cea mai mare comoară a omului nu sunt lucrurile materiale, ci „DRAGOSTEA" avută faţă de orice fiinţă de pe acest pământ, faţă de familia sa şi faţă de ceea ce îl înconjoară.

Iar când îl vei purta pe Dumnezeu în inima ta, fii fericit, eşti în posesia celui mai strălucitor şi mai de preţ aur din lume. Cea mai mare comoară a vieţii este El.

Atunci te poţi considera cel mai bogat om de pe pământ.

Găseşte calea care te va elibera de toate grijile.

Cheamă-ţi îngerul păzitor.

Acesta îţi va arăta calea cea adevărată.

Eugen Baciu

Motto

Pe scena teatrului din viaţă
Ne jucăm rolul fiecare,
suntem actori ce-am absolvit
la „Şcoala vieţii",
iar piesele ne sunt Nemuritoare.

Eugen Baciu
17-01-2016

I.

BLESTEMUL

Sahara anul 1700.

Un ţinut misterios, plin de taine şi legende, devenise acum liniştit şi parcă dormea, după furtuna de nisip care se iscase aşa din senin aducând cu ea valuri fine de nisip însoţite de un imens vârtej, care adunase în calea lui o sumedenie de cactuşi mărunţi, care nu putuseră să reziste acelei forţe şi fuseseră cuprinşi în furia vârtejului. Acum, după ce totul se liniştise, marea galbenă de nisip părea ca o pictură bine realizată, pe un fundament cristalin, acoperit de gresii şi calcare. Temperatura sufocantă din timpul zilei se diminuase acum la apus.

Soarele deja se prăvălea spre asfinţit şi uşor, uşor, dispărea în spatele unei imense dune de nisip, aflată undeva acolo unde cerul părea că se uneşte cu pământul.

De cealaltă parte a imensului deşert, luna se rostogolea uşor pe bolta cerească, având forma unei imense roţi, cu întrepătrunderi roşiatice şi înconjurată de un halou multicolor. În cadrul ei, la linie de orizont, o caravană de cămile completa peisajul.

Liniştea aceea ca de mormânt care cuprinsese întreg ţinutul, dar şi temperatura plăcută, puţin

răcoroasă a înserării, dăduse curaj micilor vietăţi care începuseră să se preumble de colo, colo, lăsând dâre şi urme pe nisipul fin şi neatins decât de suflarea blândă a vântului.

Din depărtare, probabil de undeva dintr-o oază se auzea cânt de alăute, acum când amurgul de purpură dispărea încetul cu încetul, lăsând ca negura leneşă a înserării să se aştearnă peste toată suflarea, trăgându-şi cortina înstelată, peste bolta tainică a cerului.

Dar acolo, în acea oază, de unde se auzea sunetul măiestru al alăutei, abia acum începea adevărata viaţă.

Aici, în această mică oază, înconjurat de vegetaţie, pe malul unui lac cu apă cristalină, se ridica semeţ palatul marelui calif, Hassan.

Cupolele poleite cu aur străluceau şi acum la lăsarea serii, scăldate în lumina misterioasă a lunii.

În curtea imensă a palatului trona un havuz străjuit de o parte şi de alta de doi lei făuriţi din bronz, iar apoi poleiţi în aur, din ale căror guri ţâşnea câte un jet de apă cristalină. În jurul lui se aprinseseră zeci de lumânări. Făcliile aprinse ici şi colo, luminau toată curtea. Mireasma beţişoarelor parfumate şi a tămâii inunda plăcut nările celor veniţi acolo să petreacă în acea seară, la marele ospăţ oferit de calif, acum când îşi sărbătorea împlinirea frumoasei vârste de 35 de ani.

Se bucurau cu toţii de frumoasa primire, de bucatele alese aşezate elegant pe mesele din faţa havuzului, dar şi de băuturile fine ce se aflau acolo din belşug. Harpele, lăutele, cobza şi flautul le

mângâiau plăcut timpanele. Arăpoaice frumoase, îmbrăcate cu şalvari coloraţi şi împodobite pe tot corpul cu zorzoane şi bijuterii din aur, dansau languros încingând atmosfera spre marea satisfacţie a oaspeţilor.

Marele calif, un bărbat voinic, bine legat, în puterea vârstei, cu o faţă rotundă în care sclipeau doi ochi pătrunzători de culoare albastră şi cu o mustaţă stufoasă bine îngrijită, se desfăta aşezat pe un jilţ, înconjurat de daruri, dar şi de frumoase cadâne care-i satisfăceau poftele. Pe cap purta un fel de turban încrustat cu nestemate de cele mai felurite culori şi era îmbrăcat cu un veşmânt de culoarea turcoazului, ţesut în fir de aur.

Veselia era mare.

Undeva, nu departe de acea oază, într-un castel ascuns printre crestele munţilor Atlas, trei surori „ursitoare", frumoase ca nişte zâne, priveau şi ele într-un glob mare de cristal la veselia din curtea palatului. Ele erau de fapt trei surori gemene care pentru a se deosebi între ele îşi vopsiseră părul. Una avea părul auriu ca spicele grâului, alta roşu ca văpaia focului, iar alta negru ca abanosul. Ele asistaseră la naşterea lui Hassan şi îi ursiseră o viaţă frumoasă, îmbelşugată şi plină de bogăţii. Şi după cum observaseră ele, ursita lor se împlinise, iar el se bucura din plin de o viaţă îmbelşugată.

- Ce ar fi, zise cea cu părul ca abanosul, să-l punem la încercare pe micul nostru prinţ, ca să vedem câtă bunătate se ascunde în inima lui.

- Să dănţuim şi noi la petrecerea lui şi să ne ospătăm din bucatele alese! rosti încântată cea cu

părul ca văpaia focului.

- Eu zic să nu ne prezentăm acolo cu adevărata noastră înfăţişare! fu de acord cea cu părul auriu, ci să ne transformăm în femei bătrâne şi urâte, că dacă ne-ar vedea cum arătăm în realitate, nici nu încape îndoială că ni se vor deschide larg porţile. Însă rămâne de văzut dacă ele ni se vor deschide şi dacă vom fi invitate la masă, sau măcar să ni se ofere câte ceva din acele bunătăţi, atunci când ochii lui va vedea trei bătrâne hidoase, cu hainele zdrenţuite, murdare şi pline de praf. Numai aşa îi vom putea încerca firea şi bunătatea sufletului.

Căzură deci de acord şi transformându-se după cum se sfătuiră, în trei femei bătrâne şi urâte, porniră la drum, plutind prin văzduh şi se opriră în faţa porţilor uriaşe ale palatului.

Porţile mari erau făurite din lemn de majesty verde, ferecate cu aur lucitor şi cu încrustaţii de abanos şi fildeş. Una dintre ele lovi cu toiagul în poartă făcând-o să se zguduie.

Zgomotul puternic al loviturii îi făcu pe cei aflaţi acolo să tresară şi să-şi îndrepte privirile speriate către poartă. Muzica tăcu şi o linişte ca de mormânt se aşternu în toată curtea palatului. Califul făcu semn unui harap să se îndrepte către poartă, apoi el păşi în urma acestuia, temător, cu mâna pe mânerul sabiei. Când harapul deschise poarta, în cadrul ei apărură trei babe hidoase şi urâte ca o noapte fără stele.

Cei aflaţi acolo rămăseseră cu gurile căscate şi priveau la chipurile lor hâde, cu nasuri stâlcite,

sprâncene chelbuite aşezate deasupra ochilor de zamparagioaice, rânjind şi lăsând să li se vadă dinţii găunoşi.

Oaspeţii începură să râdă şi să le arate cu degetul în timp ce ele voiră să intre ploconindu-se în faţa califului, cerând să li se dea ceva de mâncare.

- De unde aţi mai apărut şi voi! zise califul pe un ton răutăcios.

Apoi îl dădu la o parte pe harap, se postă în faţa babelor şi, râzând batjocoritor, începu să le îmbrâncească şi să le lovească cu piciorul până ce acestea căzură dincolo de poarta deschisă.

- Vreţi mâncare! luaţi de aici; şi continuă să le lovească fără pic de milă.

Oaspeţii râdeau, ţinându-se cu mâinile de burdihane, molfăind la ciolanele gustoase, lăsând să li se scurgă pe bărbi unsoarea, după care aruncau cu oasele despuiate de carne în dreptul babelor. La un moment dat, femeile se ridicară în picioare şi îl priviră pe calif dezamăgite de primirea pe care le-o făcuse acesta.

Bogăţia, acea dorinţă ascunsă care ne intră în casă şi ne rămâne unora ca oaspete, iar apoi stăpân definitiv, îl subjugase pe tânărul Hassan.

Plin de lăcomie, uitase de ceilalţi mai nevoiaşi şi mai amărâţi.

Mâinile lui îi erau de catifea, însă inima îi era ca de gheaţă. Lăcomia şi traiul bun îi uciseseră bunătatea sufletului, iar acum rânjea batjocoritor la acele amărâte care îi ursiseră un trai bun, trântindu-le poarta în nas.

Supărate, ursitoarele se hotărâră să-l blesteme.

Se auzi un vuiet puternic, apoi un vârtej de nisip învălui ca din senin întreaga curte şi palatul.

Oaspeţii începură să fugă panicaţi, ascunzându-se pe sub mese, neştiind ce se întâmplă. Apoi o voce răsună puternic ca un ecou şi una dintre ursitoare îşi aruncă blestemul asupra lui zicând: „Te blestem să-ţi găseşti sfârşitul înecat în plăcerile şi în poftele tale, iar aceasta să se înfăptuiască înainte de a se ascunde luna, la primul cântat de cocoş, înainte de ivirea zorilor".

Lui Hassan îi dispăruse de pe buze rânjetul batjocoritor şi acum era speriat de ceea ce îi era dat să audă. Când cea dintâi ursitoare tăcu, vârtejul se sfârşi, iar vuietul încetă. Părea că totul se liniştise, însă un glas strident venit parcă din înaltul cerului şi apoi lovind ca lancea unui fulger pământul, le tulbură liniştea făcând să le ţiuie timpanele, zicând: „Te blestem să renaşti, sufletul tău să capete trup în pântecele unei femei nevoiaşe şi cruntă să-ţi fie soarta, iar traiul să-ţi fie plin de nevoi, griji şi sărăcie".

Acesta era blestemul aruncat asupra lui de cea de-a doua ursitoare.

Chipul lui Hassan devenise brusc palid ca de ceară şi broboane mari de sudoare începură a-i inunda faţa. Toţi cei adunaţi acolo priveau nedumeriţi către locul de unde venise glasul strident care aruncase asupra lui un al doilea blestem.

Apoi, poarta palatului se prăbuşi la pământ şi între stâlpii ei apăru plutind în aer, frumoasă ca o zeiţă cea care avea să arunce asupra lui un al trei-

lea blestem. Părul ei negru ca abanosul, lung până aproape de talie, care căpătase acum în bătaia razelor de lună o strălucire miraculoasă, era răsfirat în jurul chipului ei frumos, încadrând-o ca într-un tablou. Glasul ei puternic şi cristalin răsună ca vuietul unei cascade care-şi prăvăleşte şiroaiele de apă din înaltul stâncilor, rostind: „Firea să-ţi fie blândă, sufletul bun şi iubitor, dar să nu ai parte de nimic din tot ceea ce iubeşti, de tot ceea ce-ţi doreşti şi să trăieşti doar cu speranţa".

I se alăturară apoi şi celelalte două surori, cu chipurile lor reale, izbitor de frumoase şi împreună rostiră într-un glas „acesta să-ţi fie destinul", apoi se făcură nevăzute în negura nopţii.

Hassan rămăsese înmărmurit de frumuseţea celor trei femei, dar şi de cele ce îi fu dat să audă din gura lor. Transfigurat, abia reuşi să rostească câteva cuvinte şi să mâne câţiva arapi pe urmele lor. Prăbuşit în jilţul lui, făcu totuşi semn muzicanţilor să înceapă a cânta. Se mai linişti puţin şi încercând să uite acel incident, îşi îndemnă oaspeţii să continue a se distra. Însă vorbele apăsătoare aruncate asupra lui de cele trei femei îi răsunau în minte şi-l neliniştеau. Oaspeţii îşi văzură de treaba lor, se puseră pe băut şi pe mâncat, iar petrecerea se întinse până după miezul nopţii, când ameţiţi de aburii băuturii se retraseră fiecare în camerele pregătite pentru odihna lor din acea noapte.

Hassan se retrase şi el în iatacul său însoţit de câteva cadâne.

Iatacul era presărat pe podelele lucioase cu şofran, era luminat de câteva lumânări înmiresmate

cu ambră şi tămâie, şi de nişte fanare falnice din aur, pline de ulei frumos mirositor, care arzând emanau o mireasmă aromată. Merse şi se tolăni pe divanul mare cu picioare de argint, se afundă în pernele mari brodate cu fir de aur şi se lasă dezmierdat de două cadâne care se aşezară lângă el. Însă acele dezmierdări nu reuşiră să-i scoată din minte cuvintele grele şi apăsătoare ale ursitoarelor care-i răvăşeau gândurile şi care-l determinară să renunţe la cele mai grozave plăceri în care s-ar fi putut desfăta alături de cele două cadâne.

- Plecaţi! le izgoni el, lăsaţi-mă singur.

Cadânele ieşiră în grabă, speriate şi de modul în care acesta le vorbise.

Aşezat în patul său, cu faţa în sus, răvăşit de gândurile ce i se învălmăşeau în minte, el încercă să adoarmă. Oboseala şi aburii vinului puseră imediat stăpânire pe el şi adormi într-o clipită. Însă somnul nu-i era unul plăcut deoarece el începu să viseze chipurile hâde ale celor trei femei care-l blestemau necontenit, apoi se transformau în adevărate zâne şi continuau să-i arunce cuvinte de ocară şi să-l certe pentru comportamentul lui indecent. Glasurile lor începură să-i răsune în urechi ca nişte clopote trase necontenit în turla unei biserici. Năucit, sări din pat. Plin de transpiraţie, dar parcă şi mai beat decât fusese înainte de a se aşterne la somn, luă o cupă cu vin de pe masă şi-l sorbi pe nerăsuflate. Luă un ciorchine de struguri aflat acolo într-o fructieră şi începu să mănânce din el haotic apoi înghiţi boabele dulci şi zemoase.

Picioarele i se împleticeau; ameţit se îm-

piedică de ciucurii care brodau marginile unui covor persan şi căzu cât era de lung lângă divan. În cădere se înecă cu o boabă de strugure care i se oprise în gât. Se zbătea de pe acum, încercând să se ridice şi să strige după ajutor.

Dar în zadar îi fu efortul.

Respiraţia i se curma încetul cu încetul.

Ochii aproape că îi ieşiseră din orbite.

O durere cruntă şi apăsătoare îi învălui inima şi aceasta încetă să mai bată.

O ultimă zvâcnitură şi rămase fără suflare, întins pe podeaua lucioasă plină de şofran.

Un cântec de cocoş anunţa sosirea zorilor.

Luna se vârî sub coasta unei dune de nisip, iar zorii albaştri se iviră înviorând cerul senin şi nepătat de prezenţa vreunui nor. Se înfăptuise primul blestem aruncat asupra lui, cu atâta ură, de una dintre ursitoare.

II.

RENAŞTEREA

Prin îngrămădirile de nouri zdrenţuiţi curgeau izvoarele de foc ale zorilor trandafirii, peste coline, dealuri şi şesuri înverzite.

Siretul îşi purta apa cristalină netulburat de suflul vântului sau de stropii repezi ai vreunei ploi de primăvară. Orchestrat de orăcăitul broaştelor de prin stufuri, aştepta să-i vină pescarii pe maluri şi să-i ţină companie.

Ceva mai încolo, pe malul lui, în câteva case de chirpici acoperite cu stuf, îşi duceau viaţa lor amară familii nevoiaşe de pescari. Apoi de cealaltă parte a râului, la poalele colinelor sau chiar pe coastele lor se aflau aşezămintele oamenilor din satul Fântânele.

În ziua aceea senină de primăvară a anului 1900, într-una din acele micuţe case de pescari de pe malul Siretului, se auzi scâncet de nou născut.

Aici, în acea umilă casă locuiau Matache şi Saveta. Erau căsătoriţi de mai bine de un an, iar în acea dimineaţă, din rodul dragostei lor, Saveta dădu naştere unui băieţel dolofan şi frumos. Matache, un bărbat vânjos, înalt, cu faţa arsă de soare în care licăreau doi ochi mici, negri ca două picături de păcură, gura cu buze cărnoase încadrate de o mustaţă

şargă, dar şi de o barbă frumos aranjată din brici, ieşi fericit afară din căsuţă şi punându-se în genunchi cu ochii aţintiţi către cer, mulţumi Domnului pentru darul ce i-l făcuse.

De prin micile căsuţe alăturate, bunii lui vecini veniră unul câte unul să-l vadă pe noul venit în lumea lor de pescari şi să-i felicite pe cei doi.

Părinţii îi puseră numele de Ion.

Saveta era o femeie micuţă, dar nespus de vioaie, cu un chip frumos încadrat de un păr bălai prins în două cosiţe împletite, ochii îi erau verzi ca smaraldul, iar privirea îi era blajină şi îngăduitoare. Avea un suflet bun şi nu era om în acel mic sat de pescari pe care să nu-l fi ajutat vreodată la necaz. Însă acum era nespus de fericită. Venirea pe lume a fiului lor era mai presus de orice bogăţie.

Lunile trecură una după alta, la fel şi anii. Ion creştea şi se deprindea cu învăţăturile date de tatăl său, ori de vecinii mai isteţi la minte.

Copilăria şi-o petrecea alături de părinţii lui ajutându-i la trierea peştelui pe care îl vindea apoi la sătenii care îşi aveau casele dincolo de malurile Siretului, oameni cu stare şi cu pământuri roditoare. Casele lor erau frumoase şi solide, împrejmuite de grădinuţe pline cu ronduri de flori.

Ion se minuna de fiecare dată când îl însoţea pe tatăl lui la vânzarea peştelui, privind la frumuseţea lor. Aceea era corvoada zilnică pe care el o făcea împreună cu tatăl său şi de care nu se plictisea niciodată. Buna lui mamă rămânea întotdeauna acasă pentru a le pregăti mâncarea, dar şi pentru a tria peştele pe sortimente, uscându-l şi sărându-l pentru

zilele de iarnă în care pescuitul se făcea mai greu.

Peştele era hrana lor de căpătâi, iar cu banii primiţi din vânzarea lui, îşi permiteau să cumpere mălaiul pentru mămăligă, sau te miri ce, cu care îşi mai îndulceau traiul.

Timpul trecea, iar Ion crescu şi deveni un flăcău frumos şi oacheş. Pescuitul devenise îndeletnicirea lui de bază şi se întrecea cu tatăl său la prinsul peştelui. Râul îi devenise ca un frate. Pe malurile lui îşi avea el locul de tihnă şi de bucurie, privind la toată acea frumuseţe încununată de flora şi fauna lui, mai ales când soarele da în asfinţit. Când lumina lui aurie se strecura printre pletele verzi ale sălciilor şi tremura în unduiri de lumină pe pânza înverzită de mătăsuri a apei. Aici, unde ramurile sălciilor se împreunau cu oglinda apei sărutând-o, formând arcade umbrite pe sub care trecea cu luntrea, într-o linişte neţărmuită, lăsând în urmă o cărăruie argintie de solzi. Apoi se adăpostea în liniştea dintre două sălcii scorburoase care acopereau cu smicelele dese ce atârnau ca nişte plete, atingând luciul apei. În faţa lui se întindea oglinda uriaşă şi nesfârşită a râului în care soarele se învolbura ca într-un cuibar de foc între două paravane de trestii care-şi clătinau uşor vârfurile în suflarea blândă a vântului.

Lişiţele şi raţele sălbatice, gâştele şi bâtlanii completau peisajul mirific zburând de pe un mal pe altul sau plutind pe suprafaţa râului acolo unde apa era mai lină.

Însă nu pescuitul avea să-i fie pe deplin îndeletnicirea, fiindcă el prinsese gustul satului unde mergea să vândă peştele.

I-ar fi plăcut să trăiască acolo, să muncească acolo pe pământurile boierilor şi chiar să-şi clădească o căsuţă aidoma cu cea a sătenilor.

Într-o bună zi se hotărî şi se angajă ca argat pe moşia unui boier. Aici, pe moşia acestuia avea să grijească pe la gospodărie de animale pentru o simbrie destul de măricică faţă de ceea ce câştiga el din vânzarea peştelui.

Devenise un flăcău voinic şi făcea cu bine faţă la toate sarcinile ce i se atribuiau, ba mai ajuta şi pe alţii care nu făceau faţă la îndatoririle lor, majoritatea dintre aceştia fiind oameni mai bătrâni şi storşi de vlagă.

În scurt timp el deveni cel mai îndrăgit dintre argaţi.

Pe acasă mergea doar la sfârşit de săptămână pentru a duce de-ale gurii părinţilor lui.

O parte din bănuţi îi strângea la chimir şi spera ca într-o bună zi să aibă îndeajuns pentru a cumpăra o căsuţă sau măcar o bucată de pământ unde să o clădească, acolo în sat, apoi să-i aducă şi pe bunii săi părinţi. Îşi dorea acest lucru din toată inima, fiindcă îşi iubea nespus de mult părinţii şi spera că va putea să le ofere un trai mai bun.

Într-o seară, pe când se pregătea de culcare în odaia lui din spatele grajdurilor, Ion fu surprins de vizita neaşteptată a boierului.

Boierul Voicu, un om cu o statură înaltă, cu un trup bine clădit, se opri în cadrul uşii.

Faţa lui mare şi ovală ascundea deasupra pometţilor rozosini şi plini de sănătate, doi ochi blânzi de culoarea cerului.

În acea seară ochii lui păreau că surâd a bucurie. I se adresă lui Ion, pe un ton cald şi binevoitor:

- Ioane! Mare mulţămire mi-ai adus tu mie prin munca ta depusă aici la moşie. A venit vremea ca truda ta să fie răsplătită nu numai cu simbria pe care o primeşti în fiecare lună, ci şi cu un dar din partea mea care cu siguranţă o să te bucure foarte mult. Am venit acum pe înserat ca să nu fiu zărit de ochii dispreţuitori ai acelora care nu suportă să mă vadă prin preajma argaţilor mei; hai să ne întâlnim mâine dimineaţă dincolo de hotarul moşiei mele şi de acolo vom merge împreună acolo unde te va aştepta o surpriză minunată.

- Îţi mulţumesc din suflet, conaşule, că mare bunătate mai sălăşuieşte în inima dumitale.

- Ehe, fiule! oftă boierul din toţi rărunchii; nu luăm nimic cu noi pe lumea ailaltă. Şi apăi nici eu nu am avut te miri ce, rămas de la bunii mei părinţi. O casă şi câteva arii de pământ. Ce-i drept, o casă destul de mare căreia cu timpul i-am adus câteva îmbunătăţiri şi pământ destul. Apoi am muncit din greu şi încetul cu încetul am agonisit tot ceea ce ai văzut că am. Să vii negreşit mâine la hotar; acum pune şi te odihneşte că acuşica trece noaptea.

Apoi boierul ieşi din odaie şi se făcu nevăzut în întunericul de afară.

Era un om bun boierul şi pe mulţi îi fericise oferindu-le ajutor de hrană sau de îmbrăcăminte, pe fiecare îl ajuta după nevoile lui.

Însă se ştia că soţia acestuia era cam zgârcită din fire şi nu îi prea convenea că boierul este aşa de

cumsecade şi cu dare de mână.

Şi asta se întâmplase după ce ea adusese pe lume, din rodul dragostei lor, pe singurul lor fiu, Vlad.

Noaptea aceea trecu pe nesimţite.

Ion mai mult se foise în patul său clădit din scândură şi acoperit cu o saltea umplută de otavă, cu gândul la darul pe care avea să i-l facă boierul.

Oare ce vrea să-mi dăruiască? se întreba el; ce lucru mă va putea face fericit peste măsură?

Ziua se anunţa senină.

Soarele se ridicase cam de lungimea unei prăjini pe deasupra colinelor. Ion, căţărat pe capra şaretei, alături de boier, mâna cei doi roibi înhămaţi la ea, în direcţia pe care i-o indicase conaşul, undeva aproape de malul Siretului.

- Opreşte aici! rosti boierul şi arătă cu mâna locul.

Ion trase de hăţuri şi opri şareta în dreptul unei case. Era acolo un lanţ de căsuţe puţin mai sus de malul apei, aşezate la baza unei coline împădurite.

Căscioarele erau lucrate în bârne de lemn trainice şi acoperite cu şindilă. Unele erau lipite cu pământ şi spoite în alb. În ele locuiau ţăranii sau unii argaţi de pe moşia boierului.

- Căsuţa aceasta este proprietatea mea; în ea a locuit un bun argat de-al meu, care acum doi ani s-a prăpădit de bătrâneţe. De acum, băiete, va fi a ta. Acesta este darul cu care voiam să te răsplătesc pentru buna ta credinţă şi purtare faţă de mine.

Din ochii lui Ion porniră a se scurge lacrimi

de fericire.

Mulţumi boierului şi îi sărută mâinile. Visul lui de a avea o căsuţă acolo în sat, se realizase.

Boierul îl bătu prieteneşte pe umăr şi îi zise:

- De acum poţi să-ţi aduci şi părinţii aici, nu va mai trebui să treci Siretul în fiecare săptămână pentru a merge la ei. Îţi va fi mult mai uşor să te trezeşti dimineţile aici, ca apoi să vii la lucru. Şi de mulţumit... nu-mi mulţumi mie, ci Celui de Sus, fiindcă el a binevoit să se înfăptuiască acest lucru.

După cum se vedea, boierul era un om cu frică şi credinţă de Dumnezeu.

El preţuia oamenii cu care lucra şi de aceea ei făceau treabă bună la curtea lui.

Boierul plecă într-ale lui fericit că putuse înfăptui acel lucru şi, fiindcă era în zi de sâmbătă, îl lasă pe Ion să-şi vadă acum de treburile lui.

Ion, după ce cercetă încăperile casei, alergă peste râu la coliba părinţilor lui şi în seara aceleiaşi zile îi aduse şi pe ei acolo.

Dragii lui părinţi se cam codiră puţin şi nu prea voiau să-şi părăsească mica lor colibă cu agoniseala lor de o viaţă acolo. Însă, până la urmă, de dragul feciorului lor, se lăsară înduplecaţi şi părăsiră mica lor gospodărie.

Noua căsuţă era mult mai spaţioasă.

Avea două camere măricele, o bucătărioară destul de măricică şi o prispă frumoasă. Pe zăbrelele prispei erau înşirate ghivece cu muşcate, toate înflorite, iar dincolo de zăbrele, în faţa casei se deschidea plină de verdeaţă şi flori curtea destul de măricică. Părinţii lui se bucurară totuşi de noul lor

adăpost care era mult mai confortabil decât cel pe care îl lăsaseră pe malul celălalt al râului.

Şi uşor, uşor, se obişnuiră cu acel loc şi pe zi ce trecea îl îndrăgea tot mai mult, uitând cu totul de coliba acoperită cu stuf care poate că acum rămăsese ca adăpost pentru oricine se abătea pe acolo, la drum de seară, pentru a se odihni.

Zilele treceau una după alta fiecare cu bucuria sau necazurile ei, iar Ion îşi făcea la fel de bine treaba pe la curtea boierului, câştigând bănuţi frumoşi.

Traiul lor se schimbase în bine, iar hrana nu le mai era doar peştele. Pe masa lor se găseau mai multe feluri de bucate.

Erau fericiţi şi se bucurau în fiecare zi de schimbarea în bine care survenise în vieţile lor.

Şi într-o seară pe când ei se aflau împreună, aşezaţi la masă pentru a cina, fură deranjaţi de câteva bocănituri care veneau din dreptul geamului bucătărioarei. Ion se ridică de la masă şi merse într-acolo. Înlătură perdeaua şi privi dincolo de fereastră. În acel moment geamurile fură luminate de un felinar apoi în dreptul lor apărură două siluete îmbrăcate în haine miliţieneşti.

Chipul lui Ion se îngălbeni, apoi începu să tremure.

Era speriat.

Se ştia curat.

Nu făcuse niciodată rău la nimeni şi Doamne-fereşte să fi pus mâna să fure ceva de pe la moşia boierului sau de pe la careva din ogradă.

„Oare de ce au venit?", îngăimă el cu vocea

tremurândă.

Bătrânii lui părinţi, simţind că ceva nu este în regulă, se ridicară temători de la masă. Ion însă le făcu semn să rămână pe loc, apoi merse la uşă şi deschise.

- Haideţi, poftiţi înăuntru, rosti el şi se retrase din uşă către mijlocul camerei.

Miliţienii păşiră în casă apoi lăsară felinarele pe podea.

- Bună seara! rosti unul dintre ei care era mai rotofei, înalt, purtând chipiul într-o parte pe capul ţuguiat cu o faţă ovală în care sclipeau doi ochi verzi precum mătasea broaştei, ornată deasupra gurii cu o mustaţă şargă, răsucită cu vârfurile în sus.

Celălalt, mai şugubăţ, salută şi el, apoi îşi îndreptă privirea către colegul său. Faţa îi era prelungă cu obrajii supţi şi gălbejiţi, împodobiţi de o parte şi de alta cu nişte perciuni bogaţi care se lungeau până aproape de bărbie.

- Nu vă temeţi, oameni buni, continuă cel rotofei; am venit pentru a vă anunţa... apoi tăcu şi strecurându-şi mâna pe dedesubtul vestonului, scoase de acolo un plic, apoi continuă: Am venit să vă anunţăm că avem ordin de încorporare la oaste, pentru feciorul dumneavoastră, Matache Ion.

- Adică pentru mine... abia că rosti Ion.

- Din păcate da! Băiete, războiul ne bate la uşă, iar ţara are nevoie de tineri ca dumneata pentru a putea ţine piept duşmanului.

La auzirea acelei veşti, părinţii lui izbucniră în plâns.

Miliţienii înmânară plicul lui Ion, salutară şi

făcând stânga-mprejur se făcură nevăzuţi în negura înserării care se aşternuse de-a-binelea peste toată suflarea satului.

Ion se aşeză la masă zdruncinat, privind cu tristeţe la plicul ce-i fusese înmânat. Îi pierise şi pofta de mâncare.

Nu se aştepta la o asemenea veste.

Îi era şi mai mare groază de faptul că miliţianul îi spusese cum că „războiul bate la uşă".

"Ce o să mă fac acum?"

Şi apoi ce se va întâmpla cu părinţii lui dacă el nu va mai lucra pe moşia boierului? Avea el o brumă de bani pusă de-o parte cu care ei ar fi putut trăi liniştiţi o bună bucată de vreme, însă el se gândea la faptul că boierul nu i-ar mai fi lăsat să locuiască în acea casă. Biata lui mamă plângea necontenit pe umărul lui, frângându-i şi mai tare inima. Însă bătrânul lui tată, om puternic din fire, îi consolă pe amândoi:

- Hai, nu vă mai amărâţi! o vrea Domnul să treacă cu bine şi năpasta asta cu războiul şi ne va feri feciorul de oarece nenorocire; şi dacă va trebui, iacătă, ne vom întoarce din nou la vechea noastră colibă.

Se vede că bătrânul se gândea şi el că poate boierul nu-i va mai lăsa să locuiască acolo.

Peste două zile Ion trebuia să se prezinte la comandament pentru a fi transportat la unitatea militară unde avea să fie înrolat, aşa că a doua zi, dis-de-dimineaţă îl înştiinţă pe boier şi-i dete vestea.

Boierul îl ascultă cu luare-aminte, îl bătu pri-

eteneşte cu palma pe umăr, apoi cu căldură în glas i se adresă ca unui fiu:

- Ioane, nu te speria, fiule, fii bărbat puternic că vor trece ele şi năpastele astea. Şi aşa isteţ cum te ştiu eu, cu siguranţă te vei descurca şi în războiul ăsta.

- Să dea Dumnezeu, boierule, şi să fie aşa cum zici dumneata, însă alta ar fi grija mea.

- Care, fiule? făcu ochii mari boierul.

- Părinţii mei, boierule! Oare ce se va întâmpla cu ei?

- Oo! Despre ei era vorba? Nu-ţi face griji, băiete, pot să rămână mai departe şi să locuiască în casă. Ea este ca şi a lor; doar ţi-am dat-o ţie şi asta nu pentru a locui provizoriu în ea, ci pentru toată viaţa. Aşa că stai liniştit în privinţa asta, iar dacă bătrânul doreşte, poate să vină la mine să facă te miri ce prin gospodărie, şi nu pe degeaba. Şi în plus să ştii că îi voi mai ajuta şi eu. Fac acest lucru pentru tine, că tare îmi eşti drag. Eşti ca şi fiul meu, ce mai încoace şi încolo.

Lui Ion îi mai veni inima la loc şi după ce îi mulţumi boierului, voi să se apuce de treburile sale pe acolo, însă boierul îl opri zicându-i:

- Astăzi mergi şi stai cu ai tăi acasă şi pregăteşte-te sufleteşte pentru ce va urma; uite şi simbria pe luna aceasta; du-te şi întoarce-te sănătos înapoi.

Îl îmbrăţişă apoi ca pe un fiu şi sărutându-l pe ambii obraji, adăugă:

- Du-te... şi două lacrimi calde, ca două mărgăritare i se prelinseră pe obrajii fini şi rotofei.

Ion prinse mâinile boierului, le sărută plin de mulțumire, apoi plecă în grabă să ducă vestea cea bună dragilor lui părinți.

Mare mai fu bucuria acestora atunci când aflară de bunătatea conașului!

Pacea amurgului îi găsi așezați împreună la masă și cu toate cele de trebuință pregătite pentru plecarea lui acolo unde niciun părinte nu și-ar fi dorit să-și lase fiul.

Noaptea aceea parcă trecu prea repede, ca o ploaie de vară, iar pleoapele cuminți ale zorilor se deschiseră blânde lăsând să se vadă cerul albastru căptușit ici și colo cu nouri alburii. Soarele roșu ca sângele se înălțase deasupra unei coline trimițându-și razele calde pe la ferestre, înflăcărându-le.

Cu valiza de lemn vopsită verde în mână, Ion pășea alături de părinții lui îndurerați către o neștiută cale a vieții ce o avea de înfruntat, imediat ce va trece dincolo de poarta casei și va părăsi satul.

O ultimă îmbrățișare, apoi se îndepărtă, urmărit de ochii înlăcrimați ai dragilor săi părinți, rămași nemișcați în cadrul porții cu inimile îndurerate după dragul lor flăcău.

Prin tranșeele pline de cadavre, soldații cenușii plini de pulbere se târau îndârjiți cu armele în mână înaintând către flancul inamic.

De-a lungul Siretului, în amurg, se auzeau tunurile intonând muzica fioroasă a morții.

Pământul era pretutindeni frământat cu sânge. Bătăile surde ale tunurilor se mai auzeau încă de-a lungul râului. Prin întuneric se vedeau licăririle

obuzelor. Zarea părea că deschide şi închide necontenit gene de foc. Mitralierele lătrau ca nişte căţele stârnite asupra vânatului.

Alături de alţi camarazi, Ion urmăreşte şi hărţuieşte împingând îndărăt sfărâmăturile regimentelor duşmane. Cerul este limpede, iar luna luceşte luminându-le calea. Bravii soldaţi străpung voiniceşte fronturile inamice. Ion luptă cu curaj. Inamicii cad ca spicele înaintea securii.

O grenadă explodează zgomotos în apropiere.

Aruncat pe burtă, Ion simte cum o căldură imensă îi inundă piciorul drept.

O schijă îi franjurase pantalonul iar pulpa îi era sfârtecată.

Se ridică, şi cu piciorul mai mult târâş se repezi înainte. Nu simţea niciun fel de durere. Însă deodată căzu. Ochii i se înceţoşară şi o negură adâncă îi cuprinse întreaga fiinţă, apoi intră în nesimţire.

Tunurile amuţiseră. La fel şi mitralierele. O linişte ca de mormânt se lăsase peste tot câmpul de luptă. Inamicii fuseseră înfrânţi. Acea zi se arăta a fi o zi însorită. Din pământul brăzdat de obuze încă se mai ridica în văzduh fumul morţii.

Ion încă mai zăcea întins pe o targă, cu piciorul înfăşurat într-un bandaj care fusese înroşit de sângele scurs prin rana adâncă provocată de acea schijă răzleaţă.

Lângă el, un camarad, având capul înfăşurat într-un bandaj ce-i lăsa să i se vadă doar ochii şi gura, trăgea cu poftă dintr-un muc de ţigară, savu-

rându-i ultimul fum.

Uralele victoriei răsunau pretutindeni. Câţi-va soldaţi îşi descărcară în văzduh armele.

Zgomotul lor îl făcură pe Ion să tresară, iar acesta sări în sus ca ars.

O infirmieră aflată prin preajma lui, îl linişti adresându-i-se blând:

- Gata soldat! S-a terminat! Inamicii au fost înfrânţi, sunt doar salve de bucurie.

Atunci el voi să coboare de pe targă, însă o durere îi curmă avântul. Privi şi îşi văzu bandajul însângerat care-i înfăşura pulpa piciorului şi i se adresă infirmierei:

- E grav, soro?

- Într-o săptămână poţi alerga liniştit! zise aceasta zâmbindu-i şi ajutându-l să păşească sprijinit de un baston. Va trebui însă să mai rămâi pe aici până se vindecă rana şi apoi am înţeles că vei fi lăsat la vatră.

- Doamne-ajută! rosti el. Bine că a fost doar atât şi nu mă număr printre trupurile neînsufleţite care au fost încolţite de dinţii mitralierelor.

Un locotenent se apropie de el şi întinzându-i mâna îl felicită:

- Bravo, sergent! Ţi-ai dus cu îndârjire plutonul până la biruinţă, fără victime. Doar răniţi superficial ca şi dumneata. Săptămâna viitoare vei fi lăsat la vatră. Mulţumim pentru serviciile aduse în slujba patriei!

- Servesc Patria, dom' lent! fu răspunsul prompt al lui Ion, zâmbind larg, lăsând să i se vadă un şirag de dinţi sănătoşi şi albi ca nişte perle.

Locotenentul salută şi apoi se depărtă, iar el rămăsese acum cu gândul la liberare şi la părinţii lui de care îi era nespus de dor.

Trecuse mai bine de o săptămână. Rana i se vindecase aproape complet.

Doar urma plăgii cusute dezvăluia că acolo fusese o rană. Putea merge în voie fără a se ajuta de bastonul care-i fusese sprijin ceva vreme. Fusese lăsat la vatră, iar acum, cu valiza în mână, ajunsese pe malul râului Siret.

Ochii lui, care până acolo îşi exprimaseră bucuria revederii părinţilor, prinseră dintr-odată a se întrista. Priveliştea care se desfăşura înaintea lui, nu era aceea pe care se aştepta să o vadă. Aici totul fusese atins de mânia obuzelor inamice. Stuful de pe marginea râului încă mai mocnea fumegând. Casele care erau aşezate de-a lungul râului, inclusiv colibele pescăreşti erau acum doar nişte mormane de pământ amestecat cu rămăşiţe de lemn sfârtecat de schjele obuzelor.

Furia lor distrusese totul.

Ion prinse a lăcrima. Aruncă valiza din mână şi o porni în fugă către locul unde ştia că este aşezată casa în care îşi lăsase părinţii.

Spera ca ei să fie în viaţă adăpostiţi pe undeva prin sat. Poate chiar la boier acasă, gândi el. Se opri în dreptul casei şi cercetă dărâmăturile. Acoperişul se prăvălise peste zidurile făcute zob. Încercă să cerceteze pe sub el, însă nu reuşi să vadă mare lucru. Se gândi că ar trebui să meargă la moşia boierului şi să întrebe prima dată acolo de soarta părinţilor

lui. Se puse din nou pe alergat şi nu se opri decât în dreptul porţii acestuia. Intră gâfâind, aruncându-şi privirea prin toate locurile unde ştia că îl poate găsi pe boier, şi îl zări pe acesta aşezat pe o băncuţă în grădină.

- Buna ziua, boier Voicu! salută el apropiindu-se de băncuţă.

- Să trăieşti, flăcăule! răspunse acesta privindu-l din cap până-n picioare. Măi să fie! Tu eşti, Ioane? Să nu te mai recunosc, măi copile! Au trecut trei ani, băiete. Că te-a schimbat de tot armata; te-ai maturizat, bărbat adevărat, ce mai încoace şi încolo.

- Boierule, îi curmă Ion entuziasmul, ştii ceva despre părinţii mei?

Dintr-odată faţa boierului se întristă şi ridicându-se de pe băncuţă se apropie de el şi cu vocea-i blândă rosti:

- S-au stins, băiete, acum un an şi ceva. Am avut tot timpul grijă de ei, însă în acea noapte când s-a întâmplat nenorocirea, ei au dorit să doarmă în căsuţa lor. Parcă îi trăsese aţa acolo. Se mai liniştiseră bombardamentele. Însă în acea noapte nefastă obuzele au căzut dincoace de malurile Siretului. Au distrus totul în calea lor. Furia lor a muşcat din pământ până aproape de conac. Au fost lovite şi câteva case din sat. Dimineaţa m-am dus acolo cu câţiva argaţi. Le-am găsit trupurile neînsufleţite, aruncate de suflul exploziei, dincolo de porţi. Apucaseră să fugă din casă, însă bucăţi din obuzul explodat le sfârtecaseră trupurile.

Ion începu să plângă în hohote. Durerea îi

frângea inima.

- Mai bine muream acolo pe front! reuşi el să rostească printre sughiţe. Ce folos că m-am întors; acum nu mai am pe nimeni.

- Mă ai pe mine, băiete! îl linişti boierul cuprinzându-l cu drag în braţe.

Ion plânse pe umărul lui şi când se mai potoli îl rugă pe acesta să-i arate locul unde fuseseră îngropaţi.

Boierul îl îndemnă ca să-l urmeze.

- Mi-am permis a le oferi un loc de veci la mine pe proprietate. În cimitir nu mai era loc. Mulţi dintre cei ucişi de bombardamente au fost îngropaţi te miri pe unde, de rudele lor rămase în viaţă. Am avut discuţii mari cu boieroaica, dar şi cu fiul meu care nici el nu a fost de acord cu intenţiile mele. Cică mă ataşez prea tare de argaţii mei. Însă nu au avut ce să-mi facă; cât voi trăi eu, am să rămân stăpân chiar şi peste ei; după ce voi muri eu, facă ce-or vrea. Ar fi trebuit să-mi mulţumească fiul meu că l-am scăpat de a merge la oaste ca şi tine, însă nu are el respect faţă de nimeni, d'apăi de mine.

Din vorbă în vorbă ajunseră departe de conac, la poalele unei mici coline.

Aici, la adăpostul unui gutui în rod, se aflau două cruci înnegrite de dinţii vremii. Pe una dintre ele sta scris „aici odihneşte robul lui Dumnezeu Matache Vasile", iar pe cealaltă abia se mai zărea numele „Matache Saveta", celelalte cuvinte nu se mai cunoşteau fiind şterse de ninsoare şi ploi.

Ion se prăbuşi în genunchi între cele două morminte şi începu să plângă.

Lângă el, boierul nu se putu abţine şi lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Vedea la acest tânăr atâta dragoste, atâta devotament pentru părinţii lui, ceea ce el nu avusese niciodată din partea familiei şi nici chiar din partea feciorului său pe care îl crescuse cu atâta dragoste pentru a-i deveni un bun sprijin la bătrâneţe.

Mai mult, acela era motivul pentru care îl podidiseră lacrimile.

Se retrase şi se aşeză acolo pe o moviliţă de pământ privind şăgalnic la Ion. Şi-ar fi dorit să aibă un fiu ca el.

Era bolnav şi nu ştia câte zile mai are de trăit.

Voia să-i împărtăşească şi lui Ion aceste dureri ale sale, însă acum nu era momentul potrivit.

După o vreme Ion se ridică dintre morminte, îşi scutură ţărâna de pe pantaloni apoi cu graiul aproape stins spuse boierului că el merge la ruinele casei ca să vadă ce mai poate recupera de pe acolo şi apoi va vedea el ce o să facă.

- Mergi, fiule, şi pe urmă să vii la mine la conac, că am mare nevoie de tine. Apoi voi încerca eu să-ţi găsesc un adăpost.

Boierul rămase aşezat acolo pe acea movilă de pământ, iar Ion merse în drumul lui către ruinele caselor.

Ajuns în dreptul casei prăbuşite, el încercă să-şi facă loc pe sub acoperiş, încercând să pătrundă într-o parte a casei unde un perete rămăsese pe jumătate nedărâmat şi se părea că este suficient spaţiu ca să se poată strecura pe acolo. Însă încercarea îi fu în zadar deoarece acea posibilă cale era blocată

cu resturi de lemne smulse din acoperiş care formau acolo dedesubt o împleticire deasă ca nişte gratii. Se lasă păgubaş şi se aşeză pe un bolovan mare de piatră aruncat acolo de suflul exploziei, cine ştie de pe unde. Şi cum stătea el aşa dus pe gânduri, i se păru că aude un plânset, venit de lângă dărâmăturile unei case învecinate. Ciuli urechile mai bine să se asigure că nu i s-a părut şi plânsetul se auzi din nou. Într-adevăr, cineva era acolo printre dărâmături şi plângea. Se ridică şi alergă într-acolo cu gândul să dea o mână de ajutor. Dădu ocol casei dărâmate şi lângă un perete rămas în picioare de pe urma dezastrului, zări o fată stând ghemuită acolo.

Zgomotul paşilor lui o sperie, apoi când îl văzu se ridică în picioare şi îl privi puţin temătoare.

El o privi din cap până-n picioare.

Era o fată curată, oacheşă, sprâncenată, cu doi ochi minunaţi, verzi ca iarba, însă acum erau trişti şi înroşiţi de atâta plâns.

Era îmbrăcată într-o rochiţă de stambă albastră, cămăşuţă albă cu altiţe, încinsă pe mijloc cu un brâu îngust şi era pieptănată strâns cu cosiţe frumos împletite. Sfiala fetei dispăru şi parcă o bucurie i se aşternu pe faţă, iar ochii începură să-i zâmbească atunci când văzu că acesta nu este o persoană cu intenţii rele.

Umerii obrajilor ei, înainte albi ca varul, se rumeniră ca floarea mărului.

- Cine eşti? întrebă ea şi păşi către el.

- Ion... este numele meu, se fâstâci el puţin; mai încolo este sau mai bine zis a fost casa mea. Bănuiesc că şi dumneata te afli în aceeaşi situaţie ca şi

mine de vreme ce te afli aici printre dărâmături şi plângi.

- Rămăsesem doar cu tătuca! fu răspunsul ei, apoi suspină şi scoase un oftat adânc; măicuţa ne-a părăsit pe când eu aveam doar nouă anişori. Acum l-am pierdut şi pe tătuca. Trăiesc din mila oamenilor. Ziua muncesc pe la curţile gospodarilor, iar seara mă întorc aici ca să mă odihnesc.

Ion privi în jurul dărâmăturilor şi văzu mai încolo sub acoperişul prăvălit al casei un ţol şi o pernă care probabil că ţineau loc de pat.

- Şi nu îţi este teamă să dormi aici? întrebă el apropiindu-se de locul cu pricina. De ce nu ai încercat să mergi la boier Voicu şi să-i ceri ajutorul? Cu siguranţă el te-ar fi ajutat.

- El da... fu răspunsul ei. Însă feciorul lui este un om rău şi imoral şi nu aş fi dorit ca să fiu la cheremul lui. Iar aici nu îmi este frică; dacă se întâmplă ceva cu mine, nu-i niciun bai, ce rost mai am eu pe lumea asta.

Ion o privi cu duioşie.

Era frumoasă.

- Cum te numeşti? îndrăzni el să o întrebe.

- Ileana! rosti ea zâmbind.

Obrajii i se rumeniră şi mai tare căpătând roşeaţa unor bujori înfloriţi.

Parcă uitase pentru o clipă de toată nenorocirea ce se abătuse asupra ei.

Apariţia lui neaşteptată îi dădea speranţă şi poftă de viaţă.

Gândea că şi el părea să fie în aceeaşi situaţie ca şi ea.

- Dar tu? De ce te afli aici? Şi care este tristeţea ta?

- Părinţii mei locuiau în casa aceea de acolo care acum este un morman de moloz. Amândoi au pierit în urma bombardamentului.

Apoi el continuă să-i povestească cu de-a amănuntul, toată viaţa lui de până atunci.

Ea îl privea cu atenţie, fără să clipească.

Apoi când el îşi termină de povestit întreaga istorie a trăirilor lui de până atunci, ea scoase un suspin prelung şi lăsă să-i scape printre buzele roşii ca trandafirii aproape şoptit şi cu regret: „aşa a vrut Dumnezeu".

Ion o încuviinţă dând din cap. În mintea lui însă, era acum o învălmăşeală de gânduri. Privea la fiinţa suavă din faţa lui şi ar fi dorit să-şi lege destinul de al ei. Amândoi erau singuri pe lume, iar fata părea să fie de-o seamă cu el. Însă nu ştia cum să-i spună. Privea tăcut în zare la soarele care se scufunda spre asfinţitul vânăt-roşiatic, trimiţând încă luciri trandafirii norilor care se adunaseră buluc acolo în înalturi. Apoi îşi întoarse capul către ea şi o fixă cu privirea. Ochii îi licăreau ca nişte luminiţe şi broboane mărunte de sudoare îi inundară fruntea.

- Ileană! i se adresă el hotărât, doresc a-ţi împărtăşi un gând de al meu, care sper să nu te supere sau să-ţi îndoiască inima. Îndrăznesc a te ruga, dacă binevoieşti, să-ţi petreci viaţa alături de a mea şi să-mi fii nevastă.

Ileana îl privi surprinsă. Obrajii ei se aprinseră din nou, ca văpaia focului. Buzele ei roşii i se arcuiră într-un zâmbet larg, lăsând să i se vadă din-

ţii albi ca două şiraguri de perle. Ochii ei ca smaraldul cercetau acum cu atenţie pe tânărul cu faţa plină, roşcovană, cu mustăcioara bălaie arcuită sub nasul cărnos care o privea la rândul lui cu nişte ochi veseli şi vioi de culoare verde asemenea unei pajişti proaspăt cosite.

Era înalt, spătos, plăcut şi sincer.

- Aşa să fie, cum îţi doreşti tu! rosti ea într-un târziu după ce stătuse şi chibzuise în mintea ei. Poate că aşa a vrut Dumnezeu, ca să ne întâlnim în asemenea împrejurări, ca apoi să ne unească vieţile pe mai departe.

Apoi ea îşi întinse mâna ei micuţă şi o culcuşi în palma lui mare şi puternică.

Se simţea în siguranţă alături de el.

Ion o îmbrăţişă apoi o sărută duios pe frunte.

- Să mergem! rosti el. Soarele stă să apună, iar noi nu avem niciun adăpost. Ştiu eu nu departe de aici, în păduricea de acolo, o colibă. Odată a fost locuită de un pădurar. De multe ori m-am abătut pe acolo pentru a mă odihni.

După ce auzise din gura ei că fiul boierului are o purtare nelalocul ei faţă de fetele care lucrează pe acolo, îi dispăruse gândul de a-i cere boierului ajutorul pentru obţinerea unui adăpost. Nu vroia să aibă de-a face cu fiul acestuia. Aşa că, o prinse strâns de mână şi o apucară pe cărarea presărată cu frunze îngălbenite care ducea spre mica pădurice din apropiere.

Din mestecănişul ce însoţea pe de-a lungul ei cărarea, se desprindeau frunze ruginii care zburau obosite prin licăririle amurgului. Ajunseră la mar-

ginea păduricii şi continuară drumul pe potecuţa scurtă care şerpuia printre trunchiurile falnice de stejar, ale căror coroane foşneau în bătaia lină a vântului. Se opriră puţin atunci când în faţa lor se deschise o poieniţă largă, dormind parcă într-o pulbere de lumină fadă, împodobită cu stropi de culoarea curcubeului pe care îi cernise un nor răzleţ, aflându-se într-o neclintită singurătate. Amurgul toamnei, orchestrat de mov, albastru, violet şi roz, încununa poieniţa într-un mister tainic. De cealaltă parte a ei, ieşea în evidenţă, acoperită de crăci şi de frunze îngălbenite, o colibă făurită din cloambe de stejar împletite des între nişte pari înfipţi în pământ. Uşa era făcută dintr-o împletitură de nuiele din lemn de alun legată cu sfoară în locul unde ar fi trebuit să fie balamalele.

Ion împinse uşa şi păşi în interiorul colibei. Ea îl urmă sfioasă şi temătoare. În interior domina întunericul. El însă ştia rostul acestui adăpost şi merse de luă un felinar aflat acolo agăţat într-o cloambă pe peretele colibei şi îl aprinse. Întunericul de acolo se spulberă în lumina gălbuie a felinarului şi lăsă să se vadă în interior un pat măricel făcut din trunchiuri de mesteacăn având picioarele înfipte în pomisteala acoperită cu rogojină. Pe pat era aşezată o saltea din foi de porumb şi câteva pături aspre. În loc de masă, trona o felie rotundă de lemn, tăiată dintr-un trunchi gros de stejar şi doi chituci mici din lemn de brad ţineau loc de scaune. Un lavoar vechi din fier ruginit stătea agăţat prins cu sârmă de un perete. Câteva blide şi o găleată cu smalţul sărit stăteau agăţate deasupra unei sobe cu plită joasă, aflată

într-un fel de groapă de formă pătrată săpată acolo în interiorul colibei. Burlanul ieşea pe sub peretele colibei, îngropat şi el în pământ.

Soba fusese amplasată în aşa fel încât să nu pună în pericol structura de lemn uscat din care era construită coliba.

Acelea erau toate lucrurile de care se puteau bucura cei doi în acel adăpost străjuit de falnicii stejari care formau mica pădurice.

Ferestrele apusului se închiseseră de mult, iar negura nopţii coborâse în tăcere aşternându-se ca o pătură din orizont în orizont.

Întunericul îşi ţinea respiraţia lăsând să se audă doar buhăitul bufniţei sau trosnetul vreascurilor uscate frânte sub călcătura vreunei lăbuţe de animal ieşit din adăpost.

Cei doi se priveau fără să-şi vorbească.

Se înţelegeau doar din priviri. Chipurile lor erau senine şi pline de fericire. Îşi zâmbeau copilăreşte. Ion scoase de prin buzunare câteva mere şi nuci, adunate în drum spre colibă şi i le oferi.

- E tot ce avem pentru astă seară! i se adresă el. Mâine o să merg la boier.

- Este suficient, iar coliba este un adăpost destul de bun; o să rămânem în el şi o să-i aducem îmbunătăţiri, sper să nu ne izgonească nimeni de aici.

- Nu-ţi face griji, locul acesta este al unui vânător din satul vecin, iar eu îi sunt prieten; am fost odată cu boierul pe la el şi l-am ajutat cu ceva treabă, atunci am aflat că această colibă este a lui. Eu i-am spus că mai trag din când în când pe la ea să mă odihnesc, iar el nu a avut nimic împotrivă, ci din

contră mi-a spus ca să am grijă de acest loc.

Ileana zâmbi bucuroasă aflând că putea locui fără nici o grijă în adăpost, apoi se ghemui pe saltea trăgând peste ea una dintre acele pături aspre. El se culcuşi la spatele ei şi o cuprinse în braţe. Într-un răstimp adormiră ca doi copii, vegheaţi de lumina palidă a felinarului.

III.

CASĂTORIA

Trecuse mai bine de o lună de când cei doi își duceau viața în acea colibă, netulburați decât de foșnetul pădurii în bătaia rece a vântului sau de micile viețăți care se abăteau în drumul lor până în poienița din mijlocul crângului. Ion lucra cu sârg la curtea boierului care-l primise cu brațele deschise, bucuros că omul său de încredere se afla iarăși lângă el. Ileana transformase interiorul colibei făcându-l să arate ca o odaie obișnuită. Lipise pereții interiori cu pământ galben, îi netezise și îi văruise cu var alb. Patul fusese înlocuit cu unul mai bun și era acoperit cu o cergă groasă din lână, iar pernele umplute cu fulgi pufoși și moi, tronau ca niște dumbăre lângă tăblia lui. Vasele pentru gătit, dar și cele din care mâncau fuseseră înlocuite cu altele mai bune, iar în locul feliei rotunde de lemn care ținuse loc de prăznuit sau de cinat fusese adusă o masă mai acătări lângă care erau așezate două scaune din lemn cu spătar. Toate acele lucruri le dobândise cu ajutorul boierului care înțelesese de la Ion situația în care se afla și-i dăruise toate acele lucruri. Pe ferite însă, ca nu cumva să afle boieroaica și fiul său. Însă boierul ținea la argatul lui și în ascuns îi umplea traista cu

mâncare, în fiecare seară. Îi mai dăruise şi câteva găini, un purceluş căruia Ion îi încropise o cotineaţă acolo lângă colibă, dar şi lemne pentru iarna care se apropia, pe care el le aşezase sub un şopron construit tot lângă colibă.

Înjghebase el acolo în mica poieniţă o mică gospodărioară, care era suficientă pentru el şi aceea care avea să-i devină soţie.

Într-o seară, înainte ca să plece acasă, boierul îl trase pe Ion mai deoparte de ochii iscoditori ai fiului şi ai soţiei lui, apoi i se adresă ca unui fiu:

- Dragul meu! După cum îmi spuneai tu, între tine şi Ileana s-a înfiripat o dragoste mare şi încă nu v-aţi cunoscut ca să intraţi în păcatul amorului şi aţi rămas curaţi aşa cum ne este tradiţia. M-am gândit ca fără ştirea alor mei să mergem la biserică şi să vă legaţi aşa cum se cuvine, prin cununie. Am vorbit eu cu părintele Ilarion şi vom face totul în taină. Am să vă fiu chiar eu naş de cununie. Nu ţi-am spus până acum, dar cred că nu mai am multe zile de trăit. Un icter îmi distruge ficatul de ceva vreme. Supărările astea cu fiul meu care nu este tocmai aşa cum mi-am dorit eu să fie, m-au tocat puţin câte puţin şi m-am ales cu boala asta care îmi macină ficatul. Aşa că hai să înfăptuim acest lucru până nu e prea târziu.

- Este o mare binecuvântare pentru mine! aprobă cu înflăcărare Ion, îmbrăţişându-şi cu dragoste binefăcătorul care îi devenise ca un tată.

- Acum mergi sănătos şi dă de veste celei ce îţi va deveni soţie că sâmbăta viitoare va deveni mireasa ta.

Ion nu mai aşteptă nici o clipită şi într-un suflet porni la drum. Ajunse numaidecât în poieniţă şi cu paşi mari călca pe pătura groasă de frunze care umpluse tot locul de acolo transformând verdele dominant de până atunci, într-o multitudine de culori specifice toamnei.

Se înfăţişă înaintea Ilenei, lăsând să i se vadă bucuria printr-un zâmbet larg. Fericit o cuprinse în braţe, o sărută cu foc apoi îi dădu vestea cea mare. Când el gătă de vorbit, un şir de lacrimi se scurse din ochii ei frumoşi. Erau lacrimi de fericire. Urma să intre şi ei în rândul lumii, iar acest lucru îi umplea inima de fericire.

În următoarea sâmbătă, după cum aranjase boierul, cei doi îşi îmbrăcară cele mai bune straie şi pe cărări lăturalnice, fără să-i vadă nimeni, merseră la biserică. Intrară şi aşteptară acolo în faţa altarului.

În biserică nu se mai afla nimeni. Sfeşnicele aveau o lumină pâlpâietoare, caldă şi roşiatică, care creştea încet, încet, scânteind pe aurul din tabernacol şi pe cel al candelabrului.

Uşor, uşor, uşa se deschise.

Cu un catifelat zgomot de paşi, în ea păşi preotul însoţit de boier.

Preotul nu mai pregetă şi îşi începu rugăciunea care o slăvea pe Fecioara Maria.

Tămâia începu să fumege în cădelniţă emanând un parfum deosebit şi misterios. Glasul puternic al preotului se amplifică vibrând în bolţile baroce ale micuţei biserici.

Apoi Ion şi Ileana, într-o slujbă duhovni-

cească făcută din toată inima de către preot, fură legați ca soț și soție până când moartea îi va despărți, punându-le pe inelare verighetele din aur făcute cadou de boier, care acum le devenise naș.

După slujba religioasă, merseră împreună undeva într-o chilie din spatele bisericii unde boierul pregătise o masă bogată, pentru a petrece puțin împreună cu finii lui, dar și cu popa.

Bisericuța se afla amplasată stingher pe umărul unei coline, nu prea aproape de casele sătenilor și nu își făceau griji că vor fi descoperiți de careva.

Ciocniră câte o cănuță de vin și se bucurară împreună de tainica lor petrecere în cinstea celor doi însurăței.

- V-aș fi dăruit multe lucruri, zise boierul. Chiar și vechea mea casă în care am crescut și care a fost lăsată în paragină, neîngrijită și nelocuită. Mai trimit din când în când o femeie pe acolo ca să aerisească și să șteargă praful. Au crescut bălăriile cât casa pe acolo. O mână de gospodar ca a ta, Ioane, ar face minuni în acea gospodărie. Însă nu-i chip să înfăptuiesc acest lucru. Mi-aș pune în cap familia, care nu este de acord cu intențiile mele.

Boierul oftă apoi se așeză pe un scăunel.

Privea trist în gol, parcă undeva la începuturile vieții, derulându-și în minte, cu regret, unele etape din trăirile lui. Poate că și boala pe care o avea îl măcina.

I se putea citi ușor pe față acea tristețe care se abătuse asupra lui.

Ion cunoștea locul unde se afla casa de care pomenise boierul. Era situată pe o mică luncă la

poalele unei mici coline, mai retrasă de casele celorlalţi săteni şi era străjuită de un brad bătrân, crescut acolo pe creasta colinei, care săgeta semeţ spre cer şi care era cel dintâi vestitor al vremii, printr-un şuierat adânc, atunci când vânturile reci sau calde îi loveau coroana. Trecea prin dreptul ei în fiecare zi şi privea la faţada ei, pe care soarele dimineţii târzii se hodinise de cu zori, iar apoi începea uşor, uşor, să o părăsească.

Casa se ridica înaltă, albăstruie, acoperită de mucegai şi de igrasie.

Unele ferestre erau doar de formă, simple dreptunghiuri ornamentate, adâncite în tencuială, având conturul, mărimea şi rama unor ferestre reale.

Îşi dorea acea casă, însă rămânea de fiecare dată cu un gust amar în inimă, apoi îşi vedea mai departe de drumul lui.

Seara se întorcea tot la umila lui colibă unde îl aştepta zâmbitoare şi cu cina pusă pe masă, frumoasa lui drăguţă.

Şi iată că acum îi devenise nevastă.

Ion se reculese din gândurile lui şi reveni cu picioarele pe pământ, atunci când părintele Ilarion îl bătu cu palma pe umăr şi i se adresă cu vocea lui amplă:

-Băiete! Să ai grijă de această fătucă, că eu mă rog la Domnul pentru voi să vă binecuvânteze cu zile senine şi cu copii frumoşi. Să vă rugaţi şi pentru boier, că mare bunătate a pus el, Creatorul, în inima lui. Fără de ajutorul lui nu ştiu dacă ajungeaţi în rândul lumii şi vă duceaţi viaţa în nelegiuire. Ee...

şi acum ar fi timpul să ne retragem, că imediat se lasă seara şi apoi şi-or face griji familiile noastre, că pe unde om umbla.

Boierul fu de acord cu el şi îngână dând din cap:

-Mai ales ai mei care mă pizmuiesc fiindcă îmi petrec timpul printre argaţi.

Apoi ieşiră din mica chilie şi după ce se îmbrăţişară de rămas bun, apucară fiecare în drumul lui către casă.

Ion şi Ileana, mână în mână, se pierdură fericiţi pe cărarea şerpuită care ducea spre coliba lor.

Era un început de lună Decembrie friguros. Cerul era posomorât. Din norii cenuşii care îl acopereau în întregime, începură să se cearnă steluţe argintii. Fulgii începură să plutească prin aer ca un roi de fluturi albi. Peste verdele palid al colinelor începu să se aştearnă cu repeziciune un strat de zăpadă albă ca mărgăritarul.

- Vine iarna! rosti Ion îndreptându-şi privirea către cer.

Ileana se lipi de trupul lui.

Obrajii i se înroşiseră muşcaţi de vântul rece care sufla liniştit, dar tăios acum în prag de iarnă.

Frigul izbutise să răzbată pe sub îmbrăcămintea ei subţire învăluindu-i trupul într-o mantie rece, făcând-o să tremure.

Ion dezbrăcă sarica de pe el şi o puse pe umerii ei.

Lui nu-i prea păsa de frig.

Trupul îi devenise rezistent. Înfruntase destule ierni în viaţa lui. Se călise încă din copilărie.

- Ţie mai bine? o întrebă el cuprinzând-o şi acoperindu-i umerii cu braţul lui vânjos.

Ea îl privi cu dragoste, apoi se întinse către el şi îl sărută.

Era semn că acum îi era bine.

Aşa era ea, nu prea vorbăreaţă, însă îi răspundea în felul ei, cu o privire blândă sau cu o sărutare.

- Uite o mogâldeaţă colo, pe cărare! rosti ea mai mult printre dinţi şi arătă cu degetul spre ceva aşezat în mijlocul cărării aproape de marginea păduricii.

Când ajunseră în dreptul ei, se opriră şi văzură acolo un câine mare, roşu şi lăţos.

Acesta începu să dea din coadă bucuros.

- S-o fi rătăcit, bietul de el! zise Ion.

- Sau poate l-a alungat careva! îl completă ea. Să-l luăm cu noi, că şi aşa nu avem unul.

Cânelui însă nu-i trebui invitaţie, că deja prinse a se gudura pe lângă ei, apoi începu să alerge înaintea lor tăvălindu-se prin zăpada care se aşternea de zor, apoi se aşeză cu botul pe labe şi-i aşteptă.

Aşa că, se pricopsiseră şi cu un câine.

Fără să bage de seamă, ajunseră în poieniţă.

Aceasta era acoperită cu o mantie strălucitoare de omăt, curat şi neatins până atunci nici măcar de lăbuţele vreunei vietăţi.

Ei au fost cei dintâi care îi modelară suprafaţa fină şi pufoasă, cu paşii lor, făcând o cărăruie până în dreptul uşii de la colibă.

Câinele îi urmă sărind şi tăvălindu-se bu-

curos.

Ion nu intră în colibă, ci merse în şopronul de lemne, apoi îl chemă la el pe lăţos.

Îi aşternu acolo pe un loc uscat nişte ţoale, îl mângâie pe creştet şi-i zise:

- Aici va fi locul tău! Este un adăpost bun şi mâine am să-ţi clădesc o cotecioară.

Scoase din desagă ceva de mâncare şi îi puse în faţă. Acesta se apucă să înfulece cu poftă, privind din când în când la noul său stăpân, lingându-se pe bot.

Ion luă un braţ de lemne şi intră în casă.

Ileana se apucase deja să aprindă focul.

Coliba nu era foarte spaţioasă şi se încălzea repede datorită faptului că lipiseră pereţii cu plămădeală din pământ şi pe dinafară, încât aceasta devenise un adăpost destul de călduros.

Lemnele uscate trosneau în sobă, încolţite de văpaia focului care muşca nemilos din ele.

În colibă se simţea deja mângâierea catifelată a căldurii care îi îmbrăţişa pe cei doi făcându-i să se destindă.

Se aşezară la masă ca să servească cina şi mâncau sorbindu-se unul pe altul din priviri.

Focul dragostei ardea ca o văpaie în inimile lor pline de dorinţa îmbrăţişării.

Lumina palidă a felinarului îi veghea, răspândind prin odaie o lumină fadă. Limbile galbenroşiatice ale focului dansau în vatră aruncându-şi licăriri, făcând umbre jucăuşe pe pereţi.

Chemat de dorinţa aprinsă ce se vedea în ochii ei mari, Ion îşi luă nevasta în braţe, o aşeză pe

pat şi o sărută cu dragoste. Ea îl îmbrăţişă cu privirea-i caldă îmbiindu-l să guste din fructul pasiunii. Sărutarea lui de foc încă mai ardea pe buzele ei pline de dorinţă.

- Ioane! şopti ea cu glasu-i dulce şi cristalin asemenea unui clinchet de clopoţel.

- Ileană, dragostea mea!

Noaptea îşi trăsese de mult mantia întunecată.

Din văzduhul de nepătruns norii continuau să-şi cearnă pulberea de stele. Omătul se aşternea necontenit. Din colibă se auzeau, în noaptea liniştită, suspinele dragostei.

Era noaptea în care zeul Eros îi învăluise pentru prima oară de când se cunoscuseră, în straiele iubirii.

Zorii se arătară cu greu.

Prin norii grei, cenuşii, se zărea încercarea soarelui de a-i străbate.

Ninsese din abundenţă.

Un strat gros de zăpadă acoperise întreaga poieniţă.

Crengile stejarilor trosneau sub greutatea zăpezii aşternute pe ele. Câţiva brăduţi stăteau şi ei cocoşaţi de greutatea omătului. Gerul croise pe la streaşina colibei o maramă dantelată de ţurţuri. Ion îşi croi o potecă prin zăpadă, apoi merse dincolo de marginea păduricii şi privi peste sat. Lăţosul ieşi şi el de sub şopron şi îl urmă îndeaproape, sărind şi afundându-se în zăpadă.

Casele păreau nişte mogâldeţe sub căciuli al-

be de omăt.

Totul părea că doarme.

Trebuia însă să dea piept cu troienele, făcându-şi cale până la casa boierului.

Iarna nu părea să fie blândă.

Însă pentru el nu mai conta cât de grea va fi. Inima lui bătea acum doar pentru iubita lui nevastă şi nu-i păsa prin ce greutăţi va trece pentru a-i oferi o viaţă liniştită, plină de dragoste.

Nici măcar iarna care-i încolţise cu dinţii ei de gheaţă, care-l învăluia cu crivăţul aspru biciuindu-i faţa, nu-l mai putea opri din acest drum al vieţii pe care o apucase alături de aceea pe care i-o dăruise Dumnezeu ca să-i fie alături la bine şi la rău.

IV.

COLINA MISTERIOASĂ

Fusese o iarnă grea.

Ninsese din abundenţă, iar vântul rece suflase cu atâta putere încât formase imense troiene de zăpadă. Însă zilele calde de primăvară le topise uşor, uşor, transformându-le în pârâiaşe limpezi de apă.

Acum, la început de aprilie, soarele încălzea pământul umed dezgolit de mantia albă a zăpezii. Pe alocuri, prin zănoage, câte-un pospai de omăt se ascundea de săgeţile blânde şi calde ale soarelui nedorind să se topească.

Ion şi Ileana reuşiseră să iasă cu bine din ghearele reci ale iernii. Lui i-a fost la început mai greu cu nămeţii şi cu viscolul pe care trebuia să le înfrunte în fiecare zi până la moşia boierului şi apoi la întoarcerea acasă.

Dar trecuse.

Primăvara începea încetinel să-şi pună amprenta peste câmpii, dealuri şi coline, colorându-le într-un verde crud.

Ileana îmbrăţişa cu privirea toată acea privelişte minunată ce prinsese viaţă în mica poieniţă,

care acum renăscuse din nou, împodobită de căl-țunașii și viorelele care răsăriseră prin iarba crudă abia încolțită.

Mugurii copacilor începuseră să pocnească lăsând să iasă la iveală perechi de frunzulițe fragede. Totul era mirific acolo în acel luminiș și ea era nespus de încântată de acea transformare a naturii. Însă, încă un lucru minunat o fericea nespus de tare, și anume faptul că rămăsese grea, iar în toamnă urma să aducă pe lume un copil. Dumnezeu o binecuvântase cu acel dar, o comoară, așa cum îi spunea ea lui Ion, în lungile seri de iarnă, când amândoi stăteau la gura sobei, povestind și depănând amintiri din copilăria lor.

Ion era în culmea fericirii. Îi dăduse de veste și boierului, iar acesta fusese foarte încântat, dorind ca el să îi fie naș copilului.

În primăvara aceea Ion muncise cu sârg pe pământurile boierului, la arat și semănat, apoi la prășit, pe la fânețe și peste tot unde era nevoie.

Lunile trecuseră una câte una fără băgare de seamă. Că cine mai avea timp să le numere când era atâta treabă de făcut. Iar boierul se bizuia pe el, fiindcă acesta muncea cât zece la un loc. Însă și răsplata era pe măsură.

Venise deja strânsul recoltei, iar carele pline de rod umpleau hambarele și pivnițele de la conac.

Când venea seara, Ion se întorcea acasă istovit, cocoșat de desăgile pline cu merinde, agățate una în față iar alta în spate pe ambii umeri, și cu alte două traiste pline, ținute în mâinile lui puternice.

Când ajungea acasă, abia că mai apuca să îm-

buce câte ceva, apoi se tolănea pe pat şi, în timp ce mai schimba două vorbe cu mândra lui, adormea pe nesimţite.

Luna septembrie se arătase a fi blândă şi însorită. Acum, la finele ei, parcă se simţea izul lunii octombrie cum aducea un vânticel aspru şi răcoros. Recolta era pe sfârşite. Boierul îşi puse lucrătorii să umple un car cu tot soiul de legume şi fructe, apoi când veni vremea ca Ion să plece către casă, acesta îl întâmpină surâzând şi mulţumit de ce realizase până atunci i se adresă:

- Bună treabă făcurăm şi anul acesta, Ioane! Uite, carul ăsta plin este pentru tine; înhamă caii la el şi du-l acasă de-ţi umple pivniţa. Şi nu te grăbi să mi-l înapoiezi în astă seară, că doar mâine vii înapoi; rămâi de te odihneşte, că te-ai ostenit destul toată ziua.

Nu era pentru prima oară când boierul îi răsplătea munca cu câte un car plin din toate roadele pământului pe care le strângea în fiecare toamnă. Însă bucuria lui era mai mare deoarece ştia că nevasta lui nu avea să ducă lipsă de nimic. Asta era marea lui fericire.

Aşa că, nu mai stătu pe gânduri şi înşeuă un roib la căruţă, apoi îi dete bice până ajunse la colibă.

Descărcă împreună cu Ileana toate acele bunătăţi şi le depozitară în pivniţa improvizată, săpată de el sub un mal din spatele colibei, apoi deshămă calul şi îl priponi sub şopron. Îi puse o pală bună de fân lângă el, apoi intrară în odaie satisfăcuţi de treaba făcută. Ea, cu burta ei mare, abia că se mai mişca de colo, colo. Încercase ea să-şi ajute bărbatul, însă

plodul care începuse să se cam zbată acolo în pântece îi cam dădea dureri.

Se cam apropia sorocul.

Cinară împreună, apoi după ce mai schimbară câteva vorbe, el adormi ca de obicei şi începu să sforăie. Ea începu să mai trebăluiască şi fiindcă încă nu se înnoptase de-a binelea, se porni să aducă o găleată cu apă de la izvorul de lângă marginea păduricii. Lăţosul o urmă şi el ca de fiecare dată, nelipsit de lângă ea atunci când trebăluia pe afară. Era singurul care îi ţinea de urât atunci când Ion era plecat la treabă.

Umplu găleata şi se porni înapoi.

O cam trăgea găleata într-o parte şi parcă nu mai avea putere. Apoi când ajunse către mijlocul poieniţei, o durere cruntă o tăie pe sub burtă, făcând-o să cadă în genunchi.

Erau durerile naşterii.

Încercă să strige după ajutor, însă graiul îi pierise din cauza durerii.

Abia că mai putea să icnească.

Văzând-o, lăţosul o luă la fugă spre uşa colibei şi ridicându-se în două labe pe ea, începu să latre de mama focului.

Calul începu şi el să se agite şi să fornăie.

Zgomotul îl trezi pe Ion din somn şi acesta sări speriat din pat.

Se uită buimăcit prin cameră şi dacă nu îşi văzu nevasta prin ea, se repezi spre uşă şi ieşi afară. Se îngrozi atunci când o văzu îngenunchiată în iarba verde şi mătăsoasă a poienii.

Alergă de o luă pe braţe apoi o duse în colibă

şi o aşeză pe pat.

- Nasc, Ioane! reuşi ea să-i spună scrâşnind din dinţi de durere.

El îşi puse mâinile în cap agitat, neştiind ce să facă.

- Aleargă în sat după moaşă, dragul meu, că nu-i timp prea mult.

Nu aşteptă să-i mai zică şi a doua oară că se repezi pe uşă afară, înhămă calul la căruţă şi porni în goană către casa unei moaşe care locuia la marginea satului, în apropiere de biserică.

Nu era cale multă de mers până acolo, aşa că ajunse numaidecât la ea şi începu a bate cu putere în poarta mare de lemn, înverzită de licheni şi roasă de trecerea timpului.

- Taţă Lină! strigă el cât putu de tare.

Uşa casei se deschise scoţând un scârţâit de balama neunsă şi în pragul ei apăru o femeie scundă cu capul înfăşurat într-o maramă roşie.

- Ce-i maică de strigi aşa, că m-ai şi speriat! Că doar nu dau tătarii!

- Hai, bre, că îmi naşte nevasta şi cred că nu mai are răgaz; hai de te urcă în căruţă!

Femeia închise uşa şi fără să mai zică nimic, merse de se urcă pe capra căruţei lângă el.

Ion trase de hăţuri şi bidiviul o porni în galop la deal, făcând să se ridice colbul din drum în urma căruţei. Cât mai schimbară două vorbe, ajunseră în faţa colibei. Ion sări de pe capra căruţei şi alergă înăuntru. Femeia îl urmă îndeaproape şi când ajunse lângă patul Ilenei se apucă să-şi facă treaba ei de moaşă.

- Du-te afară, omule! îi zise ea lui Ion împingându-l către uşă. Lasă-mă acum şi nu te teme, nevastă-ta este bine.

El ieşi uitându-se înapoi, însă moaşa îi trânti uşa în nas şi merse în ajutorul femeii care stătea să nască.

Ion se apucă şi deshămă calul, îl priponi de un stâlp, apoi se agita plimbându-se de colo, colo, nerăbdător, aşteptând primul semn de viaţă al celui ce avea să vină pe lume.

Frământările lui însă, nu durară prea mult şi dinlăuntrul micului sălaş se auziră scâncete de nou-născut.

Atunci ochii lui se umeziră de lacrimi. Căzu în genunchi şi mulţumi Domnului pentru minunatul dar ce i-l făcuse.

Alergă apoi şi intră. Întinsă pe pat, cu faţa senină, zâmbitoare, Ileana îl privea cu ochii ei mari.

Pruncul abia venit pe lume dormea liniştit la sânul ei.

- Este băiat! rosti ea.

El se aplecă şi o sărută pe frunte şoptindu-i:

- Mulţumesc, scumpa mea! Mi-ai făcut un dar minunat; să ne dea Domnul sănătate şi putere ca să-l putem creşte mare. Acum, dacă îţi este bine, merg să o duc pe moaşă acasă.

- Mergi liniştit! Totul este bine; doar mă ştii că sunt destul de tare, nu-ţi fă griji.

Atunci el scoase din chimir ceva bani şi o răsplăti pe femeie, mulţumit de treaba pe care o făcuse.

Femeia mulţumi şi ea, promiţând totodată că are să vină în fiecare săptămână pe la ei, ca să vadă

cum îi merge pruncului. Aceasta era şi o bună doftorească. Ea se ocupa şi cu prepararea leacurilor pentru diferite boli sau răni.

Era o femeie săracă, însă avea un suflet bun.

Rămăsese văduvă. Războiul îi răpise şi ei bărbatul.

Nu avea copii şi locuia singură în căscioara ei. Însă oamenii o căutau mereu. Aşa îşi mai alunga singurătatea, alergând de la unul la altul ca să-i doftoricească. Oamenii erau mulţumiţi de ea şi o răsplăteau de fiecare dată pentru efortul ei.

Aşa făcuse şi el acum. O răsplătise cum se cuvine, apoi o duse înapoi la căsuţa ei.

Se înnoptase deja pe când el se întoarse la buna lui nevastă.

Ea îl aşteptase surâzătoare.

Erau fericiţi.

Dumnezeu le dăruise un băiat frumos şi sănătos.

Şi după cum promisese, boierul le boteză în taină pruncul şi acesta primi numele de Tudor.

Matache Vasile Tudor.

Numele de Tudor i-l pusese boierul, după numele său, însă fusese şi dorinţa Ilenei deoarece pe tatăl ei îl chemase la fel. Iar numele de Vasile i-l dăduseră în amintirea răposatului tată al lui Ion.

Moaşa Lina se ţinea de promisiune şi în fiecare săptămână bătătorea cărarea până la colibă, având grijă de sănătatea pruncului, dar şi de a părinţilor lui.

Devenise şi ea ca o membră a familiei, fiind

iubită şi apreciată de cei doi soţi.

Şi uite aşa trecură pe nesimţite cinci ani, iar Tudor crescuse măricel şi devenise un băieţel frumos, cu cârlionţii bălai, ochii verzi, mari, surâzători, înăltuţ şi bine legat.

Îşi petrecea timpul alergând prin mica poieniţă sau printre arborii crângului, însoţit de câinele lăţos, care şi el fusese botezat încă de când fusese adoptat cu numele de „Lăţosul".

Ileana nu avea altă preocupare decât să trebăluiască prin micuţa gospodărie pe care şi-o înjghebaseră acolo, netulburată decât de cântul păsărelelor sau de micile vietăţi care-şi făceau curaj şi veneau până în poieniţă.

Ion îşi vedea de treaba lui pe moşia boierului, însă nemulţumit de schimbările care interveniseră pe acolo din cauza feciorului acestuia. Boala boierului se agravase şi acesta căzuse la pat. Conaşul cel mic, fiul acestuia, preluase treburile moşiei, însă nici pe departe nu semăna cu tatăl său. Era răutăcios şi se purta urât cu argaţii. Unii dintre ei se săturaseră de atâta chin şi plecaseră de pe moşie, băgându-se slugi pe la alţi boieri.

Nu mai era chip să te înţelegi cu el.

Munca devenise un chin şi pentru Ion. Conaşul îi dădea prea mult de lucru şi în plus îi mai purta şi pică. Aflase de la o iscoadă de-a lui cum că tatăl său îl năşise pe el şi pe băieţel. Nu suporta faptul că boierul îl iubea pe Ion şi de aceea îi purta sâmbetele. Însă Ion încă rezista de dragul boierului.

Dar într-o zi, pe înserate, clopotul din turla bisericii avea să răsune trist, anunţând că un suflet

de om luase drumul spre împărăţia celor drepţi.

Boierul care se chinuise o vreme cu boala lui, puse pe o fătucă, să-l cheme pe Ion la patul lui de suferinţă. Boieroaica şi conaşul cel mic nu avură ce face şi-i respectară dorinţa, fără a se împotrivi.

Ion se înfăţişă şi îngenunche plângând la marginea patului.

Îi fusese boierul ca un tată.

- Băiete... zise acesta cu glasul aproape stins, fii puternic, rogu-te, şi nu pleca de pe moşia mea. Ştiu că nu-ţi este bine, însă poate cu timpul s-o mai îndupleca şi fiul meu; tare îmi este teamă că munca mea şi toată agoniseala de o viaţă se vor duce de râpă. O să te veghez, fiule, de acolo de sus.

Ochii boierului se umplură de lacrimi, apoi scoase un oftat adânc.

În odaie se făcu linişte.

Din nesfârşitele depărtări răzbeau vibraţiile melancolice ale pădurii.

Seara se lăsa tiptil, iar prin semeţul brad crescut acolo stingher pe o mică colină de lângă conac, se auzi suflarea vântului ca o oftare. În linişte, pe cerul întunecat începu să tremure lacrima de aur a celei dintâi stele.

Ochii boierului avură o ultimă sclipire urmată de un zâmbet stins în colţul gurii, apoi îşi dete cea din urmă suflare.

Bocetele începură, iar clopotele plângeau şi ele răsunând în liniştea serii.

Mulţi ochi au plâns atunci, cu adevărat îndureraţi de pierderea unui suflet bun şi iubitor de oameni. Era recunoscut boierul pentru bunătatea lui

şi nu mai era altul ca el în tot ţinutul.

A plâns şi Ion atunci, când copârşeul cu trupul neînsufleţit a fost afundat în groapa de veci, iar cioclul începu a-l acoperi cu ţărână.

Apoi o cruce mare de lemn, frumos sculptată, şi inscripţionată cu numele boierului îi fu împlântată la căpătâi.

Ion a fost cel din urmă care a părăsit mormântul, plecând direct la coliba lui, fără a mai merge la masa de pomenire, la care fusese invitat de boieroaică.

În toată răutatea ei, ea totuşi avea inima frântă după bărbatul ei blând şi iubitor de oameni.

Şi el lăsase cu limbă de moarte ca la masa de pomenire să-i cheme pe toţi argaţii lui, dar şi pe toţi cei ce doreau să vină.

Se făcuse pregătire mare.

Însă Ion nu se putea obişnui cu ideea că bunul său stăpân părăsise lumea aceasta, plecând acolo unde nu există durere şi supărare.

Aşa că cină împreună cu soţia şi copilul său acolo în micuţul lui adăpost şi pentru prima dată în viaţa lui îşi înecă amarul cu câteva pahare de vin, apoi se culcă încercând să uite de necazul care se abătuse asupra lui, dar şi asupra familiei.

După o vreme, când cel ce plecase dintre cei vii începuse să fie uitat, treburile pe la moşie începură a merge din ce în ce mai prost.

Conaşul cel mic, care de pe acum devenise stăpân, înjumătăţise simbriile argaţilor, iar cerinţele erau din ce în ce mai mari. Ion încă mai răbda umi-

linţa adusă, respectând ultima dorinţă a răposatului. Viaţa lui şi a familiei se îngreunase, iar hrana lor devenea din ce în ce mai puţină. Noul lui stăpân nu era aşa de darnic, iar la strânsul recoltei nu mai primea ca în alţi ani acea căruţă plină cu fructe şi legume. Başca, conaşul încercase să-i distrugă mica lui gospodărioară. Însă nu a avut sorţi de izbândă pentru că cel a cărui era moşia unde îşi avea Ion coliba a venit în ajutorul lui. Era prieten cu el încă de pe vremea când trăia boierul. Şi acesta nu-l înghiţea pe conaşul cel mic, aşa că i-a interzis să mai calce vreodată pe acele pământuri. Şi pentru că el era vânător, l-a mai şi ameninţat cu moartea prin împuşcare.

Aşa că boieraşul se lăsă păgubaş, însă acum îi purta şi mai mare pică lui Ion.

Ca să poată avea ce pune pe masă, Ileana începuse să lucreze şi ea prin sat pe la oamenii mai înstăriţi. Băieţelul rămânea acasă şi avea grijă de mica gospodărioară, prin care mai ciuguleau două găini pricăjite, ultimele care mai rămăseseră în viaţă şi nu ajunseseră încă în oală.

Toate încercările lor de a se încropi erau în zadar.

Când credeau şi ei că le merge mai bine, apărea câte o năpastă pe capul lor care le întuneca viaţa.

Ba li se îmbolnăvea băiatul, ba una, ba alta, şi niciodată nu reuşeau să pună ceva deoparte.

Hrana le era puţină şi deseori ei se culcau nemâncaţi, oferind tot ce aveau celui mic.

Hainele de pe ei erau vechi, cârpite şi peticite.

Singurul lucru care-i mai menţineau în pi-

cioare era dragostea care şi-o purtau unul altuia.

În ciuda tuturor neajunsurilor, buna înţelegere, armonia şi uniunea dintre ei îi încingea pe toţi trei cu o centură a iubirii, a dragostei de nestrămutat, prin care nu putea pătrunde niciun fel de vrajbă. Cearta, vorbele rele, ura, neînţelegerea se opreau dincolo de marginea crângului şi nu-şi puteau face cumva cărare, ca să pătrundă în micul lor adăpost pentru a le răscoli sufletele.

Palmele lui Ion erau bătătorite, crăpate şi umflate de munca asiduă la care îl supunea conaşul.

Trecuseră aproape opt ani de la moartea boierului, iar moşia, sub stăpânirea fiului său, se cam ducea de râpă. Majoritatea argaţilor plecaseră.

Multe pământuri rămâneau de la un an la altul în paragină. Viile erau neculese şi neîngrijite.

Conaşul dăduse în patima băuturii şi începuse să vândă din avere pentru a face rost de bani pentru băutură.

Bătrâna lui mamă trăia o viaţă de coşmar alături de el şi se ruga la Dumnezeu ca să-i curme zilele.

Simbria lui Ion fusese sistată, şi pentru munca sa primea te miri ce.

- Ia-ţi ce vrei de pe aici! Nu mai am cu ce să te plătesc.

Acestea fuseseră vorbele conaşului într-o zi pe când trebuia să-i dea simbria.

Iar Ion muncea aşa, pe o traistă de cartofi, câteva ouă, o bucăţică amărâtă de brânză, sau o traistă cu mălai.

Aşa că, într-o bună zi Ion, merse la mormân-

tul răposatului, se aşeză în genunchi, îşi înălţă ochii înlăcrimaţi spre cer şi rosti cu durere: „Iartă-mă, naşule! dar nu mai pot rezista. Va trebui să plec şi să-mi caut de lucru pe la alţi boieri, aici totul se duce de râpă, după cum ai bănuit”.

Şi din acea clipă, el părăsi moşia pe care lucrase cu sudoarea frunţii atâta amar de ani.

Avea Ion aproape 40 de ani. Era încă destul de vânjos, însă în ritmul la care era supus, nu se ştia dacă mai putea mult.

Erau câţiva boieri care îl cunoşteau bine şi-i ştiau puterea de muncă. De multe ori fusese chemat să lucreze pe moşiile lor, însă el respectase dorinţa boierului şi îndurase atâţia amar de ani mârşăvia urmaşului său.

Acum însă venise momentul ca să răspundă la chemările lor.

Merse deci şi se învoi să muncească pe o simbrie bunicică la un boier dintr-un sat vecin. Era cale lungă până la moşia lui, însă nu avea ce face. Se învoi până la urmă să-i împrumute un cal, pentru a putea străbate acea distanţă călare. Boierul căzu la învoială, însă îi mai luă ceva din simbrie. Ce să facă acum, măcar nu mai era atât de istovit şi, mai ales seara, când trebuia să se întoarcă spre casă, iar boierul era cu dare de mână şi îi mai umplea desăgile cu merinde.

Trecuse aproape un an de când Ion îşi bătătorea palmele pe la moşia acestui boier. Tudor, băiatul lui, creştea şi se apropia de 14 anişori. Era tare isteţ. Pe la opt ani începuse să meargă la şcoala din sat, unde dascăl îi era părintele Ilarion. El era cel

mai amărât de pe acolo. Dar aşa zdrenţăros cum era, el mergea fără a avea ruşine. Era poreclit „fiul pădurii". Devenise un flăcăiandru înalt, frumuşel şi bine clădit. Pe deasupra era isteţ şi prindea repede tot ce îl învăţa bunul său dascăl. Fata popii, Lucica, era de o seamă cu el şi erau colegi la aceeaşi grupă de învăţătură.

Ea era o fătucă frumoasă, brună, cu ochii luminoşi, de culoare albastră. Îl cam sorbea din priviri pe Tudor, că de, şi el era chipeş. Nu-i prea păsa ei că el era rău îmbrăcat.

Şi lucrurile începuseră să meargă iar binişor în familia lui Ion. Dar după cum şi zicala „La omul sărac nici boii nu trag", aşa se întâmplă cu ei şi într-o zi Ileana avu parte de o întâmplare nefericită, care aduse mare năpastă asupra lor.

Mergea ea într-o zi ca să aducă apă de la izvor.

Lăţosul dispăruse pe undeva prin pădurice ademenit de vreo vietate.

Ileana îşi umplu ciutura cu apă şi, când dădu să se întoarcă, rămase înlemnită de spaimă.

În faţa ei apăruse ca din senin o femeie hâdă, bătrână, cu un buboi pe vârful nasului, ochii negri ca păcura, faţa galbenă şi uscată precum a unei vrăjitoare.

Aceasta îşi întinse mâna gălbejită şi uscată, apoi o strânse puternic de umăr. Unghiile mari, încovoiate şi ascuţite îi pătrunse în carne.

Baba boscorodi ceva, apoi râse înfundat lăsând să i se vadă dinţii găunoşi. Ileana se îngălbeni dintr-odată la faţă, după care căzu jos leşinată.

Baba se făcu nevăzută dispărând ca prin minune.

Lăţosul se întoarse din plimbarea lui şi, simţind că ceva nu este în regulă, alergă către izvor, unde parcă mirosise că se află stăpâna lui. Când o găsi leşinată, începu să schiaune, apoi o luă la goană pe drumul către şcoala unde ştia că învaţă Tudor. Băiatul terminase orele de învăţătură pentru ziua aceea şi se îndrepta agale către casă, admirând frumuseţea naturii şi alergând după mulţimea de fluturi coloraţi care zburau prin fâneaţa izlazului.

Când îl văzu, câinele începu să latre agitat alergând în jurul lui, parcă încercând să-i spună ceva, apoi fugi înainte pe potecă, către locul unde se afla căzută stăpâna lui.

Tudor, care îşi dădu seama că ceva nu este în regulă cu câinele şi că nicidecum acesta nu avea chef de joacă, apucă să alerge în urma lui.

Fugi până ajunse la locul în care acesta se oprise şi când dădu cu ochii de mumă-sa prăbuşită acolo pe jos, rămase mut de uimire. Crezu că este moartă şi se puse pe plâns. Se prăbuşi peste trupul ei şi îi privi chipul.

Faţa ei căpătase o culoare galben- vineţie. La fel îi erau mâinile şi celelalte părţi ale corpului care puteau fi observate.

Tudor îi cuprinse faţa în palmele lui micuţe, o sărută pe ambii obraji şi începu a se jeli.

- Mămucă! Mămucă! striga el privindu-i chipul înţepenit.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji ca nişte izvoare din ochişorii lui blânzi care deveniseră acum ca do-

uă oaze din care apa dădea pe dinafară, revărsându-se, şiroind până pe bărbie şi de acolo cădeau calde pe faţa palidă ca de ceară a mamei.

La un moment dat Ileana prinse a se mişca şi abia reuşi să deschidă ochii.

Buzele îi deveniseră uscate şi crăpate ca şi cum ar fi fost atinse de ger.

Apoi se forţă şi abia reuşi să rostească:

- Tudore! Dragul mamii.. Mor... Du-te după tată-tu şi adă-l acasă.

- Nu plec de lângă tine, mămucă!.. Hai că te ajut eu să te ridici.

Se opinti şi se forţă el ca să-şi ajute mama, însă nu era chip să o salte de la pământ. Trupul ei devenise foarte greu şi nu-şi mai putea mişca mâinile sau picioarele.

Dacă nu îi simţeai respiraţia sau nu-i observai privirea pierdută din ochii întredeschişi, ziceai că este moartă.

Ion trebăluia de zor pe la curtea boierului, când, deodată, îl cuprinse o nelinişte iar inima începu să-i zvâcnească tare de parcă voia să-i sară din piept. Un sentiment ciudat îl îndemna să plece acasă. Lasă baltă lucrul de care se apucase şi merse del căută pe boier.

Îl găsi pe acesta privind cu încântare la mânjii proaspeţi fătaţi, aflaţi acolo într-un ţarc din dreptul grajdurilor.

Când îl zări pe Ion, acesta se îndreptă spre el şi-i spuse satisfăcut:

- Ai văzut ce mândreţe de mânji au fătat iepele noastre? O să iasă din ei adevăraţi armăsari.

Ion nu răspunse nimic. Nu avea chef de vorbă.

Avea faţa posomorâtă, iar boierul observă acel lucru.

- Dar ce-i, Ioane? Bag de seamă că nu eşti în apele tale!

- Aşa e, boierule! Am o nelinişte pe suflet; ceva îmi spune că trebuie să merg cât mai degrabă acasă.

- Apăi, măi Ioane, dacă tu simţi asta, du-te; că fiecare avem simţămintele noastre şi dacă ele ne mână către un loc anume, apăi mergem într-acolo. Mergi sănătos, mai e şi mâine o zi în care să putem termina ce am început azi.

Ion nu mai stătu mult la vorbă, că şi încălecă pe roib şi-i dete pinteni. Avea cale cam de-o oră până acasă, însă acum nu-l slăbi deloc pe bietul cal şi-l ţinu într-un galop până aproape de casă.

Tudor care îl zări venind, îi ieşi în întâmpinare, strigând cât putea el de tare:

- Tatucă! Vino aici că moare mămuca!

Ion îi văzu disperarea şi alergă într-un suflet acolo.

Când îşi văzu nevasta zăcând, se aplecă asupra ei, o cuprinse cu braţele-i vânjoase şi încercă să o ridice în şezut, rezemând-o de el.

- Ileană... scumpa mea; ce este cu tine, ce s-a întâmplat?

Însă ea nu putu grăi nimic. Doar îl privea cu ochii ei care parcă se adânciseră în orbite.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

O ridică de jos şi o purtă pe braţe până în

colibă, apoi o aşeză pe pat. Îl întrebă pe fiul său dacă ştie ce s-a întâmplat, însă acesta ridică din umeri şi printre sughiţuri, abia că reuşi să-i spună:

- Nu ştiu nimic, tătucă! Eu am găsit-o lângă izvor căzută la pământ. Lăţosul m-a înştiinţat, a venit înaintea mea şi a început să schiaune agitat, apoi a fugit spre locul unde era mămuca; l-am urmat şi am găsit-o acolo. Am crezut că este moartă; a apucat să-mi spună ca să merg după matale, că ea moare, apoi de atunci nu a mai scos niciun cuvânt.

- Stai aici lângă ea şi umezeşte-i cu apă din când în când buzele, că eu merg să o aduc aici pe doftoreasă.

Încă nu se înserase. Ion încălecă pe roib şi-l mână în galop până la poarta moaşei Lina. Nu descălecă şi de-acolo din spinarea calului, strigă cât putu de tare:

- Ţaţă Lino! Eşti acasă, bre?

Vocea lui gravă răsună aşa de tare, încât asmuţi câţiva câini de prin vecini care începură să latre agitaţi.

Femeia se arătă numaidecât de prin spatele casei, speriată de hărmălaia care se făcuse.

- Ce-i mă, Ioane? i se adresă ea când îl văzu, venindu-i inima la loc. Ce strigi, mă, aşa, că n-o fi foc.

- Ba-i mai rău, ţaţă Lino! Hai de vino cu mine, că-mi moare nevasta!

- Aoleo! Nu-i de bine; stai un pic să iau ceva leacuri cu mine şi-apoi om merge.

Intră apoi iute în casă şi în câteva momente se întoarse în grabă ţinând în mână o straiţă plină

de leacuri. Ion o ajută să urce pe cal lângă el, după care îi dete pinteni calului şi porniră la trap pierzându-se pe cărarea care tăia în două colina dintre coliba lui şi sat.

Ajunseră numaidecât.

Moaşa intră prima şi când o văzu cum arată, înlemni de spaimă.

- Ăsta-i lucru necurat, Ioane! Ce s-a întâmplat cu ea?

Se aplecă asupra ei şi o studie. O cercetă cu atenţie, însă nu-şi dădea seama ce poate fi. O întrebă ce s-a întâmplat, însă bolnava îşi pierduse graiul.

Doar în ochii întredeschişi i se mai vedeau două licăriri aproape stinse care te făceau să îţi dai seama că încă mai este în viaţă.

Doftoreasa pregăti la iuţeală un ceai din plante, înmuie o pânză curată de in în el apoi i-l stoarse în gură. Bolnava abia că putea înghiţi.

Trebuie să o cercetez mai amănunţit, pe tot corpul, să văd dacă nu are vreo muşcătură sau vreo înţepătură; poate a muşcat-o vreun şarpe sau a înţepat-o vreo insectă şi a infectat-o cu otravă. Îi cercetă cu atenţie picioarele, mâinile, pe fese, pe abdomen însă nu descoperi nimic dubios.

Îl rugă pe Ion să-şi ridice nevasta în şezut şi s-o rezeme cumva de tăblia patului, după care ea o dezbrăcă de bluză.

Abia atunci doftoreasa descoperi deasupra sânului, la umărul stâng, o înţepătură destul de adâncă din care curgea un fel de lichid verzui.

Din dreptul acelei înţepături porneau peste umăr către spate, o dungă roşiatică ce apoi i se răs-

fira pe spate în patru dungi roşii, având fiecare la capăt câte o înţepătură la fel ca cea din faţă.

- Este ciudat! spuse ea. N-am mai întâlnit până acum aşa ceva, aceasta nu pare a fi o muşcătură. Şi ce-o fi cu lichidul acela verzui care se scurge acolo din ele? Nu cred că pot lua o hotărâre de una singură; nu ştiu ce să-i dau ca leac; folosiţi în continuare ceaiul ăsta pe care l-am preparat şi stoarceţi-i în gură puţin câte puţin aşa cum m-aţi văzut pe mine că am făcut. Eu o să merg în sat şi mâine mă întorc cu câteva prietene de-ale mele care se pricep la descântece; o să trimit vorbă prin cineva în satul vecin la un vraci de acolo, să vină şi el ca să-şi dea cu părerea. Ai mare grijă de ea, Ioane, că la mijloc nu-i lucru curat.

Ţata Lina plecă în grabă, iar el rămase să aibă grijă de suferindă împreună cu fiul său. În noaptea aceea nu puseră niciunul geană pe geană. Iar ea părea ca şi moartă. Din când în când mai deschidea ochii, privind la amândoi. Atunci el înmuia tifonul în ceaiul călduţ şi îi storcea câteva picături în gură, apoi îi umezea buzele, care de la o vreme începuseră să se învineţească. În acele clipe el încerca să vorbească cu ea. Ileana îl auzea însă nu-i putea răspunde. Tudor aprinse candela de sub icoana care o înfăţişa pe Fecioara Maria cu pruncul în braţe, îngenunche în faţa ei şi cu lacrimi în ochi se rugă pentru sănătatea mamei lui.

Noaptea trecu pe nesimţite.

Spre dimineaţă băiatul adormi cu capul pe picioarele mamei sale.

Nici nu apucase soarele să se ridice de o pră-

jină deasupra colinelor, că în luminiş se auziră voci de femeie. Ţata Lina se ţinuse de cuvânt şi aşa cum promisese, se întorsese acolo însoţită de trei descântătoare, dar şi cu vraciul de care pomenise.

Ion se dădu la o parte şi îi lasă să se ocupe de bolnavă. Descântătoarele o unseră cu ceva alifii şi licori, apoi începură a bolborosi şi a intona câteva descântece, numai de ele ştiute. Vraciul îi cercetă acele înţepături şi după ce le examină cu atenţie, rosti cu îndoială:

- Ceea ce văd eu aici, este complicat a vă descrie. Este dincolo de imaginaţia unui om de rând; se pare că umărul bolnavei a fost infectat de o mână malefică; aşa deduc după urmele roşii care uneşte cele cinci înţepături. Acea pată mai mare ce se afla deasupra umărului, pare a fi podul unei palme; înţepăturile provin de la nişte unghii foarte ascuţite, probabil degetele acelei fiinţe aveau în prelungire asemenea unghii, otrăvite cu mătrăgună, o plantă otrăvitoare, cu flori brune violete şi cu fructe negre-lucioase numită ,,planta vrăjitoarelor", „cireaşa-lupului" ori „doamna-codrului". Bunicul meu mi-a istorisit, pe când eram copil, o întâmplare asemănătoare cu aceasta pe care îmi dă ochii să o văd acum şi nu-mi vine să cred că poate fi adevărat. Dacă este ceea ce cred eu, atunci niciun descântec de pe lumea asta nu o poate vindeca, fiindcă probabil această otrăvire a fost însoţită de o vrajă. Mai avem însă o singură speranţă care cred eu că va putea învinge această infectare cu otravă. Există o plantă numită „angelică", căreia i se mai spune şi „iarba îngerilor". Se recunoaşte după florile ei albe-verzui,

însă este foarte rară. Din rădăcina ei se poate prepara un vin tonic, infuzie sau alifie. Se spune că este un antidot străvechi împotriva otrăvurilor cu mătrăgună, bun pentru rahitism şi pentru poftă de mâncare. Cu acest antidot se poate combate starea de sfârşeală sau lipsa de poftă de viaţă. Este considerată ca plantă minune. Rădăcina ei mai este botezată şi „rădăcina Sfântului Spirit". Se spune că această plantă îl întoarce pe om din drumul său spre moarte şi îl readuce pe drumul vieţii. Dar după cum vă spuneam, această plantă este mai greu de găsit. Se zice că pe aici prin zona noastră ea ar creşte pe colina „diavolului", „colina cu căpăţână", unde se povesteşte că, în unele nopţi de vară, acolo în vârf s-ar vedea o lumină roşiatică ieşind de undeva din gura acelei căpăţâni. Oamenilor le este frică să urce pe acea colină chiar şi pe timp de zi. Aşa că, Ioane, dacă te încumeţi să urci pe colină, poate ai norocul să găseşti acolo această plantă miraculoasă şi cu ea să-ţi salvezi nevasta de la pieire.

- Dacă există această şansă, voi porni chiar în după-amiaza aceasta către locul cu pricina; fără Ileana mea sunt ca şi singur pe lume; aşa că fie ce-o fi, diavoli sau nu, eu mă încumet până acolo.

- Aşa să faci, Ioane! îl încurajă ţaţa Lina. Dute maică, că e păcat de biata femeie să se stingă aşa de tânără; şi apoi greu îi va mai fi bietului băiat să crească fără dragostea mamei. Până te întorci tu, am să grijesc eu de ea.

Ion nu mai stătu mult pe gânduri, îşi puse ceva merinde într-o desagă şi nu mai zăbovi.

Îşi sărută nevasta, îi mulţumi moaşei pentru

bunăvoința ei de a rămâne acolo cu bolnava, apoi părăsi coliba și cu pași mari apucă pe drumeagul care ducea la locul cu pricina. Cele trei femei împreună cu vraciul îl însoțiră până la o răscruce de drumuri apoi apucară fiecare în drumul său către casă.

Soarele după-amiezii nu ardea, ci avea o lumină fină ca de aur.

Vântul abia că adia.

Ion se bucura în sinea lui la gândul că poate acolo unde trebuia să ajungă va găsi acea plantă miraculoasă.

Mirosul și răcoarea pădurii, parfumul uscat al miriștilor îi mai alina durerea din suflet. Buchete mari galbene de sânziene îi încântau privirea. Ce mult îi plăceau Ilenei acele flori!

Apucă apoi să urce pe o coastă lină, lungă, care parcă părea fără sfârșit.

Poteca era umedă, înecată într-o bogăție de verdeață, brodată pe de o parte și de alta cu tufișuri dese pline de păsărele. Urcă neobosit până ce ajunse la acea căpățână din vârful colinei. Până acolo nu întâlnise în drum nici o plantă care să semene cu aceea pe care o căuta. Se așeză de se odihni puțin, ca după aceea să-și reia căutarea prin preajma acelei căpățâni. Privea trist în gol cu ochii lui verzi, înfundați sub frunte și sub sprâncenele stufoase. Barba îi era nerasă și buzele i se uscaseră. Din când în când și le mai umezea cu vârful limbii.

Se minuna de toată acea priveliște mirifică ce i se deschidea în față de acolo din înălțimea colinei. Pământurile goale se întindeau în toate părțile. Pe acele ondulații maiestuoase, bogate în vechi desi-

şuri de arbuşti care prin imensul lor amfiteatru păreau că brăzdează gura văii, păşteau în voie câţiva cai şi o turmă mică de oi.

Aerul era pur şi descătuşat.

Un vultur scruta cerul plutind dus de curenţi.

O pală de vânt rece îl plesni peste faţă trezindu-l din melancolia în care intrase. Sări în picioare şi începu a cerceta locul în căutarea plantei cu flori alb verzui. Căută în sus şi-n jos de creasta colinei, pe la colţurile pietrelor înfipte acolo în coasta ei ca nişte ghinturi, însă căutarea îi fu în zadar.

Soarele începuse deja să se rostogolească spre asfinţit.

Orizontul se colorase într-un roşu vineţiu. De prin spatele dealurilor, nori plumburii începură să picteze cerul. Câteva raze de soare încerca să-i străpungă cu suliţe lucitoare de lumină.

Un vânt aspru şi uscat se porni a sufla din senin.

"E semn că vine furtuna... îşi zise Ion ca pentru sine. Trebuie să mă adăpostesc undeva."

Urcă către vârful colinei cu gândul de a se adăposti lângă acea căpăţână uriaşă de pământ aflată acolo.

Se învârti în jurul ei pentru a găsi un loc mai potrivit şi descoperi acolo în interiorul ei o văgăună.

Era o gaură destul de măricică cam de mărimea unui stat de om care făcea intrarea în interiorul ei. Intră cu gândul de a se adăposti de furtuna care se anunţa, dar şi să rămână peste noapte. Interiorul nu era chiar aşa de întunecat deoarece era dizolvat de lumina zilei care pătrundea acolo prin acea in-

trare.

Ion se gândi să ațâțe un foc și apoi să îmbuce ceva. Lăsă traista acolo și se grăbi să adune câteva vreascuri. Adună acolo în interior o grămadă bunicică de lemne uscate apoi se apucă și săpă cu un cuțit o mică groapă în care așeză vreascurile pe care le aprinse. În lumina palidă a focului observă că acea văgăună era destul de spațioasă. Pereții interiori erau formați din piatră de granit cu forme neregulate asemenea unor valuri line ce se pierdeau undeva acolo unde lumina focului nu răzbea să ajungă. Vremea se strică dintr-odată. Focul de vreascuri pâlpâia anemic. Un vânt rece se strecură oftând prin gura văgăunii. Din inima codrului porneau a se bate în văzduh vârtejuri de frunze spulberate de mânia furtunii. El se așeză mai aproape de foc, apoi scoase din traistă câteva merinde. Capul îi vâjâia de oboseală, de supărare, dar și din cauză că nu mâncase nimic toată ziua. Mai mult în silă își vârî în gură o bucățică de pită, apoi mușcă dintr-un boț de brânză. Trebuia să-și recapete cumva puterile.

Dintr-odată vâjâitul ce parcă-i spărgea timpanele se curmă brusc, de parcă i s-ar fi extirpat rădăcinile auzului lăsând în urmă doar un întuneric amar, în care rătăceau frânturi de gânduri fără stăpân ca stropii de ploaie într-o noapte vântoasă de toamnă.

„Dacă mâine nu găsesc planta miraculoasă, ce rost ar mai avea să trăiesc", îi țâșni iar în creieri ca un fir de argint înroșit ce arse amintirile negre lăsând în urmă un gând cenușiu.

Și cum stătea el așa dus pe gânduri, în liniș-

tea văgăunii se auzi de undeva din interiorul ei o muzică sinistră, care-l făcu să tresară şi să uite de toate acele gânduri negre. Privea temător spre locul întunecat, de unde se auzea acea muzică.

Ciudat! îşi zise el cu voce tare, încurajându-se. Se pare că am năluciri.

Însă sunetul muzicii se amplifică.

El sări în picioare. Simţea cum i se strânge stomacul de teamă. Îşi aminti atunci de vorbele vraciului. Nu dădu să fugă în afara văgăunii, ci din contră, înaintă parcă atras de o vrajă spre locul de unde se auzea muzica. Deodată în faţa lui se deschise o fantă roşiatică de lumină ce venea de undeva din adâncul colinei. Se apropie şi văzu acolo un povârniş. Pe mijlocul lui erau săpate ca un fel de trepte într-un sol de culoare gălbui-roşcat. Pământul era pufos şi argilos. Acea cale de acces spre interiorul colinei părea săpată de mâna omului, dar parcă totuşi se datorau altui fenomen.

De acolo de jos se auzea acea muzică, care părea că evoca perfecţiunea pierdută a epocii în care fusese compusă, ca într-o magie. Acea muzică îi dădea o senzaţie inexplicabilă de fericire şi melancolie în mod ironic combinate. Muzica era ca o chemare şi, hipnotizat de sunetul ei, coborî spre interiorul acelui loc misterios păşind fără niciun fel de teamă pe acea cale săpată pe de-a lungul povârnişului. Ajunse pe un mic platou format dintr-un fel de rocă roşiatică. Acolo el descoperi o aulă imensă. Acea lumină roşiatică se înălţa până în bolta aulei părând ca un cer fără niciun fel de astru.

Tot acel cer părea ca o pată de sânge scursă

din rana unui soare ce abia îşi deschidea ochii în zare. Sub acea boltă părea că se află un fel de aşezare omenească, dar diferită prin formă şi culoare. De pe acel platou unde se oprise, el putea observa că acea aşezare era sub forma unei stele cu trei colţuri şi era luminată de cristale albe aşezate de-a lungul marginilor ei.

Un râu de lavă incandescentă şerpuia unind cele trei colţuri ale stelei. Un munte de cristal roşu în formă de piramidă se ridica semeţ în mijlocul ei străpungând cu vârful acel cer roşiatic. Aerul de acolo era călduţ, dar respirabil. Din interiorul piramidei se auzea rezonând acea muzică care învăluia în misterul ei, întreaga aulă.

Ion amuţise.

Privi în sus către cărarea pe care venise cu gândul să fugă şi de-abia atunci îşi dădu seama de distanţa pe care o străbătuse până în locul unde se afla în acel moment.

Cercetă cu privirea prin tot acel spaţiu încercând să descopere cumva vreo fiinţă care şi-ar fi putut duce existenţa acolo.

Îşi aduse din nou aminte de cuvintele vraciului.

Un fior de teamă îl furnică pe şira spinării.

Însă, ca atras de un magnet, păşi fără voia lui pe cele câteva trepte care făceau coborârea către un drum luminat de cristale mici roşiatice. Acesta ducea la imensa piramidă. Cu cât se apropia mai mult, acea piramidă începea să semene mai degrabă cu un castel.

Când ajunse în dreptul ei, descoperi acolo o

uşă imensă din aur în care erau încrustate diferite desene pe care Ion nu le înţelegea. Mai făcu un pas şi uşa începu să se deschidă glisându-se şi intrând undeva în peretele castelului. În faţa lui se deschidea acum un imens hol luminat pe de o parte şi de alta de cristale rombice înfipte în pereţii acestuia care emanau o lumină albăstruie rece. Ion înaintă atras de muzica misterioasă ce se amplifica undeva la capătul celălalt al holului. Străbătu acel hol şi se opri într-o sală imensă luminată de cristale multicolore aşezate ca un brâu pe pereţi netezi ai încăperii. Aici aerul era mult mai pur decât cel de afară. Culoarea roşie dispăruse cu desăvârşire. Pardoseala era făcută din plăci mari albe de marmură. În mijlocul sălii domnea un tron imens făurit din aur încrustat cu rubine şi safire străjuit pe de o parte şi de alta de doi dragoni poleiţi cu aur.

Ceva mai încolo, în faţa tronului, o harpă imensă tot din aur, îşi ciupea singură corzile, emanând acea muzică halucinantă şi totodată misterioasă.

Tronul care era poziţionat cu spatele faţă de holul pe care intrase el, începu a se roti.

Ion amuţi cuprins de frică.

Când tronul se opri, lăsă să se vadă aşezat pe el, un om cu o statură impresionantă, frumos, cu părul alb curgând în plete peste umerii lui laţi, şi cu ochii albaştri lucind ca două stele acolo sub nişte arcade pronunţate, împodobite cu nişte sprâncene dese, frumos arcuite.

Veşmintele îi erau brodate în fir de aur, bătute în rubine şi mărgăritare. În picioare purta o în-

căltăminte neobişnuită. Un fel de cizme cu vârful întors.

Talpa le era făurită din aur, iar pe vârfurile încovoiate străluceau două diamante, fiecare de mărimea unui ou de porumbel.

- Bine ai venit, străine! răsună vocea lui puternică, ca un ecou prin imensitatea sălii.

Ion făcu speriat un pas înapoi, deoarece acesta coborî de pe tron şi merse aproape de el.

Bietul de el îl măsură din cap până-n picioare şi constată că acesta era destul de înalt, având o înălţime de peste doi metri, ce făcea ca Ion să pară un pitic pe lângă el.

- Nu te speria, omule! rosti din nou acesta, dar cu o voce mai caldă şi mai blândă. Nu stă în firea mea ca să fac rău cuiva, eşti binevenit în casa mea. Numele meu este Azazel. Şi de fapt ştiu cine eşti şi îţi cunosc foarte bine toate trăirile tale de până acum, fie ele necazuri sau bucurii. De mult timp nu a mai călcat picior de om pe această colină. Ştiu că oamenilor le este frică să umble pe aici şi asta din cauza scornelilor unora, care nu au bănuit, dar nici nu au încercat să descopere vreodată de unde provine lumina roşiatică reflectată uneori prin gaura văgăunii pe unde ai intrat tu. Apoi i-au dat un nume nepotrivit acestei coline, numind-o "Colina Diavolului". Oare au văzut-o ei vreodată pe acea fiinţă al cărui nume în niciun caz nu este acela de diavol? Oamenii sunt atât de uşor duşi în eroare de nişte minţi mai luminate care-i îndoctrinează cu anumite crezuri, iar aceştia în naivitatea lor acceptă fără să cerceteze tot ce li se vâră sub nas. Poate că nici tu

nu ajungeai vreodată pe aici, dacă nu te mâna dragostea pe care i-o porţi nevestei tale, a cărei viaţă este legată de un fir subţire de aţă, care stă gata, gata, să se rupă.

Ion făcu ochii mari, mirat de faptul că această făptură îi cunoştea problema pentru care el se încumetase să urce pe colina cu pricina.

Apoi, dintr-unul din pereţii sălii se glisă un fel de lespede şi de acolo din el se întinse către interiorul încăperii, o masă plină de bunătăţi.

Masa era lucrată în lemn de abanos, lucioasă, iar pe ea erau aşezate tipsii din aur şi argint pe care erau puse fructe de tot soiul, sau fazani bine rumeniţi, dar şi nişte cupe mari de cristal în care se afla o licoare colorată, roşie sau portocalie. În jurul mesei se înşirară câteva scaune lucrate în argint, iar pe fiecare era aşezată o pernă de formă rotundă îmbrăcate în catifea de culoare roşie.

Ion rămase din nou uimit.

Privea la acea masă şi în mintea lui încerca să înţeleagă de unde proveneau acele bunătăţi, fiindcă în acel loc unde se afla în acel moment, nu văzuse niciun fel de livadă cu pomi fructiferi, dar nici vreun arbust care să facă fructele pe care el nu le mai văzuse niciodată şi al căror nume nici atât nu-l ştia.

- Aşează-te! Nu te sfii!

Ion se îndreptă către unul din scaune şi se aşeză pe el.

- Ştiu că te întrebi, şi este firesc acest lucru, de provenienţa acestor bunătăţi; ei, află că acestea sunt reale, nu este o minune sau o vrajă. Acestea îmi sunt

aduse de unele persoane care m-au cunoscut atunci când eu am părăsit acest loc şi am călătorit în lumile lor. Acest pământ este împânzit de tunele subterane care fac legătura pe sub munţi şi mări, între ţări şi oraşe şi prea puţini oameni ştiu despre existenţa lor. Ele sunt tainice şi nu au fost făcute de mâna omului. Ia de mănâncă din ele şi bea fără frică din nectarul aflat în cupe; nu se ştie dacă o să te mai întâlneşti vreodată cu asemenea delicatese.

Ion prinse în mână o cupă cu nectar şi sorbi din ea. Într-adevăr, licoarea avea un gust minunat. Teama avută până atunci îi dispăru. Aştepta de pe acum să vadă dacă gazda lui ştia şi despre leacul pe care îl căuta.

Azazel îi citise gândurile, însă nu-i relată nimic despre acea plantă de leac, ci continuă să-l surprindă, relatându-i despre rădăcinile trecutului îndepărtat din care i se trăgeau toate necazurile şi amărăciunea vieţii pe care o trăia Ion, alături de familia lui.

Îi povesti despre viaţa lui anterioară în care fusese un calif foarte bogat, care uitase să mai facă bine la cei nevoiaşi şi îşi împietrise inima în averile lui; despre cele trei ursitoare care-i încercaseră bunătatea sufletului, apoi despre blestemul aruncat asupra lui de către cele trei, înainte ca el să moară. Îi povesti apoi cum se renăscuse într-o familie nevoiaşă de pescari acolo pe malul Siretului.

- Aceste trei ursitoare, care peste ani au devenit vrăjitoare de temut, te urmăresc încă de când te-ai renăscut şi îţi controlează viaţa. Blestemul lor îşi face efectul asupra ta. Însă nu s-au mulţumit nu-

mai cu atât. Una dintre ele a dorit ca suferința ta să fie și mai aprigă. Ea i-a făcut rău soției tale otrăvind-o și blestemând-o. Ele îți urmăresc traiul și știu despre faptul că tu ai intrat aici la mine; însă în aceste locuri puterea lor nu poate pătrunde. Nu te pot vedea sau urmări. Eu te pot ajuta ca să scapi de ele. Însă am ceva mai de preț și anume acea plantă pe care ai venit să o cauți. Îți voi oferi o licoare gata preparată din ea. Primește acest sipet; în el se află leacul care o va însănătoși pe loc. Am însă o mare rugăminte la tine: în schimbul acestui leac, te-aș ruga să mă lași a trăi alături de tine, până când tu și soția ta veți sfârși de bătrânețe. Vă voi ajuta ca să duceți o viață îndestulată fără de grija zilei de mâine și la fel voi face și cu ceilalți oameni care îmi vor accepta ajutorul. Aceasta este marea mea dorință și speranța că îmi voi răscumpăra din greșelile mele făcute în fața lui Dumnezeu.

Ion apucă strâns în mână acel sipet și fu de acord cu târguiala propusă de Azazel.

În fond nu am nimic de pierdut, gândea el; fac orice pentru a-mi vedea nevasta lecuită de blestemul vrăjitoarei.

Rămăsese însă uimit de tot ceea ce îi istorisise Azazel.

Părea ca o povestire, însă parcă totul se lega cu viața lui.

Căzuse pe gânduri, punându-și întrebări:

„Cine oare era acest om care știa atâtea lucruri despre el?"

„Cum ajunsese să trăiască acolo sub pământ?" Ce-i drept într-un palat plin de bogății.

„De ce oare îl ajuta?"

Toate aceste întrebări îl măcinau, apoi împins de curiozitate își făcu curaj și întrebă:

- Dacă nu îți este cu supărare... Cine ești dumitale și de unde știi atâtea lucruri despre mine?

Azazel se aștepta să fie întrebat despre acel lucru și după ce sorbi nectarul dintr-o cupă de aur, îl îmbrățișă pe Ion cu o privire caldă, apoi rosti:

- Știi tu, omule... amândoi suntem creația lui Dumnezeu, numai că spre deosebire de tine, eu am fost un înger de-al lui. Și ca să înțelegi mai bine de ce eu îmi duc traiul aici sub pământ și nu în ceruri alături de El, după cum probabil ți-ai pus această întrebare, o să-ți relatez o scurtă istorioară a vieții mele de început:

Înainte ca Domnul să pogoare marele potop asupra poporului pe care îl crease, eu împreună cu alți îngeri trăiam alături de El în ceruri. Raiul, acel loc unde îmi duceam viața în slujba creatorului, l-aș descrie așa precum vedeți voi soarele. Nimeni nu poate pătrunde acolo deoarece de jur împrejur totul este înconjurat de o lavă incandescentă care arde încontinuu, iar limbile imense de foc se împletesc una cu alta dansând și înălțându-se în neant. Dincolo de acest foc nemuritor se află o mare întindere de apă care înconjoară tărâmul fascinant al Raiului, plin de verdeață, încununat cu flori și arbori de tot soiul, cum numai acolo întâlnești. Există acolo patru porți prin care se poate ieși sau intra, fiecare așezate după punctele cardinale, respectiv una la est, una la vest, la nord și la sud. Ele sunt strajnic păzite de heruvimi. Fiecare dintre ei au câte o sabie de foc în mână

şi nimeni nu îndrăzneşte să intre acolo fără încuviinţarea Domnului. Fiecare poartă are destinaţia ei. De exemplu, cea dinspre est are ca destinaţie galaxia voastră; celelalte se deschid către alte lumi din univers. Când Domnul îşi dă acordul ca să se călătorească prin vreuna din porţi, apa şi focul se dau la o parte apoi un pod imens de aur se întinde până dincolo de hotarele focului făcând posibilă intrarea dar şi ieşirea din Rai. Noi îngerii, ca şi Dumnezeu, aveam posibilitatea de a urmări evoluţia omului de pe pământ. Oamenii deveniseră numeroşi. Fetele lor erau foarte frumoase; cele mai frumoase din tot universul. Cei mai strălucitori îngeri s-au îndrăgostit de ele şi din acea pricină au fost târâţi în multe greşeli. Printre ei m-am numărat şi eu. Şi înflăcărându-ne, ne-am adunat şi am propus „să mergem pe pământ şi să ne alegem femei dintre cele mai frumoase fiice ale oamenilor". Atunci Semiazas, pe care Domnul îl făcuse prinţ peste noi cei mai luminaţi ne-a spus: „acest gând al vostru este bun, iar eu vă voi însoţi, însă voi să lăsaţi femeile oamenilor grele ca ele să nască copii frumoşi". El avea autoritate şi peste heruvimii care erau paznici la cele patru porţi aşa că, trecerea noastră dincolo de hotare a fost fără niciun fel de piedică.

Semiazas este acel înger pe care oamenii l-au zugrăvit în felurite chipuri, urât, cu coarne, cu copite şi coadă în formă de bici, numindu-l Satana, Diavolul, Ucigă-l Toaca, sau mai ştiu eu cum. Nici pe departe nu este adevărat ce se spune despre el. Diavolii sunt fiinţe malefice, demoni veniţi pe pământ de pe alte tărâmuri.

Şi, după cum spuneam, noi îngerii am coborât pe pământ şi am urcat pe muntele Hermon numit şi „muntele jurămintelor".

Eram cam două sute la număr; aş putea să enumăr pe câţiva dintre ei despre care poate ai auzit de prin cărţile religioase, cum ar fi: Arasiel, Ramiel, Azachiel, Sariel, Sarinas, Anaghemas şi alţii.

Era cam prin anul 1170 de la facerea lumii.

Şi noi am luat de neveste fecioarele oamenilor, iar ele au rămas însărcinate şi au născut copii frumoşi. Noi, ca taţi, am ajuns să ne deprindem cu învăţătura pentru ei, fiindu-le mentori buni. Ne învăţam copiii să şlefuiască pietrele preţioase, să fie buni conducători, buni magicieni, arta de a prezice viitorul după astrele cereşti şi multe altele. Dar şi ibovnicele noastre au fost iniţiate în ale magiei şi a altor deprinderi cu totul deosebite, lucru care le-a făcut să se ridice cu mult peste celelalte fiice ale oamenilor. Însă nu era deloc bine, deoarece ceilalţi oameni începuseră să se sperie de puterea soţiilor şi a copiilor noştri.

Ei se foloseau de puterea magiei cu care se deprinseseră, creând haos printre oameni.

Fii lui Semiazas erau mulţi la număr, deoarece el îşi luase mai multe soţii. Fiii lui creau cele mai aprige magii făcându-i pe oameni să intre în cele mai josnice nelegiuiri.

La fel făceau şi fiii mei.

Apoi într-o zi m-am certat cu Semiazas, eram puţin invidios pe el. Am ajuns să ne batem şi din fericire eu am fost cel biruitor, l-am învins şi am preluat conducerea peste ceilalţi îngeri.

Dumnezeu, care până atunci nu luase nici o măsură împotriva noastră, nici măcar pentru faptul că părăsisem fără voia lui Raiul, văzând faptele noastre, dar şi suferinţa pământului, a trimis patru îngeri, pe cei mai puternici din ceruri, de care el, Prea Sfântul, era nedespărţit, să ne pedepsească şi să ne aducă din nou în Sfânta Împărăţie. Însă eu devenisem între timp depravat şi nesăbuit, lucru care nu i-a plăcut deloc Lui.

Aşa că a pus pe Rafael, căpetenia celor trei îngeri care-l urmau, să mă întemniţeze pentru veşnicie aici pe pământ.

Şi îngerul Rafael şi-a îndeplinit misiunea cu succes şi m-a închis într-o peşteră din pustiul Dodoel.

Ceilalţi îngeri s-au întors de unde veniseră, iar Domnul, pentru a se asigura că pe viitor ei nu vor mai părăsi împărăţia pentru a coborî din nou pe pământ, a pus să li se taie organele sexuale şi astfel ei au devenit eunuci. Se spune că unele din aceste întâmplări pe care eu ţi le-am relatat acum, au fost consemnate de Enoh, un profet al Domnului, pe foi de papirus şi care în timpul potopului au fost păstrate de către Noe. Însă de-a lungul timpului ele s-au pierdut probabil intenţionat, pentru ca omul să nu cunoască purul adevăr, ci să trăiască cu idei insuflate cum ar fi şi aceea că Lucifer este Diavolul.

Cunosc acest lucru de la Semiazaz, care mai târziu, după ce a trecut marele dezastru al potopului, a fost trimis de Dumnezeu pe pământ cu misiunea de a-i iscodi pe oameni.

Eu am scăpat de acel potop folosindu-mă de

puterile mele magice. Toţi m-au crezut mort. Când Semiazas a venit pe pământ, eu i-am simţit prezenţa şi l-am căutat. Trecuseră mulţi ani de la Potop şi întreg pământul fusese repopulat de oameni. Cu timpul ei au devenit senzuali şi diabolici. Prin fiinţa lor au început să creeze din nou haosul pe pământ. Iar el care fusese creat de la începuturi odată cu serafimii şi heruvimii, a fost pus din nou în fruntea îngerilor. Dintre ei Domnul şi-a ales arhanghelii. Însă nu tot ceea ce crease El era devotat şi ascultător. Aşa că, printre îngeri a început să apară clevetitori care erau invidioşi şi doreau să ajungă dumnezei. Creatorul însă, nu dorea ca cei pe care îi crease şi locuiau alături de El, să fie corupţi. Lui îi plăceau loialitatea, buna credinţă, dragostea, armonia şi pacea.

De aceea, spunea Semiazas, atunci când m-am întâlnit cu el, chiar în acest adăpost subteran, a fost ales, el prinţul cel loial şi strălucitor şi i s-a dat sarcina de a lucra printre îngeri pentru a le testa loialitatea faţă de Creator. Atunci el a devenit acela care atrăgea toate fiinţele de partea lui băgând intrigi, minţind şi păcălindu-i, întorcându-i de pe căile plăcute ale Domnului. El fusese însărcinat cu acea îndeletnicire de către Domnul şi numai cei necredincioşi cădeau în cursa lui.

Apoi a început să-i placă ceea ce făcea. Câteodată visa şi el să fie ca Dumnezeu, văzându-se aşezat pe tronul Lui şi cârmuind împărăţia. Şi mulţi au fost aceia care i s-au alăturat. Apoi au fost alungaţi din ceruri. Cu ei a venit şi prinţul pentru că misiunea lui era aceea de a-l iscodi pe om. Făcuse acest lucru încă de la Facerea Lumii, atunci când a fost

creat primul om, Adam, reuşind s-o păcălească pe Eva. Apoi de-a lungul veacurilor a lucrat printre toate neamurile.

Printre ei a fost chiar şi Isus, fiul Domnului şi, mai înainte de el, Iov cel credincios. Însă ei au avut de partea lor o credinţă de neclintit şi nu a fost cu putinţă a-i atrage pe calea păcatului şi al plăcerilor oferite de el.

Şi nu au fost numai ei.

Cei puternici au rămas cu dreapta credinţă în Domnul, iar ei au mers pe cărarea îngustă care duce spre împărăţia sufletelor, fără a se abate de la cuvântul sfânt şi aducător de viaţă veşnică promisă.

Mai sunt unii care, deşi cunosc dreapta credinţă, se abat de la ea cu bună ştiinţă.

Însă lui Semiazas începuse să-i placă ceea ce făcea, apoi chiar el însuşi începuse să cadă în păcat nemaiţinând cont de legământul făcut cu Dumnezeu. Apoi mai-marii bisericilor l-au zugrăvit în fel şi chip, un conducător de temut al iadului acolo unde arde neîncetat focul gheenei, unde într-un cazan mare cu zmoală sunt băgaţi cei fără credinţă în Domnul.

Iadul, spunea el, care în imaginaţia creativă a omului a ajuns să fie înfăţişat în multe ipostaze, aşa cum am mai menţionat, nici pe departe nu este aşa; el nu există; acea negură a iadului nu este altceva decât groapa unde va fi pus trupul omului atunci când acesta trece în nefiinţă. Însă ce trebuie reţinut este faptul că dacă odată cu corpul moare şi trupul de spirit al omului, atunci acel suflet îşi va petrece timpul alături de mine acolo în sălaşul meu

de sub pământ unde într-adevăr se află închisoarea sufletelor, care toată viaţa lor au mers în păcat, au iubit mai degrabă lucrurile materiale şi bogăţia însă niciodată nu l-au primit în inimile lor pe Isus. Sălaşul meu este asemănător cu acesta în care locuieşti tu însă el este simbolizat printr-o pentagramă. Nici vorbă de focul gheenei. Aceste suflete moarte aparţin oamenilor foarte răi, al criminalilor şi al acelora care l-au hulit pe Dumnezeu.

Aceste suflete nu-şi vor avea niciodată locul în împărăţia lui Dumnezeu. Ele rătăcesc şi pot fi preluate de demonii din alte tărâmuri, apoi transformate în fantome sau alte forme malefice.

Sufletele aparţinând oamenilor care totuşi au avut un sâmbure de credinţă în ei, vor rătăci până când vor fi duse în împărăţia celestă.

Acolo li se va preda dreapta credinţă de către îngerii Domnului şi vor fi pregătiţi până la a doua venire a lui Isus.

Înainte de a ne despărţi, Semiazas mi-a propus să mă alătur lui, însă eu nu am fost de acord cu el. Spunea că ceea ce face el acum într-adevăr devenise o plăcere. Era fericit de faptul că el fusese singurul căruia nu i se tăiase organele sexuale, aşa că de multe ori căzuse în păcat cu câte o fată din rândul oamenilor.

Domnul îl avertizase că o să fie închis pentru o mie de ani, însă lui nu-i mai păsa.

Mai spunea că are de partea lui o armată de corupţi, adunaţi de prin toate lumile create de Dumnezeu, care aproape că se depărtaseră de el nemairespectându-l, iar unii îngeri sau fiinţe malefice

mai puternice, s-au pus căpetenii şi s-au împărţit în tabere diferite. Cu ei va începe Armaghedonul; sublinia Semiazas; eu nu voi participa în mod direct la acel mare măcel pe care cu siguranţă armata de îngeri a Domnului îi va birui.

Isus îi va conduce la biruinţă.

Oricum, după aceea voi fi înlănţuit pentru 1000 de ani.

- Au trecut aproape 50 de ani de când nu m-a mai vizitat; nu i-a convenit că l-am refuzat şi nu am vrut să mă alătur lui, însă eu nu sunt ca el. Ţi-am spus mai multe decât voiai să ştii despre mine, zâmbi Azazel privind la faţa lui Ion, care rămăsese uluit de cele auzite, mai ales că el cunoştea o altă relatare despre acel Semiazas, „Luciferul", auzită din gura bătrânilor şi a preoţilor.

- Iar eu îmi duc viaţa aici, continuă el, însă mai ies din când în când sub o altă înfăţişare şi îi ajut pe cei care se află la ananghie, apoi dispar fără de urmă. Oamenii nu ştiu cui să-i mulţumească însă eu nu doresc să mi se aducă mulţumiri; vreau doar ca Dumnezeu să vadă efortul meu şi să mă primească din nou alături de El. Şi datorită faptului că printre puterile cu care am fost înzestrat stă şi aceea de a vedea trecutul omului, cu fiecare reîncarnare a lui, am văzut şi ce ţi s-a întâmplat ţie în aceste două vieţi pe care le-ai avut până acum.

Reîncarnarea, de care cu siguranţă nu ai auzit, este o altă posibilitate pe care o dă Dumnezeu sufletelor pentru a se perfecţiona. Voi oamenii, înainte de a veni pe pământ, aţi trăit alături de Dum-

nezeu ca spirite. Apoi când vi se oferă un trup, spiritul vostru se coboară în el; însă nu vă mai aduceţi aminte nimic despre trăirile voastre alături de Creator; apoi în timpul vieţii, dacă descoperiţi calea care vă va duce din nou în împărăţia cerurilor şi veţi crede cu desăvârşire în Isus, atunci El, Tatăl suprem vă va ridica uşor, uşor, cortina care vă acoperă cunoştinţele despre locul de unde aţi venit şi vă va descoperi din ce în ce mai multe taine care vă vor ţine neîntinaţi pe cărarea care duce spre viaţa veşnică.

Însă despre toate aceste lucruri îţi voi povesti altă dată. Problema ta este însă mai deosebită deoarece tu porţi pe umeri blestemul celor trei vrăjitoare; şi este foarte bine cunoscut faptul că „tot ceea ce va fi legat pe pământ, va fi legat şi în ceruri şi tot ce va fi dezlegat pe pământ va fi dezlegat şi în ceruri", de aceea Dumnezeu nu poate desface acest blestem ieşit cu atâta ură din gura vrăjitoarelor.

Însă eu pot să te ajut.

Aceste vrăjitoare au cam întrecut măsura cu răutatea lor.

La începuturi, atunci când ele erau tinere şi frumoase se îndeletniceau cu ursirea vieţilor, pecetluind destinul oamenilor, însă cu timpul ele au devenit rele, iar povara anilor pe care îi duce în cârcă le-a schimonosit, transformându-le în vrăjitoare.

Ele nu sunt plăcute de Dumnezeu şi de aceea eu le voi interzice să-ţi mai facă vreun rău. Şi după cum ţi-am mai spus, ele nu te mai pot vedea acum deoarece ochiul lor nu poate pătrunde în mica mea împărăţie de aici; ele nu mă cunosc, însă eu pot călători ca gândul până acolo la castelul lor din

munţi şi să le distrug ochiul atotvăzător sau chiar şi pe ele. Însă nu voi face acest lucru acum, ci poate mai târziu. Totuşi, am să le previn, ca să ştie cu cine au de-a face şi să le oblig ca să dezlege blestemul. Uite! Ia şi această plantă de Angelică cu rădăcină cu tot şi întoarce-te la soţia ta. Planta să i-o dai doftoresei ca să prepare din ea leacul, dar de licoarea pe care ţi-am dat-o să nu pomeneşti; toarn-o pe ascuns în gura soţiei tale; această licoare mai conţine un ingredient miraculos care o va însănătoşi imediat. Apoi las-o pe femeie să o ungă cu alifia pe care o va prepara, pe tot trupul. Acea alifie are într-adevăr puteri miraculoase şi îi va reda culoarea naturală a pielii, însă sănătatea şi-o va recăpăta doar din această licoare. Şi nici măcar nevasta ta nu trebuie să afle despre mine, despre acest loc sau despre leacul pe care ţi l-am dat; totul trebuie să rămână secret. Acum du-te... mâine dimineaţă îţi voi bate la uşă şi mă voi prezenta sub numele de Daniel; aşa mă vei recunoaşte.

Ion îi mulţumi, îndesă licoarea în buzunarul pantalonului, bagă planta în desagă şi o apucă pe drumul de întoarcere către ieşirea din acea văgăună.

Noaptea trecuse fără băgare de seamă, iar el nu se simţea deloc obosit.

Când păşi afară din colină, zorii acelei zile îl întâmpinară cu un cer senin şi un văzduh neclintit.

Soarele de dimineaţă îşi împrăştia razele prin tot locul. O apucă degrabă în josul colinei, coborând cu paşi repezi, nerăbdător să ajungă la soţia lui.

Nu apucase soarele să soarbă roua de pe faţa

luncilor, că el deja ajunsese în pajişte şi intră în colibă.

Când îl văzu doftoreasa, sări întrebătoare în întâmpinarea lui.

- Ai găsit planta, Ioane? Că nu mai rezistă biata femeie şi acuş, acuş, se stinge din viaţă; se usucă văzând cu ochii, iar gura aproape că i s-a încleştat. Băietul plânge la căpătâiul ei şi n-a vrut să mănânce nimica de când ai plecat.

Ion scoase din desagă planta şi i-o întinse.

- Slavă Domnului! exclamă aceasta. Apoi luă planta şi ieşi în curte ca să o prepare acolo sub lumina soarelui aşa cum prezicea legenda că se prepară acel antidot tămăduitor.

Tudor o urmă curios, iar Ion rămase singur cu Ileana.

"Numa bun momentul pentru a-i strecura licoarea în gură", îşi zise el. Scoase iute sipetul din buzunar şi îi strecură licoarea în gură. Bolnava o înghiţi cu greu.

Când licoarea îi pătrunse în corp, se amestecă cu sângele şi i-l purifică.

Inima începu să-i bată vioi.

Într-adevăr, acea licoare era miraculoasă.

Efectul ei era aşa de puternic încât bolnava căzu într-un somn adânc.

Între timp, ţaţa Lina preparase alifia şi intră nerăbdătoare pentru a unge trupul suferindei cu ea.

După ce o unse pe tot corpul, pielea începu să-şi recapete culoarea naturală, iar acele răni se vindecau văzând cu ochii.

- Mare minune cu această plantă! rosti ea.

Într-adevăr este aşa după cum se i se spune „Rădăcina Sfântului Spirit".

Ion o aprobă dând din cap.

Ştia însă că sănătatea îi fusese redată în mare măsură de licoarea primită de la Azazel.

Cei trei îi vegheară somnul aproape toată ziua.

Pielea Ilenei devenise albă şi catifelată.

Faţa îşi recăpătase culoarea, iar buzele îi erau trandafirii. Pe sub pleoapele ochilor se observa mişcarea agitată a pupilelor şi deodată ochii ei mari şi frumoşi se deschiseră.

Ileana se ridică în şezut. Îi privea cu dragoste pe cei trei care îi fusese alături.

Coborî din pat apoi merse la fiecare şi-i îmbrăţişă.

- V-am auzit fiecare cuvânt, v-am simţit toate mângâierile şi fiecare lacrimă caldă scursă din ochii voştri căzută pe trupul meu.

Ţaţa Lina era acum tare curioasă să afle din gura Ilenei, ce se întâmplase cu ea de căzuse aşa deodată la pat.

Când se mai liniştiră, Ileana le relată cu de-a amănuntul tot ce i se întâmplase.

Ţaţa Lina îşi făcu cruce.

Acea relatare îi dădu câţiva fiori de spaimă care o furnică pe şira spinării.

- Aoleo, maică! Nu-mi vine a crede că există aşa ceva; mi-e şi frică să merg către casă. Mi-e groază! Hai, Ioane, de mă însoţeşte până dincolo de pădure, că acuşica se înnoptează; măcar să mă văd ajunsă în odaia mea; o să aprind candela la icoana

Maicii Domnului şi am să mă rog la ea ca să mă păzească.

Ion o însoţi până dincolo de pădurice şi o urmări apoi cu privirea până când aceasta se pierdu pe cărarea care şerpuia de-a lungul văii, către sat.

Se întoarse apoi în colibă şi se alătură de fiul şi soţia lui îmbrăţişându-se fericiţi. Seara se lăsase tiptil şi îşi trăsese deja cortina de stele peste cerul clar, nepătat şi netulburat de prezenţa vreunui nor.

În liniştea nopţii se auzea doar ţârâitul greierilor adunaţi acolo în poieniţă cu filarmonica lor nocturnă.

Cei trei, adormiseră fericiţi.

Din castelul lor de pe muntele Atlas, vrăjitoarele îi priveau pizmuitoare în globul lor mare de cristal. Încercarea lor de a o omorî pe Ileana, eşuase. Feţele lor, de pe acum bătrâne şi urâte, erau crispate de ciudă. Povara anilor care trecuseră peste ele le cocoşase. Erau nespus de supărate. Supărarea lor se trăgea de la îngerul Azazel. În ziua aceea el le vizitase şi le ceruse să rupă blestemul aruncat asupra lui Ion. La început neştiind cine este acela care le impune să rupă blestemul, ele s-au ridicat împotriva lui încercând să-l zdrobească cu puterile lor magice. Însă încercarea le-a fost în zadar. Îngerul era mult mai puternic decât ele şi le birui. Însă îl cuprinse mila şi nu le omorî. Vrăjitoarele nu erau nemuritoare ca el. Viaţa lor dura cam o mie de ani apoi se transformau instantaneu în cenuşă. Azazel cunoştea acel lucru, aşa că le lasă în viaţă.

Nemaiavând altă opţiune, vrăjitoarele rupseră blestemul sub privirile lui.

Acum, priveau pizmaşe prin globul lor de cristal.

Fericirea care îi încununa ca o aură pe cei trei, le măcina sufletul.

Dar ce mai puteau face? Doar să moară de necaz.

Acum Ion şi familia lui erau protejaţi de îngerul Azazel.

V.

SUB ARIPA LUI AZAZEL

Geana zorilor se deschidea blândă, iar soarele își începea drumeția pe bolta albastră a cerului.

Ileana, mai sănătoasă ca niciodată, având un zâmbet diafan pe buze, tocmai se pregătea să meargă la izvor pentru a umple o ciutură cu apă proaspătă. Era plină de viață, însă puțin temătoare atunci când își amintea de nefericita întâmplare care aproape că o omorâse. Nu apucase să facă trei pași pe pajiștea cu iarba plină de rouă, când, deodată, auzi un nechezat de cal. Rămase pe loc speriată, cu privirea ațintită spre locul de unde venise acel zgomot. Apoi văzu cum dinspre marginea crângului venea către ea o caleașcă la care erau înhămați doi armăsari negri, cu pielea lucioasă și cu coamele lungi frumos pieptănate, care mușcau nervoși din zăbale.

Lăsă ciutura din mână și alergă speriată înapoi în colibă.

- Ioane! Ioane! strigă ea speriată; este cineva în poiană.

Nu apucă Ion să iasă afară, că la ușa colibei își făcu apariția un bărbat, îmbrăcat elegant, „boierește".

Avea faţa mare, fină, ornată cu un cioc subţire, mustăţi ascuţite, sprâncenele ridicate îi dădeau un aer mefistofelic, ochii îi erau albaştri, înalt de statură, voinic, bine legat.

O coamă splendidă, albă, ca o aureolă îi împodobea capul împreună cu doi favoriţi enormi, tot încărunţiţi.

- Bună dimineaţa! rosti străinul.

- Bună să-ţi fie inima! îi răspunse Ion, bănuind cam cine ar fi bărbatul din faţa lui.

- Rătăcii drumul, continuă străinul, şi din fericire poposii aici, fiindcă mi se păru mie că acest loc nu este străin şi este bătătorit de picior omenesc; aş dori, dacă se poate, să-mi adap roibii şi apoi sămi trag sufletul oleacă, că tare m-am mai obosit.

- D'apăi cum să nu! aprobă Ion invitându-l în odaie.

Ileana trase un scaun şi-l pofti să se aşeze la masă.

- Daniel este numele meu! se prezentă acesta, apoi se aşeză.

Atunci Ion îşi dădu seama că străinul nu era altcineva decât Azazel, însă nu schiţă niciun gest, pentru a nu da de bănuit nevestei, cum că l-ar cunoaşte pe musafir.

- Eu sunt Ion, iar aceasta este familia mea, Ileana şi Tudor, băieţelul nostru.

Daniel îi privi încântat.

- Ia de pune ceva de-ale gurii pe masă, nevastă, că o fi flămând boierul de atâta rătăcit.

Ileana aduse şi puse pe masă ce aveau şi ei pe acolo.

- Nu vă deranjaţi, oameni buni, zise străinul, că de merinde nu duc lipsă. M-am preocupat eu de acest lucru când am plecat de acasă; am destulă mâncare, slavă Domnului.

- Dar de unde veniţi? îl întrebă plină de curiozitate Ileana.

- Ehe! oameni buni, vin de dincolo de acei munţi care se văd în zare, din ţinutul moţilor. Am acolo o moşie destul de frumuşică, sau mai bine spus am avut. Ce păcat că a trebuit să fug de acolo din cauza uzurpatorilor de boieri, lacomi după averi multe, dar şi invidioşi pe alţii. La mine pe moşie argaţii aveau prinse la brâu chimire cusute în fir de argint şi simbria lor era mai mare decât a celorlalţi argaţi care lucrau pe moşiile altor boieri. Fiecare dintre ei aveau gospodării frumoase. Nu le prea convenea celorlalţi boieri faptul că eu aveam o purtare buna faţă de argaţii mei şi că eram ataşat trup şi suflet de ei. De vreo câţiva ani am rămas văduv; răposata mea nevastă nu mi-a dăruit niciun copil, a fost stearpă, aşa că nici de moştenitori nu am avut parte. Apoi, într-o seară m-am pomenit cu conacul în flăcări; mă aşteptam la asemenea lucru din partea acelor ingraţi de boieri care-mi purtau sâmbetele, aşa că, eu îmi pregătisem mai din timp în şopron această caleaşcă cu care am venit. În podeaua ei am ascuns toată agoniseala mea în aur şi bani. În seara aceea de coşmar am înhămat caii la ea şi am părăsit moşia. Rătăcesc de o săptămână pe cărări necunoscute şi iacătă că am ajuns aici la voi. O să mă opresc pe aici şi poate găsesc de cumpărat vreo moşie prin zona aceasta.

Ion ştia că toată această istorisire a lui Daniel nu era decât o scorneală bine ticluită, însă se făcu interesat de intenţiile lui şi-i zise:

- D'apăi eu cunosc pe aici o moşie care se duce de râpă şi unde eu am lucrat cu mare sârg. Însă boierul s-a dus în lumea celor drepţi; avea o inimă tot aşa de bună cum zici că ai şi dumneata. Acum fiul lui a preluat moşia, însă pe ea nu mai lucrează nimenea; toţi au plecat pe la curţile altor boieri. Boieraşul a dat în patima băuturii, mumă-sa s-a prăpădit şi ea acum câteva luni în urmă, iar el a dat toţi banii şi aurul din casă, toată agoniseala făcută de taică-su, pe băutură şi distracţii cu femei uşoare. A ajuns ca vai de el, plin de datorii pe la hangii. Se aude cum că ar dori să-şi vândă moşia şi să plece de pe aici undeva în străinătăţi.

Aceste veşti minunate îl bucurară nespus de mult pe Daniel.

Ochii îi scăpărară a mulţumire, mustăcioara i se arcui şi un zâmbet blând i se aprinse în colţul gurii.

- Cred că ar fi o afacere bună, rosti el, şi mai ales că dumitale cunoşti rostul acelei moşii. Te-aş răsplăti cum se cuvine dacă m-ai însoţi până acolo şi apoi dacă mă învoiesc cu proprietarul şi cumpăr moşia, aş dori ca să lucrăm împreună. Ce zici, Ioane? Te încumeţi la o aşa mare ispravă?

- D'apăi mai încape învoială, boierule! Mi se rupe inima văzând cum toată acea moşie, care odinioară strălucea de bogăţie, se scufundă în mocirla indiferenţei.

- Aşa să fie Ioane! Hai să ne pornim într-a-

colo!

Ileana, care asistase la toată acea discuţie, era profund impresionată de tot ce avea să se întâmple şi mai ales de faptul că bărbatul ei nu mai trebuia să meargă la lucru până în satul vecin.

Mai erau vreo trei ceasuri până la amiază pe când caleaşca boierului, avându-l pe Ion de-a dreapta sa, intră în curtea conacului. Aici porţile erau larg deschise. Totul părea pustiu. Un câine slab şi jigărit îşi făcu apariţia de sub o căruţă. Lătră anemic de vreo câteva ori, apoi începu să dea din coadă prietenos. Îl recunoscu pe Ion, iar acum se îndrepta bucuros către el. În acelaşi timp, de sub un şopron, tulburat probabil de lătratul câinelui, se ridică în picioare un om.

Probabil că dormise acolo.

Era murdar şi desculţ, iar părul răvăşit îi era năclăit cu noroi.

Când păşi către ei, Ion îl recunoscu.

Era fiul boierului.

Probabil căzuse beat şi adormise sub acel şopron.

Era de nerecunoscut.

Conaşul scutură din cap şi, cu ochii pe jumătate închişi, se chinuia să distingă pe cei care se află înaintea lui.

- Ehehe! Tu eşti, Ioane! zise el venindu-şi în fire când îl recunoscu pe fostul lui argat. Dar cu ce gând pe aici?

- Scopul cu care am venit eu, conaşule, este unul care o să te salveze de la ruină; că după cum văd eu, ai cam intrat la belele. Uite, acest boier vrea

să-ţi cumpere moşia şi dacă te învoieşti cu el, vei pune mâna pe o sumă frumuşică de bani.

- Da' de unde ştii tu, mă Ioane, că vreau eu să vând?

- Iaca aşa se aude vorba prin sat, conaşule; însă dacă nu e de vânzare moşia, atunci o să plecăm.

- Da' stai! Nu te grăbi, ai auzit bine, moşia este de vânzare. Până mă tocmesc eu cu domnul, mergi, rogu-te, de adă-l încoa' pe părintele Ilarion, ca să ne fie martor la întocmirea actelor.

Atunci Ion ceru voie de la Daniel ca să ia şareta până în sat şi cocoţat pe capra acesteia, porni în grabă către casa părintelui.

Plecase el într-acolo cu întreaga comoară aflată în podeaua caleştii, însă lui nu-i păsa de acel lucru. Ştia că, odată cumpărată, acea moşie va înflori din nou, iar pe ea vor munci cei mai vrednici oameni. Simţea că ceva bun se va petrece în viaţa lui.

De fapt aceea fusese şi promisiunea lui Daniel înainte ca el să plece din acel loc unde acesta îşi avea sălaşul.

Când ajunse în dreptul bisericii îl văzu pe popă stând în pragul uşii, meşterind ceva pe la ea.

- Părinte! strigă el de pe capra caleştii. Vino să-ţi spun o vorbă.

Popa făcu ochii mari văzându-l căţărat acolo pe frumuseţea aceea de caleaşcă şi în timp ce se îndrepta către el, împins de curiozitate, îl ispiti:

- Da' ce, mă Ioane! A dat norocul peste tine?

- Nu, părinte! Dar hai cu mine că vinde alde Voicu, fiul boierului, moşia şi are nevoie de dumneata ca martor la întocmirea actelor.

- Oo! Înseamnă că e rost de ceva parale. No, hai să mergem atunci, să nu-i lăsăm să aştepte prea mult.

Şi popa se urcă pe capra caleştii alături de Ion.

Când ajunseră la conac, îi găsiră pe cei doi aşezaţi la o masă în curte.

Pe masă erau aşezate câteva documente.

Conaşul era numai un zâmbet. Se înţelesese la un preţ bun cu Daniel, iar acum abia aştepta să pună mâna pe parale.

Era trecut bine de ora amiezii pe când Daniel, popa şi conaşul încheiaseră socotelile. Voicu îşi primise banii ceruţi pe moşie şi căţărat pe capra unei vechi şarete la care înhămase un telegar bătrân, se pregătea de plecare acolo unde-l va duce soarta.

Părintele se alesese şi el cu un bacşiş gras, iar acum se îndrepta mulţumit către bisericuţa lui.

Daniel era nespus de bucuros că prin intermediul lui Ion reuşise să-şi dobândească un loc printre oameni.

Era primul pas făcut de el în hotărârea pe care o luase, de a veni în ajutorul omului.

- Ioane! De acum înainte tu vei fi mâna mea dreaptă; va trebui să locuieşti mai aproape de mine, aşa că, acea casă a boierului de acolo, de lângă colină, este a ta. Vino cu familia şi te mută acolo. Apoi de mâine ne vom apuca serios de treabă. Vreau sămi aduci aici pe toţi aceia care vor să mănânce cinstit o pâine, oameni harnici şi pricepuţi; îi voi răsplăti cum se cuvine, iar pe tine o să te răsplătesc înzecit. Îmi pun toată încrederea în tine. Eu o să ră-

mân pe aici, iar tu ia caleaşca şi mergi de-ţi ia familia. Până s-o însera, mutaţi-vă acolo în noua casă. Cu siguranţă nevastă-ta se va bucura nespus.

Ion nu aşteptă să i se mai spună încă o dată. Sări bucuros în caleaşcă, dete bice cailor şi nu se opri decât în dreptul umilei sale colibe. Ileana, care trebăluia acolo pe sub şopron, îi ieşi în întâmpinare şi-l întrebă ironic:

- Ce-i cu tine, Ioane? Doar n-ai furat caleaşca omului şi ai fugit cu ditamai comoara aflată în ea?

El sări de pe capră şi, fericit nevoie mare, o cuprinse în braţe, apoi o sărută cu dragoste.

- Ileană, draga mea! Nu am furat comoara boierului, însă a dat norocul peste noi! Ia-l pe Tudor şi hai să mergem; Daniel a cumpărat moşia lui Voicu, iar casa cea veche a boierului ne-a dat-o nouă. Nu mai lua nimic de pe aici, avem tot ce ne trebuie acolo.

-Aa! Pe Lăţos, pe el să nu-l uităm.

Ilenei nu-i venea să creadă.

Ochii ei mari şi verzi erau acum înecaţi în lacrimi.

Nu ştia dacă să izbucnească într-un hohot de plâns, bineînţeles de fericire, sau să-şi sărute bărbatul.

Îşi chemă odrasla, luară şi câinele, după care, îmbarcaţi în frumoasa caleaşca, părăsiră acel loc minunat care le fusese adăpost atâţia amar de ani. Îşi petrecuseră acolo clipe fericite, dar şi triste, atunci când ea căzuse la pat bolnavă, iar acum îl părăseau cu ceva resentimente în suflet.

Ajunseră.

Poarta cea mare din fier, care făcea intrarea în curte, era plină de rugină. Se vedea că pe acolo nu mai trecuse nimeni de multă vreme; când fu deschisă, aceasta scoase un scârţâit prelung de balama neunsă. Ion trase caleaşca în curte, apoi închise la loc poarta. Sări din ea şi păşi în interiorul curţii pe aleea pietruită plină de bălării din faţa casei. Nevasta şi copilul îl urmară îndeaproape. Lăţosul se apucă să adulmece pe la nişte tufe de trandafiri. Din cauză că pe acolo nu mai călcase de mult picior de om ca să facă ordine, bălăriile invadaseră curtea şi casa de jur- împrejur.

Într-un colţ al curţii trona o fântână veche cu cumpănă, care în bătaia vântului scotea un scârţâit sinistru; pe ghizduri era aşezată o ciutură din lemn roasă pe alocuri de dinţii vremii.

El privi peste imensitatea acelei curţi şi îşi amintea cum în lunile iulie sau august, în primele ore ale amiezei, când nici umbrarele grădinii şi nici arborii cei falnici din păduricea din spatele casei nu ofereau destul refugiu în faţa luminii şi a căldurii toride, ostenit, trecând de la câte o clacă, se oprea aici în faţa curţii la umbra stejarului cu coroana stufoasă care străjuia falnic acolo şi privea liniştea aceea pustie, parcă dorind să intre şi să ofere grădinii, dar şi curţii o atmosferă ambiantă, eliberând-o de buruienile şi de pânzele de păianjen care păreau că se află de veacuri acolo. Îşi dorea acea casă şi visa la ce ar fi făcut el acolo. Iar acum o avea. Parcă Dumnezeu îi aflase dorinţa şi i-o îndeplinise.

Deschise uşa mare din lemn masiv şi intrară. Aici, ochii lor se desfătară privind la minunăţia de

lucruri scumpe aflate acolo în salon, lucruri de care ei nu avuseseră parte până atunci, în viaţa lor amărâtă, trăită acolo în mijlocul naturii, sub acoperişul umilei lor colibe.

Picioarele lor călcau acum pe lucrătura moale şi fină a covoarelor preţioase aşternute acolo pe podelele lustruite.

Mobilierul era lucrat în lemn de cireş, lucios, sculptat cu ornamente şi motive florale.

Pentru încălzire pe timp de iarnă fuseseră construite două şeminee cu console de marmură. Din loc în loc erau amplasate sfeşnice frumos lucrate în bronz. Pe unul din pereţi, înrămate în aur, stăteau două oglinzi argintii, pătate pe alocuri, făcându-le să pară misterioase.

Înaintară către scările din lemn care făceau accesul către camerele de la etaj. Urcară şi intrară pe rând în fiecare dintre ele.

Dormitoarele erau zugrăvite cu tapet înflorat, în culori deschise, roz şi verde ca mazărea sau în galben şi albăstrui ca peruzeaua.

Paturile cu baldachinuri şi perdele din damasc, destrămat de timp, le dădeau o înfăţişare misterioasă.

Lângă şemineele de marmură, şi aici câte unul în fiecare odaie, dar ceva mai mici şi mai joase decât în salonul de la parter, într-un loc special amenajat lângă ele, fuseseră aşezate frumos, unul peste altul, lemne uscate de stejar.

Pe când ei nu se mai săturau să privească la acele lucruri, minunându-se de măreţia lor, Daniel se abătu pe acolo şi le ciocăni la uşă.

Parcă treziţi dintr-un vis frumos, cei trei tresăriră.

- Oare cine să fie? zise Ion mirat şi alergă pe scări în jos ca să vadă cine este.

Se linişti atunci când în cadrul uşii îşi văzu binefăcătorul şi-l invită să intre.

- Am venit să văd şi eu cum arată acest loc; voiam să mă asigur că nu v-aţi mutat în vreo dărâmătură.

- O, nu! Nicidecum, boierule! Această casă este minunată, o ştiu de pe când trăia boierul; a vrut el de pe atunci să mi-o dea, însă nu s-a putut înţelege cu fiul său, dar nici cu nevastă-sa.

Ileana se apropie de boier.

Faţa îi radia de fericire.

- Mulţumim pentru acest dar minunat, conaşule! glăsui ea şi se aplecă vroind ca să-i sărute mâinile.

Însă Daniel nu îngădui ca ea să facă acel gest.

O prinse uşor de umeri şi cu o voce blândă îi zise:

- Pentru voi eu sunt Daniel! Nu trebuie să mi te adresezi cu conaşule; a fost plăcerea mea să vă dăruiesc această casă, fiindcă am văzut că sunteţi nişte oameni de treabă, iar Ion mi-a fost şi îmi va fi de mare ajutor. Am avut încredere în el de când l-am cunoscut. Şi ca semn că vă preţuiesc, v-am adus şi un car plin cu bunătăţi; haidem să le aducem şi să umplem cămara.

Şi într-adevăr el se îngrijise ca să le aducă un car plin cu tot soiul de bunătăţi.

Numai el ştia cum făcuse rost de ele. De fapt,

la mulţimea de bănet şi aur pe care o avea, îi făcuse safteaua vreunui negustor.

Cărară toate acele bunătăţi şi umplură cu ele rafturile cămărilor aflate în frumoasa bucătărie, decorată cu ştergare ţărăneşti, brodate şi înflorate cu fir de borangic în toate culorile.

O sobă mare cu plită şi cuptor trona într-un colţ, sub o fereastră larg deschisă, iar pe mijloc, înconjurată de scaune, se afla o masă mare din lemn, frumos şlefuită şi lăcuită.

Mobilierul din lemn de nuc era ticsit cu veselă argintată, cupe şi alte lucruri de trebuinţă într-o bucătărie.

După ce mai zăbovi un timp pe acolo, în compania celor trei fericiţi, ospătându-se împreună din bucatele pregătite la iuţeală de Ileana, Daniel plecă. Se înţelesese cu Ion ca a doua zi să meargă mai întâi prin sat şi să tocmească oameni la lucru, apoi să vină cu ei la moşie pentru a se apuca de treabă.

Erau multe de făcut pe acolo deoarece pământurile fuseseră lăsate în paragină, livezile şi viile erau neîngrijite, iar conacul trebuia şi el pus la punct şi de aceea avea nevoie de multă mână de lucru, pricepută în toate lucrurile.

Soarele asfinţise lăsând într-o umbră clară de transparenţă pergolele şi răzoarele, continuând pentru câteva minute să scânteieze ca într-un foc încremenit pe marele spalier roşu de viţă de vie, care îmbrăca zidul înalt al casei.

După ce Tudor îşi alesese una dintre odăi, unde să-şi odihnească trupul în acea noapte, dar şi ca să fie a lui, Ion şi Ileana se aciuară şi ei într-unul

pentru a le fi de odihnă în toate zilele lor de acum încolo. Îşi aleseseră o odaie largă, răcoroasă, în care mirosea a sulcină şi în care printre perdele, soarele acum la asfinţit îşi arunca câteva raze într-o pulbere fină de aur. Se puseră şi se lungiră fericiţi unul lângă altul pe acel divan mare cu saltea confortabilă, afundându-şi capetele în pernele moi umplute cu puf. Era pentru prima oară când se simţeau şi ei cu adevărat privilegiaţi de viaţă; o primă noapte din viaţa lor pe care o petreceau într-o odaie cu totul deosebită, pe un pat care le oferea tot confortul.

Era cald şi glasvandurile care dădeau în grădină erau larg deschise.

Albul liniştit al lămpii cu gaz din curte, pe care Ion o aprinsese din timp, lumina o mică porţiune din pietrişul răspândit pe aleea din faţa casei.

Răzoarele şi gardurile vii erau de pe acum cufundate în beznă. În sus vârfurile copacilor se detaşau pe un cer clar.

Soarele asfinţise demult în spatele colinelor. Pădurile apăreau ca nişte pete negre pictate pe umerii colinelor în lumina palidă a lunii, care se rostogolise ca un glob auriu pe bolta presărată cu stele. Cântau greierii şi orăcăiau broaştele din micul lac aflat undeva în spatele casei şi din când în când, subliniind parcă acea pace adâncă, o buhă adăuga şi ea nota-i simplă: „Bu-hu-hu, bu-hu-hu”.

Un fluture nocturn se învârtea în jurul luminii, lovindu-se de geamul lămpii, cu mici atingeri de aripi care o făceau să vibreze.

Hipnotizaţi de miraculoasele atingeri de zgomote, învăluiţi de lumina opacă a lămpii şi ferme-

caţi de gustul plăcut al fericirii, îmbrăţişaţi, el şi ea adormiră.

Chiar şi natura adormise. Doar luna stătea de veghe pentru toată suflarea. Se oprise acum doar pentru o clipă şi prin ferestrele deschise ale odăii, privea şi ea la cei doi care adormiseră îmbrăţişaţi, învăluiţi în mantia blândă a fericirii.

Destinul lor se schimbase în bine şi viaţa lor prinse a avea sens. Trăiau de acum împotriva destinului prezis de cele trei vrăjitoare. Un destin care poate încă nu le fusese prezis şi avea să se petreacă aşa cum vor decide ei împreună cu cel care îl ajutase pe Ion să rupă blestemul.

Urmau să-şi ducă de acum încolo viaţa sub aripa lui Azazel.

Cincisprezece ani se scurseseră de la venirea lui Daniel pe acele meleaguri.

Timpul a trecut precum o ploaie repede de vară şi precum se arată curcubeul după aceste ploi aşa s-au arătat şi roadele muncii pe ţarinile lui Daniel.

Se dusese vestea despre el în tot ţinutul. Ion îi tocmise pentru lucru la moşie pe cei mai buni şi pricepuţi oameni.

Şi într-adevăr, toţi cei care lucrau la el aveau chimirele cusute în fir de argint, iar gospodăriile lor erau pline de bogăţie. Ţarinile pe care le cumpărase de la boier Voicu erau vaste şi mănoase, iar când venea toamna, Daniel împărţea jumătate din recoltă cu argaţii lui şi pe la sătenii nevoiaşi, bolnavi sau bătrâni care nu mai puteau munci pentru a-şi câş-

tiga existența.

Oamenii îl iubeau pentru bunătatea lui și câteodată se întrebau mirați: oare cu ce o mai trăi boier Daniel, dacă împarte cu noi roadele adunate de pe câmpuri și livezi?

Însă doar Ion știa că darnicul boier nu avea nevoie de nimic; bogăția lui era cu mult mai mare decât își închipuia orice muritor de rând. Și de foame nu avea el să moară, fiindcă familia lui Ion era și a lui.

Ion devenise așa după cum își dorise Daniel, mâna lui dreaptă și îl pusese conducător peste toți lucrătorii, pentru ca treburile la moșie să meargă așa cum trebuia.

Și oamenii munceau cu sârg, ca pentru ei, fiindcă știau că o parte din roadele pământului le revenea lor. După cum își dorise, Ion pusese la punct casa și grădina unde își avea locuința, făcând din acel loc un colțișor de Rai.

Soția lui, dar și Tudor primiseră multe învățături bune de la Daniel.

Pe Ileana o învățase din tainele tămăduirii cu plante și modul în care să afle cu exactitate boala de care suferea vreun bolnav, după simptomele pe care le manifesta acesta. Pe băiat îl învăța să fie un bun organizator în treburile de pe moșie; îl luase pe lângă el și pe lângă tată-său învățându-l și sfătuindu-l astfel: „învață, Tudore, să prețuiești oamenii și munca lor, să știi ca să-i orânduiești la treburile gospodărești, că pe mâna ta va rămâne această moșie după ce eu și părinții tăi nu vom mai fi; eu și ai tăi vom pleca odată și odată din această lume, iar tu

trebuie să ai un rost în viaţă. Unde este mai bine decât aici pe aceste meleaguri? Apăi dacă mai deţii şi o brumă de avere, cu alţi ochi vei privi viaţa; fă-te plăcut oamenilor, iar ei te vor respecta". Lui Tudor îi plăceau învăţăturile primite şi nu se dădea la o parte de la nimic. Avea de pe acum cam la 30 de ani şi-i cam venise vremea de însurătoare.

Nu se grăbise până atunci. Iar de popa Ilarion nu se mai ferea. O curtase pe fiică-sa şi fiindcă el devenise acum un flăcău înstărit, aştepta ca într-o bună zi s-o ia de nevastă. Era Tudor plăcut de multe fete din sat, însă el o iubea doar pe Lucica; crescuseră împreună, iar ea îi fusese mereu alături chiar şi atunci când era amărât şi zdrenţăros iar ceilalţi băieţi îl arătau cu degetul.

Urma ca prin toamnă să facă nuntă mare şi să se aşeze la casa lui.

Ileana umbla pe la casele bolnavilor şi ale bătrânilor, găsindu-le leac pentru bolile lor. Nu cerea niciodată răsplată şi o făcea cu dragoste atât pentru bogat cât şi pentru sărac. Era iubită de întreaga suflare a satului. Taţa Lina umbla alături de ea şi o ajuta la prepararea leacurilor tămăduitoare. Îmbătrânise, dar o mai ţineau încă picioarele. Pe copiii care erau dornici să cunoască rostul plantelor, Ileana îi orânduia trimiţându-i pe colinele şi prin pădurile din jurul satului să le culeagă.

În toţi acei ani care trecuseră, Daniel se îngrijise de oameni, în a-i ajuta fără a se folosi de puterile lui sau de magia pe care ar fi putut-o aplica pentru a preveni anumite dezastre provocate de puterea naturii.

El punea întotdeauna umărul la treabă acolo unde era nevoia mai mare.

Totuşi, era un înger, iar puterea lui era mult mai mare decât aceea a unui om de rând. De aceea, când punea el umărul pentru a scoate un car încărcat rămas împotmolit în noroi, el era acela care susţinea întregul efort. Însă făcea în aşa fel încât oamenii să nu bage de seamă şi se opintea gâfâind, dând impresia că mare îi este osteneala.

Venise şi toamna.

Roadele fuseseră bogate şi tot satul căpătase câte ceva în dar de la bunul lor stăpân.

Apoi veni şi ziua în care Tudor se însură cu fata popii. La nunta lui a fost invitat tot satul.

Bucatele au fost pe alese şi nimeni nu a trebuit să dăruiască nimic celor doi proaspăt căsătoriţi.

Mare fericire a fost atunci în sufletul lui Ion, dar şi al Ilenei ştiind că pe viitor vor veni şi nepoţii care le vor mângâia bătrâneţile.

Zilele bune şi călduroase ale toamnei trecuseră şi în locul lor se instală iarna cu crivăţul şi cu gerul ei.

Se abătu peste acel ţinut o iarnă cumplită cum nu mai fusese până atunci.

Ninsese din abundenţă aproape o săptămână.

Troienele imense formaseră pe alocuri munţi de zăpadă.

Unele case erau aproape îngropate în omăt. Li se vedeau doar acoperişurile şi ele împovărate de greutatea zăpezii.

Abia dacă mai puteau bieţii oameni să-şi facă

pârtie până la şopronul cu lemne sau până la coteţele unde-şi creşteau animalele.

Văzând Daniel ca nu este posibil să străbaţi acele troiene imense şi că oamenii aproape că mor de frig în case, mai ales cei bătrâni care nu mai aveau puterea nici măcar să iasă afară din casă, se gândi ca în noaptea care urma să profite de puterile lui şi să înlăture zăpada de prin gospodăriile oamenilor, apoi de pe uliţele satului. Şi în puterea nopţii, când toată suflarea dormea, el provocă un vârtej cald şi imens, pe care îl ghidă către sat, ţesând pârtii largi printre case şi curăţă zăpada de pe uliţe, apoi de prin gospodăriile oamenilor, fără să provoace vreo stricăciune.

În dimineaţa zilei următoare, când sătenii găsiră ogrăzile şi drumurile deszăpezite, rămaseră uluiţi.

Îşi făceau cruce crezând că Dumnezeu a făcut o minune pentru ei. Unii dintre ei, care nu dormeau la acea oră târzie din noapte, auziseră şuieratul ascuţit al vârtejului, însă nu se încumetaseră să iasă afară din case. Doar Ion îşi dăduse seama că acea minune nu fusese altceva decât mâna lui Daniel şi, încântat, se porni către conac.

Daniel îl întâmpină zâmbind.

- Bună treabă ai mai făcut! Altfel mureau bieţii oameni îngheţaţi sub troiene, rosti Ion surâzând.

- N-am avut încotro, Ioane! A trebuit să mă folosesc de puterile mele, măcar acum cât o mai pot face. Că după ce vei părăsi tu şi Ileana această lume, mă voi întoarce din nou în singurătatea mea de sub pământ. O să rămân doar o legendă pentru locui-

torii acestui sat, dar Domnul vede eforturile mele; poate mă va ierta şi apoi cine ştie, îmi va da voie să lucrez pentru El în împărăţia sa alături de ceilalţi îngeri loiali lui.

- Apăi ce să zic! îl încurajă Ion. Mare este puterea Domnului şi dacă el va dori, te va elibera din acel exil, mai ales că acum te-ai pus în slujba lui, ajutându-ne pe noi oamenii. Şi uite că au trecut aproape 15 ani de când ai pus piciorul în acest sat şi ai adus bucurie în sufletul meu, dar mai ales în sufletul oamenilor ce îl ocupă. Iar eu şi Ileana avem de pe acum cincizeci de primăveri trecute prin vieţile noastre şi cine ştie câte zile ne va mai da Domnul de trăit pe acest pământ... Măcar să trăim ca să ne vedem nepoţii alergând prin ogradă şi să le auzim glăscioarele cum ne strigă, bucurându-ne sufletele.

- Stai liniştit, Ioane, că o să trăieşti! îl întrerupse Daniel. O spui de parcă ai mai avea câteva luni de trăit.

- Aşa să fie, cum spui dumitale! Dar până una-alta, hai să mergem la mine acasă şi să cinăm că acuşica se lasă noaptea.

Era de ştiut că Daniel servea întotdeauna masa de prânz sau cina acasă la Ion, deoarece el era considerat ca un membru al familiei.

Mai şuşoteau câte unii pe la colţuri cum că ar trebui şi boierul să-şi găsească vreo ibovnică de prin sat, fiindcă erau câteva femei văduve pe acolo. Se gândeau ei că este greu să stai de unul singur într-o aşa casă mare ca a boierului, fără să-ţi ţină de urât un suflet de femeie. Însă nu ştiau ei că dacă boierul

ar fi făcut acel lucru, de a se uni cu vreo femeie, şi-ar fi stricat tot planul său de a ajunge cândva în împărăţia lui Dumnezeu. Şi în plus, cine ştie la ce copii ar fi dat naştere femeia aceea. Apoi risca să se întâmple din nou acele lucruri ciudate ca înainte de Potop, iar Azazel nu dorea să greşească din nou, ştiind că Dumnezeu îi urmăreşte faptele.

Trecu şi iarna aceea, iar primăvara izgoni cu blândeţea ei gerul. Sub razele blajine ale soarelui de Martie, troienele de pe dealuri începuseră să se topească formând şuvoaie de apă care se scurgeau cu repeziciune la vale.

Apoi, în luna aprilie soarele deveni mai puternic. Zăpada începu să se topească repede. Şuvoaiele de apă începură să se înfoaie. Ploile nu întârziară şi începură să cadă din abundenţă.

Puhoaiele de apă se învolburară şi începură să dea năvală peste sat. Siretul se umflă şi ieşi din matcă, târând după el tot ce-i ieşea în cale. Multe gospodării au fost luate cu asalt de furia apelor învolburate şi mai ales acelea de pescari aşezate acolo pe malurile lui. Toată munca şi agoniseala acelor oameni fuseseră duse pe apa sâmbetei.

După câteva zile ploaia s-a oprit; şuvoaiele de pe coline secară, iar Siretul se retrase din nou în matca lui. Se vedea în urma lor dezastrul provocat prin gospodăriile sătenilor care disperaţi îşi plângeau de milă unul altuia. Rămăseseră bieţii de ei săraci lipiţi pământului doar cu ţoalele de pe ei.

Daniel veni în mijlocul lor şi îi consolă:

- Nu vă mai plângeţi, oameni buni! Ne vom pune umăr la umăr şi o să vă refacem gospodăriile

mai ceva de cum au fost.

Oamenilor le scăpă un zâmbet în colţul gurii, dar feţele lor rămăseseră tot posomorâte...

Bine măcar că există cineva căruia să îi pese de necazurile lor.

Şi chiar aşa a şi fost.

Că nu apucase să se instaleze bine vara, fiindcă el se ţinuse de cuvânt şi împreună cu o mare parte dintre săteni puseseră osul la muncă şi le ridicaseră oamenilor păgubiţi gospodării noi şi frumoase mai ceva decât cele distruse de puhoaie, exact aşa cum le promisese.

Şi de această dată, o mare parte din munca depusă o efectuase Daniel, care noaptea, pe când sătenii dormeau osteniţi de corvoada zilei, se preocupa cu strângerea materialelor de construcţie. Dimineaţa, când meşterii veneau ca să înceapă lucrul găseau tot ce le era de trebuinţă. Se minunau ei cum de reuşea boierul să înfăptuiască acel lucru, dar Ion, care ştia ce se întâmplă, le spunea că el împreună cu boierul s-au preocupat de toate cele de trebuinţă, alergând toată noaptea, pentru ca lucrările să se facă repede. Oamenii acceptau spusele lui şi nu mai intrau în detalii, apoi se apucau de treabă. Totuşi, rămâneau nedumiriţi, fiindcă ceea ce se întâmpla era peste puterile a numai doi oameni.

Trecuseră câţiva ani de la acea nenorocire şi se dusese vestea până în satele vecine de faima boierului săritor în ajutorul oamenilor, avându-l ca asociat pe Ion, mâna lui dreaptă de care era nedespărţit.

Mulţi tineri de prin satele învecinate se aciuau pe acolo tocmindu-se ca argaţi pe moşia lui Daniel, apoi se însurau cu câte o fătucă, rămânând în sat.

Lucica, nevasta lui Tudor, dăduse naştere la trei copii, doi băieţi şi o fetiţă.

Ion şi Ileana aveau inimile pline de bucurie. Îşi petreceau timpul alături de nepoţeii lor, având grijă ca ei să crească sănătoşi. Erau bine îngrijiţi şi încercau să le dea o educaţie cât mai bună. Îşi aduceau uneori aminte de viaţa lor amărâtă şi plină de griji, dar şi de faptul că Tudor, băiatul lor crescuse în sărăcie alături de ei.

Însă norocul le surâsese.

Poate că greşiseră vrăjitoarele atunci când au luat hotărârea de a o ucide pe nevasta lui Ion. Fără voia lor, l-au determinat pe acesta să meargă în căutarea leacului tămăduitor; drumul l-a dus către schimbarea destinului prezis de ele şi apoi Azazel le-a obligat să rupă blestemul. Tot el le clădea acum lor, dar şi urmaşilor, o soartă plină de bunăstare, învăţându-i totodată să fie iubitori de oameni şi săritori la nevoile altora.

Nepoţii crescuseră şi ei mărişori. Timpul trecuse ca o boare caldă de primăvară, iar ei crescuseră deja măricei. Primiseră o educaţie aleasă, mai ales de la Daniel, însă acum se deprindeau mai bine cu toate învăţăturile.

Băieţii aveau unul 13 ani, iar celălalt 14. Fetiţa era cea mai mică şi abia împlinise 11 ani. Voia Daniel ca în urma lui Ion să rămână o generaţie puternică, cu multe deprinderi bune şi cu o educaţie aleasă. Şi acest lucru îi reuşea de minune.

În toţi aceşti ani care trecuseră, în afara unui cutremur care zgâlţâise binişor pământul, lăsând în urma lui câteva case deteriorate, natura nu le mai făcuse şi alte surprize neplăcute ca cele din trecut, iar cei care avuseseră de suferit cu ani în urmă de pe urma inundaţiilor, îşi refăcuseră pe deplin gospodăriile. Nici pe cei afectaţi de cutremur nu i-a neglijat Daniel, ci a venit în ajutorul lor.

Satul înflorise din ce în ce mai mult şi nu mai exista în el vreun om nevoiaş. Toată suflarea satului învăţase de la Daniel că prin muncă şi dragoste faţă de aproape poţi duce o viaţă îndestulată şi fără de griji. Iar dragostea lor, după cum fuseseră învăţaţi, o arătau faţă de toate lucrurile pe care le făceau; brăzdau ogoarele, apoi le semănau cu dragoste şi credinţă că ele vor da rod bun. În tot ceea ce făceau puneau câte un strop de dragoste şi de credinţă. De aceea tuturora le mergea bine.

Însă liniştea lor a fost tulburată într-o bună zi de câţiva tineri veniţi de prin satele vecine, din aceia care erau certaţi cu munca, care se gândiră că nu ar fi rău să dea o raită prin gospodăriile oamenilor şi să le fure din agoniseala lor. Ba o găină, ba un porc, ba ceva unelte; şi uite aşa lăsau oameni fără cele de trebuinţă sau fără animale. Şi sătenii începură a se plânge că cineva le jefuieşte gospodăriile. Daniel îi urmări pe făptaşi într-o noapte însă nu le făcu nimic; aştepta ca ei să dea iama şi prin gospodăria lui şi apoi să le vină de hac. Şi nu a trecut multă vreme, că răufăcătorii s-au gândit ca să dea într-o noapte lovitura la casa boierului. Se informaseră şi ştiau că el este singur; aveau de gând să intre peste

el în casă şi să-l siluiască până ce le vor da toţi banii şi aurul care îl deţinea.

Habar nu aveau ei cu cine au de-a face!

Aşa că, într-o noapte senină de toamnă şi-au pus planul în aplicare. Luna se rostogolise de mult pe cerul înstelat; în lumina ei opacă un grup de cinci indivizi bâjbâiau prin curtea conacului. Ţineau fiecare câte o bâtă în mână şi se pregăteau să dea năvală peste boier. Daniel însă le cunoştea planul şi îi aştepta liniştit în salonul de la parterul casei. Uşa nu era încuiată, aşa că le facilită intruşilor o intrare uşoară şi fără de zgomot. Când aceştia pătrunseră în salon, el îi întâmpină cu felinarul aprins. Când îl văzură, aceştia rămaseră surprinşi, însă nu pregetară şi, cu bâtele ridicate, se repeziră asupra lui strigând:

- Dă-ne, jupâne, toţi banii şi aurul că dacă nu, atâta ţi-a fost de trăit.

Oricum, se gândiseră ei, dinainte de a-i bântui gospodăria, că nu ar fi fost tocmai bine să-l lase în viaţă. Însă când au vrut să se năpustească asupra lui, simţiră că se avântă în gol. În faţa lor Daniel ridicase un zid invizibil care îi împiedica să înainteze. Încercară atunci să arunce cu bâtele spre el, însă acestea se loveau de ceva şi apoi săreau înapoi către ei lovindu-i. Dintr-odată bâtele prinseră viaţă şi începu a-i lua la ciomăgeală. Nedumeriţi de ce se întâmplă, intruşii încercară să o ia la sănătoasa, dar uşa se închise brusc în faţa lor şi degeaba încercară ei s-o deschidă că aceasta rămăsese blocată. După ce căpătară o bătaie zdravănă că de-abia se mai ţineau pe picioare, hoţii priveau stupefiaţi cum o pu-

tere nevăzută îi ridică de la pământ şi îi trece prin zidurile casei, apoi îi purtă o bucată de vreme prin văzduh.

La un moment dat zborul lor luă sfârşit şi fură trântiţi la pământ. Noaptea dispăruse ca prin minune, iar ochii lor priveau acum stupefiaţi peste o întindere vastă de nisip.

Azazel îi purtase pe aripile lui până în întinderea vastă a deşertului, departe de aşezările oamenilor, unde ei nu se acomodaseră cu munca aducătoare de bunăstare. Şi din acea noapte nimeni nu a mai auzit de ei, sau de vreun hoţ care să le calce bătăturile. Nici măcar Ion nu a ştiut de isprava lui Daniel, pentru că acesta a ţinut în secret toată acea întâmplare.

Şi cum printre zilele omului se mai împletesc şi clipe de nefericire, într-o bună zi aripile negre ale morţii aveau să umbrească cu nefericirea ei gospodăria lui Ion.

Ileana, deja bunicuţă, ţinea pe umerii ei aproape 70 de ani.

Greutăţile vieţii avute în tinereţe şi otrava aceea care-i atacase corpul îi săpaseră răni adânci care nu se vindecaseră complet, iar acum se resimţea.

Şi într-o seară, după ce cinară împreună cu Daniel, ea se simţi puţin obosită şi merse în cameră de se lungi pe divan.

Adormi deîndată.

Daniel plecă şi el către casă, iar Ion merse de se aşeză şi el lângă nevastă-sa.

Obosit de corvoada zilei, adormi.

Ileana deja se avântase în lumea viselor şi se vedea cum păşea pe malul Siretului, admirând nuferii înfloriţi care pluteau ca nişte bărcuţe pe luciul apei, făcându-şi loc printre trestii. Deodată, dintr-o luntre care plutea liniştit printre mucilaginoasele mătăsuri verzui despicându-le, auzi un glas care o strigă pe nume:

"Ileană! Ileană!"

Când privi cu atenţie, în acea luntre îşi văzu părinţii; mama ei o striga îmbiind-o să meargă la ea.

Ileana puse piciorul pe luciul apei şi, spre surprinderea ei, păşi pe suprafaţa ei fără a se scufunda până ajunse în dreptul luntrii. Îşi îmbrăţişă cu dragoste mama; ştia în sinea ei că ea trecuse de mult în nefiinţă, însă era fericită şi lacrimile începură a-i şiroi calde pe obraji.

Dar deodată simţi cum îmbrăţişarea mamei o strânge ca o ghilotină, sufocând-o, iar chipul mamei sale luă înfăţişarea hâdă şi urâtă a vrăjitoarei care aproape că o omorâse în acea zi la izvor. Încercă din răsputeri să se desprindă din strânsoarea ei, ţipând şi strigând după ajutor. Spera ca tatăl ei să-i vină în ajutor, însă şi acesta se transformase într-o femeie la fel de urâtă ca şi vrăjitoarea. Se zbătea cu putere şi cu o ultimă sforţare ea reuşi să se smulgă din strânsoarea braţelor puternice şi căzu în apă. Simţea cum se duce către fundul râului. Încerca din răsputeri să înoate către suprafaţă, dar nu reuşea.

În urechi îi răsuna ca un ecou glasul înăbuşit al celor două vrăjitoare:

"Acum o să mori negreşit! Să vedem cine te

mai scapă din ghearele noastre."

Deodată însă, glasurile lor încetară. Auzea doar bulbucitul apei; ochii i se împăienjeniră, simţea cum încet, încet, îşi dădea duhul. Ca prin ceaţă, zări cum o mână se afundă în apă, o apucă vânjos de gulerul bluzei şi o trage din adâncul apei. Ajunsă la suprafaţă, ochii i se limpeziră şi-l văzu aplecat asupra ei pe Ion care cu durere în suflet, plângând, o striga:

- Ileană! Ileană! Dragostea mea!

Însă acum totul era aievea, nu mai visa. Ion chiar stătea aplecat asupra ei şi o striga.

Atât de tare se zbătuse în somn, că îl trezise şi pe el.

- Te-ai zbătut mult! zise el. M-am speriat, credeam că-ţi dai duhul. Ce-i cu tine, draga mea, ce ai visat?

Însă ea doar îl privea blajin.

Ochii ei mari şi frumoşi păreau goi, fără de culoare, apoi cu glasul aproape stins reuşi să şoptească:

- Cred că mi-a sosit ceasul, Ioane! Simt cum o ghiară îmi străpunge inima; mergi şi aprinde candela de la icoana Maicii Domnului, apoi du-te de-l cheamă pe Tudor, că simt cum mi se apropie sfârşitul.

Lui Ion nu-i venea să creadă cum aşa dintrodată avea să piară de lângă el cea care-l însoţise la bine şi la rău o întreagă viaţă şi pe care o iubea nespus de mult.

Merse în odaia alăturată şi fără să facă zgomot îşi trezi feciorul.

- Ce-i, tătucă! tresări acesta speriat.

- Haide, vino până dincolo, că te cheamă muma ta!

Lucica se trezi şi ea si-i însoţi în linişte până în cameră şi se opriră în dreptul patului.

Ileana însă părea că doarme.

Atunci Ion le povesti despre visul mamei lor şi nu o deranjară.

Însă ea chiar adormise şi se chinuia acum în visul ei să scape din ghiarele celor două vrăjitoare care o încolţiseră din nou. Una dintre ele îi înfipse mâna uscată şi gălbejită în trup şi-i smulse din piept inima. Ea se prăbuşi la pământ zbătându-se, privind la inima ei care zvâcnea în mâna vrăjitoarei.

Când văzu Ion că ea se zvârcoleşte din nou, o zgâlţâi pentru a o trezi din somn. Trupul ei părea ca un leş. Într-un răstimp ea deschise ochii şi abia, abia, că putu să grăiască:

- Mă chinuie, bărbate, mă chinuie vrăjitoarele; mi-au scos inima din piept!

- Mamă! Mamă! Ce se întâmplă cu tine? începură a jelii copiii. A fost doar un vis, măicuţă dragă.

- Nu este vis, dragilor! Aprindeţi-mi repede o lumânare, că-mi dau duhul.

Ion luă o lumânare şi o aprinse repede.

Cu mâna tremurândă, Ileana prinse lumânarea apoi îşi aşeză singură mâinile pe piept.

Din ochii ei tulburi se scurseră două lacrimi care i se rostogoliră pe obrajii palizi.

- Vă iubesc, dragilor! fură ultimele ei cuvinte.

Privirea îi rămase fixată undeva în neant, apoi îşi dădu ultima suflare.

În acel moment prin cameră trecu o adiere de vânt, ca un fior, care tulbură flăcăruia moale şi gălbuie a lumânării.

Cei trei se puseră pe jelit.

Era către dimineaţă când Ion, plâns şi trist, merse la conac şi-l înştiinţă pe Daniel de crunta durere ce se abătuse asupra familiei lui.

Îi povesti cuvânt cu cuvânt despre visul răposatei şi încheie cu ultimele cuvinte pe care i le rostise aceasta când se trezise din vis: „mă chinuie bărbate! mă chinuie vrăjitoarele! mi-au scos inima din piept".

Daniel îl ascultă cu atenţie şi îşi dădu seama că la mijloc se ascundea ceva necurat, însă nu-i spuse nimic lui Ion, rămânea ca să rezolve el problema, fără ştirea nimănui.

Merse apoi cu Ion şi începură pregătirile pentru funeraliile răposatei.

Fu mare jale în tot satul.

Nu le venea să creadă oamenilor că aceea care le fusese alături de fiecare dată când aveau nevoie de ea în a le tămădui sau tălmăci bolile, fusese luată dintr-odată de lângă ei.

O ştiau că este sănătoasă şi la cei aproape 70 de ani ai ei se învârtea ca un titirez de colo, colo. Traiul ei alături de Ion era unul bun şi era fericită. Se bucura din plin de nepoţeii care creşteau sub ochii ei, având grijă de ei ca să crească sănătoşi şi frumoşi.

Durerea lui Ion era mai presus decât a tuturor.

Fără nevasta lui se simţea acum singur. Doar

în preajma ei se simţea fericit şi împlinit; bucuria ei era şi bucuria lui; mai erau ei copiii şi nepoţii, însă ea, nevasta lui, era unică pentru el. Plânse în hohote atunci când sicriul fu coborât în groapa de veci şi îi venea să se arunce peste el acolo ca să fie îngropat odată cu ea.

Daniel îi era alături, suferind şi el. În toţi anii care trecuseră, inima lui bătuse pentru oameni şi trudise alături de ei. Se simţea ca fiind unul de-al lor, iar acum trăia la intensitate maximă suferinţa pe care o vedea în sufletele familiei îndurerate.

El şi cu Ion plecară ultimii de la mormântul răposatei.

Lui Ion îi secaseră lacrimile, iar vocea îi era stinsă.

- Am rămas fără alinarea şi dragostea ei nemărginită, Daniele! Ce mă fac acum?

Acesta îl cuprinse prieteneşte pe după umeri, îl consolă cum ştia el mai bine şi-l însoţi până când acesta ajunse în cameră şi se prăbuşi distrus de durere pe divan.

În noaptea aceea Ion nu a putut să închidă un ochi.

Ar fi vrut să o simtă alături de el pe Ileana.

Era şi el bătrân.

70 de primăveri trecuseră prin viaţa lui; nu simţise anii până atunci, însă acum se simţea singur şi stors de puteri. Ar fi preferat să moară, ca să scape de durerea ce-i apăsa sufletul.

Nici Daniel nu dormise în acea noapte, ci călătorise până la munţii Atlas, bănuind că moartea Ilenei nu survenise pe cale naturală, ci provocată de

ceva malefic.

Ajuns la castelul vrăjitoarelor, intră val-vârtej peste ele şi le surprinse pe acestea veselindu-se nevoie mare, sorbind o licoare din nişte cupe de aur.

Când îl văzură pe Azazel, le pieri cheful şi amuţiră.

Mâinile sfrijite şi uscate începură să le tremure şi scăpară pe jos cupele.

- Dar ce vânt te aduce pe aici? reuşi să îndruge cu glasul tremurând una dintre ele.

- Vă prefaceţi că nu ştiţi nimic! spuse el răstit de răsună acea sală imensă a castelului. Nu cumva sunteţi voi vinovate de moartea Ilenei, soţia lui Ion? Ca să ştiţi despre cine este vorba.

- A, nuu! rostiră ele într-un glas.

Azazel însă ştia că ele sunt făptaşele, aşa că începu să răscolească prin lucrurile lor de vrăjitorie; trebuia să găsească o dovadă. Şi într-adevăr, alături de un vas mare plin cu apă era aruncată o păpuşă din cârpă având înfăţişarea unei femei.

Acestea folosiseră o magie voodoo pe ea şi în acel fel reuşiseră să o omoare pe Ileana.

Mânios, luă păpuşa şi le-o aruncă în braţe.

- Mai ziceţi că sunteţi nevinovate! răcni el de răsună întreg castelul. Am să vă pedepsesc pentru că aţi îndrăznit să vă atingeţi de viaţa ei şi nu aţi respectat înţelegerea pe care am făcut-o.

Vrăjitoarele încercară atunci să fugă din calea lui, însă nu mai apucară deoarece el crease prin puterile lui magice o cuşcă şi le închise în ea, apoi lovi puternic cu piciorul în pământ.

Podeaua se deschise lăsând să se vadă prin

ea un hău adânc şi întunecat. Luă apoi colivia şi o aruncă în acea deschizătură.

Ţipetele celor trei vrăjitoare răsunau ca un ecou în timp ce se duceau cărate de colivie. În urma lor podeaua se închise la loc fără să se vadă nici o urmă. Azazel le exilase într-un loc numai de el cunoscut, în lumea de dincolo, pentru a-şi trăi restul vieţii lor fără a mai face rău nimănui.

Trecuseră aproape trei ani de când Ion rămăsese văduv. Îi cam pierise pofta de viaţă, însă Daniel îl susţinea mereu şi îl încuraja.

De asemenea, familia lui Tudor îi era alături în fiecare zi, încercând să-i facă zilele fericite.

Tudor preluase întreaga moşie şi se îngrijea de pe acum de bunul mers al ei, după cum îl învăţase tatăl său, dar şi de la Daniel care îl pregătise încă de pe când era un băieţandru, pentru acea îndeletnicire.

Se mutase cu familia lui acolo la conac, fiindcă Daniel îi cedase toată gospodăria, inclusiv casa.

Ion rămăsese singur în vechea casă.

Nu ducea lipsă de nimic pentru că Lucica avea mare grijă de el. Dar acum când el purta pe umeri povara a 73 de ani, devenise parcă mai bătrân decât ar fi trebuit; era puţin adus de spate din cauza muncii, puţin mai aspru cu el şi fără nicio bucurie de viaţă. Privirile nu i se desprindeau niciodată de la pământul pe care îl lucrase cu atâta sârguinţă. Mâinile îi erau bătătorite, negre şi pline de crăpături. Moşia, care propriu-zis fusese ca şi a lui, era cea mai frumoasă din tot ţinutul. Pomii din livadă

erau dichisiţi, bine îngrijiţi şi dădeau rod îmbelşugat; legumele creşteau verzi şi fragede cu straturile perfect aliniate.

Nici grădiniţa cu flori şi verdeaţă din faţa casei lui nu o neglija, aceasta fiind aranjată şi bine îngrijită. În fiecare zi făcea câte un buchet mare de trandafiri roşii catifelaţi, încadraţi în frunze fragede de ferigă şi îl aşeza frumos într-o vază pe masa din odaie. Aşa făcuse dintotdeauna. Ştia că acest mic ornament era pe placul Ilenei. Acum făcea la fel, apoi o aştepta să vină, să intre în odaie şi să o vadă cum zâmbeşte fericită, apoi cum îmbrăţişează cu drag buchetul de trandafiri şi îl sărută. Însă de fiecare dată aşteptarea îi era în zadar. Nici o Ileană nu s-a arătat vreodată, însă cu toate acestea el îngrijea în permanenţă grădina, punea buchetul de flori în vază şi continua să o aştepte.

În mintea lui ştia că ea nu va mai apărea niciodată şi ofta dezamăgit.

Singura lui alinare rămânea acum nepoţica lui, Alexandra (Alice), cum o alinta el, care îl vizita în fiecare zi.

Ea creştea şi se făcea din ce în ce mai frumoasă. Pielea îi era rozosină şi catifelată aidoma petalelor de mac; părul îi era negru şi ondulat, avea moliciunea şi frăgezimea frunzelor de ferigă, iar ochii ei albaştri aminteau de cerurile senine şi încărcate de făgăduieli.

Cine o privea în ochi îi simţea căldura şi duioşia sufletului.

Aducea în fire cu bunica ei. Iar el o iubea ca pe ochii lui din cap. Îi iubea la fel de mult şi pe cei

doi nepoţi, însă ei stăteau mai mult prin preajma tatălui lor şi a lui Daniel, învăţând cum să strunească treburile gospodăreşti.

Daniel nu se schimbase deloc. Rămăsese acelaşi om puternic, cu aceeaşi înfăţişare.

Observa cum Ion se stingea pe zi ce trece de dorul nevestei şi din acel motiv îl pusese pe Tudor stăpân peste moşie, făcându-l proprietar de drept. Îi spusese acestuia că dacă tatăl său o să se stingă din viaţă, el o să părăsească acele locuri şi se va întoarce înapoi acolo de unde venise.

Tudor nu-i înţelegea însă această hotărâre, aşa că-l întrebă:

- Da' de ce trebuie să pleci, unchiule Daniel, şi să laşi toată strădania dumitale aici ca să pleci acolo unde nu te aşteaptă nimeni. Cine ştie ce s-a întâmplat cu moşia pe care ai lăsat-o acolo, poate că deja au împărţit-o boierii între ei.

Daniel îl asculta şi îi simţea dragostea care îl îndemna să rămână alături de el, însă nu-i putea spune purul adevăr; nu-i putea spune că de fapt el nu are nici o moşie pe pământ; trebuia să inventeze în continuare ceva şi după ce scoase un oftat prelung, alese să-i spună tot un neadevăr însă care părea credibil şi cu noimă.

- D'apăi dragul meu nepot, vreau să mor acolo pe pământurile mele şi să fiu îngropat alături de părinţii mei. O să arvunesc pe careva înainte de a-mi da duhul ca să mă înmormânteze creştineşte. Oi găsi eu vreun om de ispravă pe acolo; mulţi dintre argaţii mei m-au iubit şi poate că o mai trăi careva dintre ei. Ce e mai de preţ ca ţărâna unde te-ai năs-

cut. Poate că ai să înțelegi și tu vreodată de ce am ales să mă întorc acolo unde mi-a dat muma mea viață.

Spunea el acele lucruri ca să fie crezut de Tudor, dar în inima lui se mâhnea știind că are să se întoarcă din nou în lumea lui de sub pământ, cu speranța că poate Dumnezeu îi văzuse strădania și îl va ierta, primindu-l la El.

Doar Ion îi știa oful și se mâhnea și el. Însă nu avea ce face; el era un muritor de rând, iar anii treceau peste el, îmbătrânindu-l. Se retrăsese în căsuța lui, iar în primăvara care trecuse nu mai fusese alături de fiul său și de ceilalți argați la munca pământului, ci își petrecea timpul colindând pe colinele și dealurile care înconjurau ca un brâu verde întregul sat.

Dimineața pe când colinele sclipeau de rouă în bătaia caldă și alintătoare a razelor de soare, el urca pe potecile lor și de acolo admira frumusețea satului sau se mai perinda pe la vechea colibă din poieniță, unde-și petrecuse o bună parte din viață alături de frumoasa și buna lui soție.

Stătea ore întregi pe acolo, chemând-o în gând ca să i se alăture. Se tolănea pe patul de acolo și visa cu ochii deschiși, derulându-și în minte toate clipele petrecute de ei acolo, apoi adormea. Se trezea de fiecare dată atunci când un glas melodios și cristalin de fecioară îi mângâia auzul.

Era Alice, care cunoscându-i drumurile, venea de fiecare dată pe urmele lui.

Când ea ajungea în acea poieniță, ceva magic o învăluia, apoi înviorată de aerul proaspăt și umed

al dimineţii începea să cânte. Cântecul ei melodios ca al unei privighetori, îi umplea de fericire inima lui Ion, şi doar aşa mai uita de ofurile lui.

Apoi o lua de mânuţă şi se întorceau împreună acasă.

Aşa îşi petrecuse el acea primăvară, iar vara a stat prin preajma cosaşilor asigurându-se că aceştia nu duc lipsă de apă sau de mâncare. Îi plăcea mirosul fânului proaspăt cosit şi se tolănea pe câte o pală, adulmecându-i mireasma.

Ploile repezi de vară îl prindea pe păşuni, printre bovine, tolănit pe pământul reavăn, fără a-i păsa de tunete sau de fulgerele care-şi înfigeau câteodată lăncile năprasnice de foc în pământ aprinzând câte un copac, sau de faptul că era ud până la piele.

Însă cu timpul această nepăsare a lui avea să-i fie nefastă, deoarece se pricopsi cu o boală de plămâni care părea că nu se mai vindecă.

Taţa Lina se dusese şi ea de mult în lumea celor drepţi, aşa că, rar se mai găsea câte un doftor care să-i vină în ajutor.

De pe urma bolii se alesese şi cu o tuse rea care nu-i dădea pace şi uneori cădea în genunchi obosit şi cu respiraţia aproape curmată de atâta tuşit.

Daniel era în permanenţă alături de el şi-l doftoricea cu ceaiuri şi leacuri dintre cele mai bune.

Însă Ion îl rugase să nu se folosească de niciuna dintre puterile sale pentru a-l tămădui, fiindcă lui nu-i mai păsa de viaţă, ci dorea să meargă cât mai degrabă lângă draga lui Ileana. Nimeni şi nimic

nu-l mai putea face fericit. Daniel îi respecta dorința și nu intervenise cu nimic asupra bolii pe care o avea.

Ion, știind că boala lui era contagioasă, nu a mai dorit să fie vizitat de niciunul dintre membrii familiei lui. Doar Daniel putea să-i fie alături, deoarece el era imun la orice boală.

Însă mai pleca și el din când în când lăsându-l singur ca să nu creeze suspiciuni și apoi nu dorea să fie luat la întrebări pentru faptul că de el nu se lipea acea boală necruțătoare.

Așa s-a întâmplat și într-o zi de toamnă târzie din luna noiembrie.

În acea zi în care cerul cenușiu de deasupra satului părea mai scund decât de obicei, Ion simți o înnebunitoare nevoie de a pleca fără să mai aștepte o clipă, de a pleca în goană și să nu se mai întoarcă niciodată. Primejdia mohorâtă, groaznică, fără chip, era lângă el gata să-l înhațe și să-l târască în adâncul negru al somnului de veci, fără să-i mai lase o portiță de scăpare, un gest sau o respirație.

Luna noiembrie își arăta primele ei zile de apă.

Ion coborî din patul suferinței în care zăcea de o vreme, se îmbrăcă sumar, părăsi odaia și se avântă prin ploaie pe cărarea care ducea la cimitir. Strânse din umeri, își încovoie mai abitir spinarea, cu mâinile băgate în buzunare și cu capul plecat sub ploaie înainta ușor împleticindu-se din când în când, de parcă ar fi fost turmentat de băutură. Îi era cam frig, dar nu avea niciun gând ca să se întoarcă din drum. Era atras ca de o ață acolo la mormântul

Ilenei.

Apa rece îi pătrunsese până la piele.

Aproape că nu mai putea merge, dar nu se dădu bătut şi păşi prin poarta cimitirului care se bălăngănea de colo, colo, în bătaia tăioasă a vântului.

Cu chiu cu vai ajunse în dreptul mormântului şi, vlăguit de puteri, căzu în genunchi pe pământul năclăit de apă. Boala îi apăsa plămânii şi aproape dacă mai putea respira. Apoi începu dintr-odată să aibă năluciri.

O vedea pe Ileana. Credea că ea l-a aşteptat acolo. Îl apucă apoi o ameţeală, o nevoie sfâşietoare de a o îmbrăţişa, de a lăsa tot pentru a merge acolo în lumea de dincolo cu ea, nimic altceva nu mai avea importanţă; dorea să se agaţe de ea cu amândouă braţele, să-şi aplece capul peste ea, s-o respire, s-o strângă, s-o bea, să se încleşteze cu ea şi să n-o mai lase să plece niciodată.

Îşi şterse ochii.

O pânză de lacrimi îi înceţoşase vederea. Îşi dădu seama că acela era un moment de slăbiciune, doar o vedenie. Ţinea strâns în braţe trunchiul umed şi rece al crucii.

Se desprinse cu greu de lemnul rece, neînsufleţit, şi copleşit de suferinţă se ridică de pe mormânt.

Picioarele îi erau îngheţate, iar pe pantaloni i se prinsese o crustă groasă de noroi.

Plecă privind înapoi şi cu durere în suflet părăsi cimitirul. Voia de pe acum să se ascundă undeva, într-o vizuină întunecoasă, unde să nu-l poată

vedea sau găsi nimeni. Fără să ştie ce face, se îndreptă spre casă.

Casa i se părea mohorâtă şi jalnică, atunci când ajunse în dreptul ei. Intră în grajd şi se întinse acolo pe o pală mare de fân uscat. Îşi simţea mintea chircită şi seacă din pricina dezamăgirii. Dorise să moară acolo pe mormântul nevestei sale. Nu vroia să intre în casă, ci dorea să zacă acolo.

Oare să fi fost chemarea ei? se întreba el încercând să zâmbească speranţei mult-aşteptate care îl învăluia acum într-o mantie caldă a fericirii.

Însă scurta lui fericire îi fu curmată de o tuse aprigă care aproape că îi rupea plămânii. Tuşea necontenit, apoi, când duse mâna la gură, avu surpriza neplăcută de a vedea cum i se înroşeşte de sânge. Pielea feţei începu să capete o culoare galben-vineţiu, iar ochii i se înceţoşară. Încercă să se ridice, însă era lipsit de puteri. La un moment dat tusea i se opri, dar respiraţia îi devenise grea şi apăsătoare.

Şi apoi o văzu din nou pe ea.

Venea către el surâzătoare, cu braţele desfăcute, dornică de o îmbrăţişare.

O fericire de nedescris îi inundă tot corpul, apoi făcu câţiva paşi în întâmpinarea ei şi o primi cu dragoste la pieptul lui.

În acel moment o pânză de lumină coborî asupra lor şi-i învălui.

- Dragostea mea! În sfârşit, suntem din nou împreună, rosti el, iar glasul părea că i se aude într-un ecou prelung, pierzându-se apoi în neant.

Simţea cum pluteşte împreună cu ea către un punct de lumină.

Cu cât se apropia mai mult, lumina începea să pâlpâie anemic. Apoi când ajunse lângă ea, aceasta se stinse. Ileana dispăru în bezna care se lăsase pe neaşteptate. Apoi sufletul îl părăsi.

Aripa morţii îl învăluise şi-l atrăsese după ea pe tărâmul celor neînsufleţiţi.

Daniel, care simţise că ceva se întâmplă cu bunul său prieten, venise şi îl găsise zăcând acolo chiar în momentul când Ion îşi dădea ultima suflare. Îi luminase faţa cu felinarul, apoi îi aprinse repede o lumânare. Probabil aceea fusese luminiţa care-i licărise în ochi până şi-a dat duhul.

Ca şi la moartea nevestei lui, clopotele bătură îndelung, anunţându-i pe săteni că Ion fusese îmbrăţişat de îngerul morţii. Familia îndurerată i-a pregătit funeraliile aşa cum i se cuvenea unui om ca el.

Un om care se ridicase din noroi, ca apoi să-i scoată şi pe alţii, oferindu-le în cele din urmă ajutor şi omenie. Veni şi ziua în care trupul neînsufleţit urma să fie coborât în groapa de veci, acea casă a eternităţii pentru fiecare muritor de rând.

Cu o zi înainte, afară fulguise şi un prospai de zăpadă se aşternuse ca o mantie albă peste pământul aproape îngheţat. În timpul nopţii o ploaie lăcuise prospaiul de zăpadă cu o coajă subţire de polei.

Acum însă, soarele se târa anemic îndărătul unui cer înfundat şi abia că îl străbătea cu o lumină roz-gălbuie pe care solul de sticlă mată o difuza în eter până aproape de tavanul scund al norilor. Mormintele erau cuprinse în pânze de gheaţă străvezie.

Groparii terminaseră de săpat groapa şi arun-

caseră pe margini pământul negru, iar acum își admirau munca sprijiniți în lopeți.

La jumătatea drumului, între groapă și poarta de lemn a cimitirului, un dric mortuar, tras de un telegar bătrân, a spart coaja înghețată a zăpezii și s-a afundat într-o groapă până la osii.

Câțiva bărbați săriră în ajutor și-l ridicară din nou pe sol, apoi luară pe umeri copârșeul și-l aduseră până la marginea gropii. După ce preotul îi făcu răposatului o ultimă slujbă și-l tămâie, sicriul fu coborât în groapă. Cioclii luară imediat lopețile și-l acoperiră degrabă cu pământ. Îi bătură apoi la căpătâi o cruce mare din lemn după care plecară în treaba lor.

Apoi unul câte unul părăsiră cimitirul cu durere în suflet și cu ochii plânși după cel care împreună cu boierul făcuseră ca acel sat să înflorească.

Daniel îmbrățișă familia îndurerată și îi îndemnă ca să meargă acasă fără el.

Tudor știa că acesta nu avea să se mai întoarcă la conac, de aceea plânse o vreme pe umărul celui care-l învățase o sumedenie de lucruri bune, dar îi și dăruise o întreagă avere, făcându-l cel mai bogat om din acel sat.

Apoi plecă și el.

Daniel rămase singur la mormântul celui care-i dăduse prilejul de a putea trăi și înfăptui lucruri minunate alături de el.

Îi plăcuse înmormântarea. Fuseseră aduse flori frumoase, presărate în număr mare peste trupul neînsuflețit. Bocetele femeilor și mersul grav al bărbaților umpluseră sufletul lui Daniel de o jale

duioasă. Până şi solemnul ritual al slujbei religioase pe care de obicei nimeni nu o prea înţelege sau ascultă, fusese un fel de balsam ce picurase în mintea şi trupul lui, dulci şi tainice mângâieri.

El înţelesese tot mesajul acelei slujbe.

Un ceas întreg stătuse în biserică şi în acel timp se alesese cu pacea emanată de parfumul florilor de tufănică, a aromei înmiresmate plăcut mirositoare a tămâii, dar şi cu strălucirea legăturilor stabilite între el şi eternitate. Şi toate acestea fuseseră încrustate în făptura lui de simplitatea slujbei în care simţise prezenţa Spiritului Sfânt, pogorât acolo în altarul bisericuţei.

Acum plângea.

Ştia că are să se întoarcă din nou acolo în lumea lui, în singurătatea aceea aşteptând clipa în care i se va îngădui să urce la ceruri.

Se hotărî cu greu să părăsească mormântul.

Privi către cer.

O fărâmă de soare se strecura timid printre două buze de nori.

Era frig.

Blândeţea toamnei se prelungise îndelung, apoi făcuse loc fără pauză frigului. Norii începuseră să scuture fulgi albi de zăpadă, iar vântul îi sufla prefăcându-i într-un praf fin, apoi îl ascundea prin gropi.

Daniel se oprise în dreptul porţii de lemn a cimitirului şi mai arunca o ultimă privire, de aducere aminte peste acel loc plin de linişte şi mister. Privirile i se opriseră ceva mai încolo de poartă, unde văzuse o cruce aplecată care întindea peste gard un

Isus de lemn care își pierduse picioarele și al cărui braț, rupt de la umăr, atârna de palma străpunsă cu un piron ruginit.

Pământul și morții lui umpleau tot cimitirul. Buruienile înghețate într-o teacă străvezie ascundeau resturile de coroane, iar crucile ridicate ca niște semne de hotar stăteau aplecate în stânga și în dreapta, sau prăbușite de tot. La intrarea în cimitir străjuia o piatră mare de dimensiunea unei uși pe care stăteau încrustate câteva cuvinte, probabil o rugăciune. Solzi de mușchi galben, plante grase cu frunze roz atinse de ger creșteau stinghere pe ea, fără pământ și fără apă, hrănindu-se doar cu razele soarelui și cu răsuflarea timpului.

Daniel scoase un oftat prelung.

Părea puțin întristat de acel tablou neînsuflețit, scufundat în tăcere.

„Asta a fost” îngână el trist; ce păcat că viața omului este atât de scurtă.

Porni agale către drumul pustiu care urca spre colină. Drumul se întindea șerpuind pe spinarea colinei apoi se topea undeva între cer și pământ.

Razele plăpânde ale soarelui colorau în roz creasta colinei și pătrundeau apoi în gura ovală a văgăunii care se deschidea aproape de vârf.

Ajuns în dreptul ei, Daniel se opri și, înainte de a intra, mai privi încă o dată peste tot ținutul acela fastuos apoi respiră adânc de parcă ar fi vrut să ducă cu el o gură de aer din lumea pe care o părăsea. Apoi intră și pătrunse în văgăuna din căciula colinei. Admira pereții de gresie pe care crescuseră în voie mănunchiuri fragile de iarbă și pe care n-o

mângâie niciodată vântul sau ploile. Tulpina ei era subţire şi neagră ca firul de păr, iar frunzele ca o dantelă îngălbenită, căptuşită cu seminţe de catifea. Pipăi acea plantă, o sărută, apoi coborî pe povârnişul care ducea spre sălaşul lui din marea piramidă roşie. Aici totul i se păru sinistru faţă de mirifica privelişte ce o lăsase afară. Pământul era şi el roşu, iar aerul o cenuşă moartă. Nu mai exista soare, nici păsări înfoiate, nici flori, nici pajişti, nici păduri, nici o plăcere de a respira. Aici se încheia călătoria lui prin lumea omului. A omului creat să fie liber şi care să aleagă singur între bine şi rău. O lume pe care Azazel o cunoştea mai bine ca oricare alt om, încă de dinainte de Potop.

Iar acum îşi aştepta verdictul.

Poate că Dumnezeu l-a iertat şi l-a lăsat apoi să umble printre oameni ca să-i ajute la nevoie, sau poate că l-a primit la El în ceruri.

Sau poate că aşteaptă să fie descoperit din nou de un om căruia să-i schimbe destinul încâlcit de vreo ursitoare.

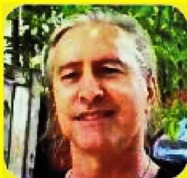
Nimeni nu va şti niciodată.

Eugen Baciu
17-01-2016

CUPRINS

Lector: Corneliu Dascălu
Bun de tipar : 20.07.2016
Apărut: 28.07.2016

Tiraj: 100 ex.

"Picioarele i se împleticeau; ameţit se împiedică de ciucurii care brodau marginile unui covor persan şi căzu cât era de lung lângă divan. În cădere se înecă cu o boabă de strugure care i se oprise în gât. Se zbătea de pe acum, încercând să se ridice şi să strige după ajutor.
Dar în zadar îi fu efortul.
Respiraţia i se curma încetul cu încetul.
Ochii aproape că îi ieşiseră din orbite.
O durere cruntă şi apăsătoare îi învălui inima şi aceasta încetă să mai bată.
O ultimă zvâcnitură şi rămase fără suflare, întins pe podeaua lucioasă plină de şofran.
Un cântec de cocoş anunţa sosirea zorilor.
Luna se vârî sub coasta unei dune de nisip, iar zorii albaştri se iviră înviorând cerul senin şi nepătat de prezenţa vreunui nor. Se înfăptuise primul blestem aruncat asupra lui, cu atâta ură, de una dintre ursitoare."

Capitolul I, Blestemul

ISBN 978-606-94016-7-5